

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

Bund

Časoměrné překlady

xiv, 88p

20. -

Ž A L M Ů V

Br. Jana Amosa Komenského,

383/671

p a k

**Br. Jana Blahoslava, kn. Matouše Philonoma Benešovského
a M. Vavřince Benedikta Nudožerského.**

Spolu s historickou zprávou o prosodii časoměrné

vydal

Josef Jireček.

ŽALMY

~~~~~
Vo Vídni, 1884.

Tiskem a nákladem Leop. Grundova c. k. universitního kněhkupectví.

Slav 7899.P.61
✓

76 * 1

Mezi příčinami, které rozkvětu poesie české v XVI. století překážely, neposlední byla nedostatek pravidel prosodických. Starodávny slovanský způsob, jež v rukopisech Zelenohorském a Kralodvorském nalezáme a který podnes v písních národních žije, základ svůj má na poměře hlaholu slov k nápěvu a na vespolečné harmonii hlásek. Ale za století XVI. dlely drahocenné ony rukopisy v úkrytu, nikdo tehda o nich tušení neměl; národních pak písní sobě všímali a z nich pravidla prosodická vyvozovati, vychovancům škol latinských ani ve snách nepřipadlo. Následek toho byl, že skladatelé veršů vůbec přestávali na prostém počítání slabik, pro rým na blahozvuk veršův docela téměř zapomínající. Jak se měla dařiti umělá poesie, když jí přední podmínka formální scházela!

Napodobování rozměrův antických vyskytají se sice stopy dosti staré. Cisiojanus Mnichovský z druhé polovice XIII. století složen jest z hexametrův zřejmých sice, ale dosti obhroubných a leda podle sluchu sestavených¹⁾.

O sapphickou sloku první se tuším pokusil Mik. Konáček z Hodíšťkova, přidav jich několik na začátku a na konci překladu svého kroniky Eneáše Sylviovy (1510²⁾). I kněz Beneš Optát položil v předmluvě své grammatiky české (1533) sloku takovou. Ale jeden i druhý pokus nehrubě se zdařil. Ani Konáček ani Beneš

---

¹⁾ Nejstarší posud hexametry české v Cisiojanu XIII. věku. Od Václ. Hanky. (Č. Č. M. 1863, str. 415.)

²⁾ Vytisknuty jsou v Hankově rozpravě o českých prvotiscích. (Č. Č. M. 1852. sv. 4., str. 72—73.)

nebyli si vědomi pravidla nějakého, co se týká quantity slabik, jakož Blahoslav Benešovi výslovně vytýká¹⁾).

Br. Jan Blahoslav byl první, jenž s důmyslem a pravým rozumem pravidla prosodická v jazyku českém ustanovil. K výborné své *Musice*²⁾, která v prvním oddělení jedná o věcech k zpěvu náležitých, a ve druhém obsahuje zprávy některé potřebné těm, kteří chtějí dobře zpívat, připojil: „Naučení potřebná těm, kteříž písně skládati chtějí.“ Zde v částce „o syllabách“ nadepsané vyložena stručně a trefně prosodie časoměrná.

Má-li prý skladatel lahody a bystrosti písničky nekaziti, musí ještě i na syllaby všecky a ne na samy krajní, kdež rýmové sou, patřiti a je souditi. Neb neučiní-li toho, nechť sou nejlepší slova a rýmové, předce často v písničkách bude skřípěti a se zadrhovati. •

Syllaby, aby hladký činily nebo sladký zpěv, mají býti k dlouhým notám dlouhé a ku krátkým krátké.

I není prý potřebí o tom mnoho psáti a prosodii v řeči naší české vymýšleti, poněvadž samo přirození druhé, jenž jest zvyk, nás tomu vyučuje.

Pravidla pak prosodická vypisuje takto:

1. V které syllabě jest samohláska dlouhá, tedy ta syllaba dlouhá bude, a takž i na odpor krátká samohláska krátkou činí syllabu. Syllaby bez vlastní samohlásky jednak dlouhé, jednak krátké bývají (vrch, pleh).
2. Positio dlouhou syllabu činí, totiž když dvě neb tři souhlásky stojí po krátké samohlásce. Jest-li jedna ze souhlásek liquida, tedy syllaba dlouhou neb krátkou býti může.
3. Za dlouhé se počítají ty syllaby, kteréž dvojhlásky v sobě mají, anebo též dvojité syllaby v jednu se někdy pojící (setrvání, Izaiáš, vynikl). Takovéto sta-

¹⁾ Jana Blahoslava grammatika česká, vyd. J. Hradil a J. Jireček (ve Vídni 1857) str. 1.

²⁾ *Musika* vydaná 1558 v Olomouci, 1569 v Evančicích, a část její o poetice jednající ve Vídni 1857 při grammatice Blahoslavově.

hování dvou syllab dal Blahoslav v kancionále Šamotulském naznačiti obloučkem pod ně položeným, což i později v tiscích bratrských zachovááno.

Jak známo, svěřeno bylo Blahoslavovi spořádání kancionálu bratrského, vydaného v Šamotulách l. 1561. Při práci této ovšem příležitost měl, aby pravidlům svým zjednal průchod. Ale nebylo to tak na snadě. Starší tehdá údové Jednoty, vynikající neustupnou držeností toho, co po otcích přejali, a prosti jsouce vzdělání ušlechtilějšího, nedopouštěli nakládati s písněmi tak, jak se zdravému úsudku pořadatelovu vidělo zapotřebí. Sám zajisté dosti trpce nato stěžuje.

Ostatně tajiti nelze, že i Blahoslav nedospěl k tomu, aby ve svých vlastních skladbách prosodii časoměrnou dokonale tak provedl, jak ji sám byl nastínil. Spatřuje se to nejlépe na těch písních, kde klassických rozměrův následovati se snažil. Od něho k. p. jest píseň sapphickou slokou sepsaná (J. VIII.), tatáž, na kterou u vydání tomtq při žalmu V. se naráží:

Chvály radostné nebeskému otci,
díky srdečné přemilému tvorci
vděčně vzdávejme a jeho předivné
skutky velebme.

Neb mocí Božskou stvoření překrásné
nad chopnost lidskou nevymělně jasně
učiniť svého věčně k zvelebení
jména svatého.

Zde kromě dvouměřů adonických jen druhý verš první, a první dva verše druhé sloky pravidelný jsou, kdežto v ostatních licentia poetica nad příliš vládne.

Nieméně pobudka v Musice daná nezůstala bez účinkův, zpočátku ne sice mezi Bratřími, nýbrž mezi učenci v Praze. Kněz Matouš Benešovský, příjímím Philonomus, písař konsistoře Pražské a pak správce školy u sv. Víta na hradě Pražském, první v té příčině

má zásluhu. V grammatice své, l. 1577 vyšlé, položil ná před krátkou předmluvu, ku konci pak překlad osmera žalmův (I—VIII), vše rozměrem elegickým ¹⁾).

Čilého M. Adama z Veleslavína důležitost nové této snahy neminula. V předmluvě k Silva quadrilinguis (1589) výmluvnými slovy těší se na zdar, který by poesii české nastal, kdyby ji podle obyčeje řeckého a římského vzdělávati se jali.

Prošlo však od pokusu Benešovského skoro třicet let, nežli se očekávání Veleslavínovo vyplnilo.

Proslulý Slovák, M. Vavřinec Benedikt Nudožerský, původce nejlepších svou dobou grammatiky české, stal se druhým strůjcem prosodie časoměrné. Úmyslně pravíme strůjcem, poněvadž se nenalezá stopy, žeby Musiky Blahoslavovy byl znal. I nebylo tehdy nic divného, že vzácný ten spisek ušel pozornosti učence Pražského. Vědomo jest, že Bratří, nesmějíce spisů svých v tiskárnách obecných tisknouti, měli vlastní své tiskárny v úkrytu, pečlivě je chráníce před zrakem jinověrcův. I knihy, které z nich vycházely, nedostávaly se na trhy obecné, nýbrž kolovaly jen opět mezi Bratřími. Teprve tisky Kralické víceji do veřejnosti vynikly, ačkoli vždy i tiskárna tamní byla tajena a nikdy na spisech z ní vydaných nejmenována. Bratří sami, zvláště když požívali postavení vážnějšího v městech, nevystupovali s význáním svým zřejmě, nýbrž jen soukromí, aby sice nikdo otom nezvěděl, obcovali se staršími bratrskými. Tak k. p. není nepodobno, že Sixt z Ottersdorfa ke Bratřím náležel; alespoň mu to Ferdinand I. osobně vytýkal, a Sixt se proti tomu bránil tak, že vždy výčitka mohla zůstatí důvodnou. I Adama z Veleslavína kladou Bratří mezi své spoluvěrce ²⁾. O M. Matěji Grillovi z Gril-

¹⁾ Za přepisy žalmův M. Benešovského i M. Benediktových, jakož i za jinou užitečnou radu i pomoc zvláštními díky povinni sme vel. panu P. Václ. Zikmundovi, gymn. professorovi v Praze.

²⁾ Arch. bratrský v Herrnhutě XIII. sv., 275 fol. Podle toho, že M. Adam l. 1587 přijal do svých tisků pravopis bratrský, dalo by se souditi, že spojení jeho s Bratřími asi z té doby pochází.

lova, první profesor na universitě Pražské, později písaři radním v Žatci, víme nyní s úplnou jistotou, že Bratrem byl, jelikož se listy jeho, kde starších za poučení žádá, s odpovědmi na ně, v archivu bratrském podnes zachovaly¹⁾. Větší zvuče nežli lidé městští u vyznávání náboženském požívala šlechta. Lidem měšťanským proto tajiti se bylo, poněvadž by se sice byli vydali v nemalá nebezpečení, ano nebylo hrubě radno ani se spisy bratrskými se vytasovati. Mohlo by se sice namítnouti, že i M. Benedikt k Bratrům náležeti mohl. Byl zajisté na učení v Jihlavě a později po dvě léta správcem školy v Uherském Brodě; v obou těchto městech nalezaly se sbory bratrské. Tomu však odporuje, že se v aktech bratrských nikde o něm zmínky nenalezá, jakož by, kdyby k Bratrům se byl znal, jistě se očekávati mohlo. Přitom zůstával M. Benedikt na universitě až do své smrti, což s tajeným jakýms bratrstvím nikterak srovnati nelze. Co se prosodie samé dotýče, pokládali práci Benediktovu i souvěcí, jak k. p. Campanus za novou (*ars nova*). Mimo to sluší znamenati, že o povaze některých slabik, o nichž se Blahoslav dosti určitě byl vyslovil, M. Benedikt dlouho se rozpakoval, nežli na něčem jistém zůstal. M. Benedikt našel se, jakož podobno, ustanovením prosodie již tehda, když skládal mluvnici l. 1603 vydanou, k úplnému však přesvědčení přišel později teprvé. I jal se hned prakticky pravidla její prováděti. Do léta 1606 měl již více než sto žalmův časoměrně přeložených. Vzorem jeho přitom byl překlad latinský Jiřího Buchanana.

Ohtěl jich vydati nejprvé několik beze jména, aby z úkrytu, jako někdy Apelles o svém obraze, přeslyšel úsudky učených mužův a spolu před hanou se lépe ujistil. M. Jan Campanus přemluvil jej však, aby jména svého neukrýval. Vydal jich tedy deset, totiž 75, 79,

¹⁾ XIII. sv., 278 fol.

80, 82, 90, 94, 96, 97, 101 a 113 pod nápisem: „*Aliquot psalmerum Davidicorum paraphrasis rhythmico-metrica, lyrico carmine ad imitationem Latinorum nunc primum attemptata. Žalmové někteří v písni české na způsob veršů latinských v nově uvedeni a vydáni.*“ (Pragae typis Georgii Nigrini a Nigroponte. Anno M. DC. VI.) Spolu přidal k nim „píseň k těmto časům se trefující na týž způsob složenou“¹⁾. Vydání toto připsal akademii (universitě) Pražské. V připsu věnovacím praví, že to učinil proto, „ut tui (academiae) cives graece et latine exercitati de istis studiis primum omnium judicent, et attentius considerent, ubi Latinorum, ubi Graecorum vestigia sim secutus, ubi conditioni et naturae linguae bohemicae obsecutus. Quod ad εὐρυθμίαν illam, quae hodie accuratior requiritur, attinet, etsi non ubique eam propter leges pedum assequi potui, alia tamen ornamenta hunc defectum abunde, ut spero, compensabunt. Vale, inclita Academia, et quidquid hic est studii, si modo quid ad ornamentum gentis bohemicae et nationum sub nomine gentis bohemicae in tua facultate et jurisdictione comprehensarum faciet, tuis civibus et alumnis commenda“²⁾.

Po připsu položil pod nadpisem Ad lectores přehled pravidel prosodických, jež tuto pro důležitost celý klademe.

Ad lectores.

In grammatica bohemica, non admodum nuper a nobis in lucem edita, lectores benevoli, distincta nobis syllabarum quantitas tradita est: sed earum tantum syllabarum, quarum quantitas e vocalibus naturâ vel brevibus vel longis dependet. De quantitate syllabae e positione nihil a nobis ibi conclusum erat propterea, quod incertus essem, quo syllabas e solis consonis constitutas referre deberem. Cum vero jam tandem de-

¹⁾ Věnována krajanovi M. Benediktovu, též Slovákovi, Mikuláši Nováskému z Růžomberka, měšťanu a staršímu v Domažlicích.

²⁾ Přepis datován e collegio Carolino, alias Magno, 10. Julii anno salutis nostrae 1606.

prehendissem, consonas illas (si licet ita dicere) semivocales *r*, *l* et aliquando *m* in ejusmodi syllabis fungi vice vocalium (unde licebit eas appellare vicarias vocalium): non erat difficile judicare, quid de quantitate earum syllabarum statuendum esset. Quia enim vicariae semivocales raptim, non secus quam vocales naturâ breves, pronuntiantur, ut unicum tantum tempus esse in ea pronuntiatione obscurum nemini esse possit: ad classem naturâ brevium referuntur, nisi positio eas remoretur; tum enim earum est eadem conditio, quae vocalium, sequente consonarum positione. Cum itaque de tota quantitate et ratione poëticae bohemicæ jam tandem a nobis sit conclusum, et in psalmis plus quam centum non infeliciter periclitatum, visum est hoc loco doctrinam quantitatis, et naturâ facilem et paucitate regularum expeditam, sequentibus decem psalmis præmittere, in quibus regularum e natura linguae bohemicæ depromptarum veritatem et usum experiri liquido licebit, ut mirum videri possit, tam sero in nostra lingua poësin esse deprehensam.

De syllaba brevi.

1. Syllaba brevis est primo e vocali brevi, ut utraque in *noha* et ultima in *bráně*.

Vocales autem naturâ breves in grammatica eas docuimus, quarum unicum esset tempus, quales sunt, cum carent apicibus sive virgulis.

De *ě* in commentariis poëticis dicetur.

2. Deinde syllaba brevis est e semivocalibus *r* vel *l* vel *m*, cum vice vocalis ad constituendam syllabam usurpantur, ut in *trwám*, *řekl*, *sedm*.

De syllaba longa.

1. Longa est primo e vocali naturâ longa, ut in *známý*, *dobrý*, *Heródes*.

Longas vocales diximus in grammaticis esse, quae duo tempora habeant et a brevibus virgulá (quae a vulgo perperam nomine accentus acuti appellatur) distinguuntur. *i* tamen cum longa est, virgulam superne non recipit, sed inferior ejus pars protrahitur, ut inferne virgulam recipere videatur, in hunc modum *j(ı)*. Vulgo geminatur sic *ij*, quo modo veteres caeteras etiam vocales, cum producebantur, geminabant.

2. Deinde syllaba longa est e diphthongo, ut in auřad, búh.

Atque ita syllaba longa fuit naturá vocalis vel diphthongi: sequitur syllaba positione longa.

3. Longa positione est, quando vocalem naturá brevem aut ejus vicariam semivocalem sequuntur duae consonae sive in eadem voce, sive quomodocumque diversis. In eadem voce, ut sprostnost, prst, plstka. In diversis, primo in fine praecedentis et principio sequentis vocis, ut psal. 90: Od wěkůw tys w swé moci ney-slawněgšj. Psal. 79: Wyswobod' silnau rukau na smrt žalostnau oddaných. Deinde in sequente voce tantum, ut ibid: Twých služebníkůw těla ptákům žrawým rozházeli.

De syllaba communi e vocali vel diphthongo.

Syllaba communis est primo e vocali aut diphthongo, deinde e positione.

1. E vocali primo, quando eadem vocalis in eadem voce et syllaba diversá morá ab aliis atque aliis pronuntiatur.

Sic ab aliis dicitur kníha, ab aliis kniha, ab aliis nenj ab aliis nění: quod etiam in Holomucensi typographia observavi; quomodo in Žatecensi et Lito-měřicensi districtu nýne dicunt. Et hanc quantitatis diversitatem diversitas regionum adfert. Hinc pleraque Bohemis producte enuntiata vel a Moravis vel a Slavis correpte efferuntur: contra pleraque, quae vel Slavi vel Moravi producte efferunt, ea Bohemi corripunt. Neque aliunde tanta seges est communium syllabarum apud Graecos, quam ex diversitate dialectorum, qualia sunt in sequentibus versibus:

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα. ¹⁾

Πολλάκις, ὦ πολύφαμε, τὰ μὴ καλά καλά πέφαντα. ²⁾

Sic pán in certis casibus alias producitur, alias corripitur. Hinc item apud Bohemos duplicis et soni et orthographiae sunt: úřad et auřad, úřednj k et auřednj k, úzkost et auzkost, alia item plurima, in quibus, quia prima est communis, Bohemi e natura sui idiomatis *u* longum in *au* convertunt.

¹⁾ Hom. Illiad. l. V, 31.

²⁾ Theocr. 6, 19.

2. Deinde vocalis naturâ longa vel diphthongus Graecorum more potest esse communis in fine vocis, sequente alia voce a vocali. Exempla in nostra paraphrasi occurrent.

De finalibus syllabis, quae in *g* (*j*) terminantur, idem statuendum judico. Neque enim ibi alius sonus est litterae *g*, quam Graecorum : in diphthongis *ai*, *ei*, *oi*, si genuina illa et vetus pronuntiatio, non noster abusus spectetur : unde et a quibusdam promiscue scribitur : *deg* et *dey*, *pokog* et *pokoy*, neque vel hic vel ibi alia pronuntiatio est : quomodo et in principio alii *gá*, alii *yá* scribunt, neque tamen ibi sono variant.

De communi e positione.

Communis positione est, quando aliqua liquidarum *r*, *l*, *m*, *n* cum alia consona sequitur vocalem naturâ brevem aut ejus vicariam.

1. Primo, quando postponitur vocalibus vel semivocalibus liquida cum *m*, vel *h*, vel *ch*, vel *w*, ut prima in-*nemłuwjm*, *pomnĵm*, *nemrawný*, *rowný*, *nawracugi*, *zawłačugi*, *nehněwiwý*, *truchliwý*, *trhnu*, *prehliwý*.

Hujus observationis apud Graecos simile exemplum est *μ*, *ν* et *χ* cum quavis liquida : unde ratiocinari licet, eos in similibus locis hunc syllabae liquorem admissuros fuisse, si ipsorum linguae usus easdem literas conjunxisset.

2. Deinde, quando liquida postponitur mutae, ut *hodný*, *dobrný*, *wtipný*, *smutný*.
3. Tertio communis item esse potest finalis vocalis, sequente alia voce ab *s* vel *z* cum aliqua superiorum liquidarum.

Eadem et quaelibet etiam muta cum sequente consona *w* finalem antecedentis vocis syllabam ancipitem facere possunt.

Hanc necessitatem mitigandae hoc loco positionis et licentiae adfert nobis natura nostrae linguae et creber in ea concursus consonarum. Et si Graeci tum in hiatu vocalium, tum in aliis nimium sibi indulgebant : non iniquum postulamus, si nobis quoque aliquid in hac conditione nostrae linguae concedi volumus.

C et *c* interdum etiam remorari syllabam poterit et quidem justius, quam apud Graecos sola liquida. Vo-

cibus ab *o* incipientibus additur interdum *w*, alias ad efficiendam positionem cum alia consona praecedentis vocis, alias ad vitandum e concursu vocalium hiatum, ut in wobrana, woehrana, pro obrana ochrana.

Qui grammaticae nostrae etymologiam diligenter legerit, is quantitatem e natura vocalium optime percipiet.

Unicum illud adhuc hoc loco addere libuit, quod existimem fore aliquos, qui huic novo studio congruum aliquod nomen dandum existiment. Communi quidem nomine carmina in nostra lingua satis commode zpěwowé, item pjsně dici possunt: sed peculiare fortassis nomen desiderabitur, quod hanc rationem accuratam ab illa vulgari discernat. Latine carmen dictum volunt a carminando, versum a vertendo: poëma graecum ποῦμα τοῦ ποιῶντος, a faciendo. Mihi vel has bohemice factas ad verbum imitari, vel nova vocabula fingere difficile est. Si tamen audendum est aliquid etiam in nostra lingua, duo mihi nomina non omnino horrida occurrunt. Primum carmina bohemicae dici posse existimo rownozpěwy. Causa est in analogia cantus et pronuntiationis extra cantum: qua de causa in grammaticis recta pronuntiatio dicitur προςῳδια α προς et ᾠδή, quod cantum significat. Recta enim pronuntiatio est quasi cantus quidam, qui suaviter aures afficit: ut contra prava pronuntiatio easdem offendit. Analogia igitur sive proportio et similitudo cantus et pronuntiationis rationem primi nominis nobis explicat. Deinde possent dici libozpěwowé, non quod a vulgari ratione svavitatem abesse existimem, sed quia nova quaedam hic iucunditas et amplior svavitas ex analogia cantus et pronuntiationis nascitur. Itaque ex effecto κατ' ἐξοχήν hoc nomine vel imprimis appellari possent. — Si quis tamen commodius nomen reperire poterit: non tantum non repugno, sed etiam, ut libenter faciat, nomine et meo et omnium, qui huic studio favent, oro. In fronte libelli hujus malui hanc rem quomodocunque circumscribere, quam aliquid insolenter comminisci videri velle. De his et aliis multis plenius quatuor libris nostrae poëticae pertractatur¹⁾: quorum primus totam poëticae facultatis naturam exponit: secundus bohemicae poëseos incredibilem suavitatem et

¹⁾ Spis tento kde se nachází? Nezabynul-li zcela!

jucundam amoenitatem e variis colorum et pigmentorum generibus exhibet: tertius utilitatem longe uberrimam ex hoc studio pollicetur: ultimus gravissimis e dignitate argumentis dignissimum hoc nostris hominibus exercitium suadet. Quae si digna videbuntur, quae in lucem publicae utilitatis causa evocentur, facilem me in iis iterum limandis in lucemque edendis praestabo. Interea his utere, lector, et si te parum vel meae rationes (quae naturae potius sunt quam meae) vel autoritas movebit: considera, quid Dn. M. Daniel a Veleslavina, aeterna dignus memoria, ornamentum gentis et linguae bohemicae, de bohemica poësi in epistola dedicatoria Silvae quadrilingui praefixa futurum speret, si ad consuetudinem Graecorum et Latinorum linguae bohemicae cultura suscipiatur. Vale.

Po žalmech pak položil M. Benedikt přehled rozměrův, kteréž sme my před jednotlivými žalmy naznačili. Ku konci přidává ještě toto prosodické připomenutí:

Errata benevolus lector per se facile corrigit: in quibus hoc generaliter admoneo, saepe duas syllabas contrahendas esse in unam, ut ř e k ě ě, m o h ě ě, item duae primae in s e d m d e s á t, o s m d e s á t et aliae quaedum, quod a typographo inopia symboli, quo contrahendae erant, praeteritum est.

Posléze následují melodie čtverohlasé k žalmům 75, 79, 80, 82 a 90.

Téhož léta 1606 na podzim o všech svatých, když „mysli pro morovou ránu zde i jinde proskakující“ děsiti se počaly, vydal M. Benedikt opět dva žalmy:

Žalmové devadesátý první a stý třetí na způsob latinských veršův vydání od M. Laurence Benedykta Nudožerského. (Vytiskáno v starém městě Pražském u dědicův M. Daniele Adama. Léta 1606.)

Vydání toto věnoval panu Janovi Bunsonovi z Bunsonu, ingrossatoru větších desk zemských, Její Mst císařové hofrychtýři, „pánu a ochránci mně laskavě příznivému.“ V přípisu českém dí, že „tuto ač malau a sprostnau práci ku potěšení všech nás v těchto bídnych

a zarmaucených časích vydává, abychom sobě na pamět přivozovali, že když se na tento svět největší těžkosti valí, tehdaž svým věrným Bůh jest svau pomocí nejpřítomnější“¹⁾).

M. Jan Campanus oslavil nové podniknutí M. Benediktovo básní latinskou, kteráž k desíti žalmům přidána se nachází. Chválí napřed ty, ježto se řečem cizím přiučují, načež pokračuje:

Sit sua laus illi studio; sed et ille probandus,
qui patriae linguae velificatur, erat.

Sic cum Collino Daniel fuit ille magister,
Varrones Čechiae quos vocitare libet.

Sed tamen his normas tantum formasque loquendi,
sublatis vitiis, prodere cura fuit.

Arte nova numeros bojemum carmen ad aptos
posse venire, prior nos, Benedicte, mones.

Grata tua est Mysis industria, grata lycae
grata bonis; his te posse placere, sat est.

Žalmy M. Benediktovy potkal horší osud než mnoho jiných kněh před l. 1620 vydaných, že totiž docela téměř zmizely. Do Cytary Tranovského přijat byl sice žalm jeden sapphickým rozměrem složený; i Tablicovi překlad 10 žalmů znám byl²⁾; podle zápisek A. Rybičky³⁾ měl vydání i dvou i 10 žalmův nebožtík děkan Ziegler, po jeho však smrti obě zmizely, až konečně, jak se zdá, Zieglerův exemplář dostal se do Museum.

V říjnu l. 1854 objevil Šafařík v universitní bibliothece Pražské torso metrického překladu žalmův. Jest to předek knížky, která veškeren žaltář obsahovati měla; v malém 8°, všeho 4 archy čili 32 stránkovaných listů (LIV. E. 130).

Objevení své oznámil Šafařík v článku „Klasobraní

¹⁾ Přepis datován v kolleji cis. Karla IV., jinak velké ve čtvrtak po památce všech svatých l. 1606.

²⁾ Poesie sv. I. str. XXXVII.

³⁾ Č. Č. M. 1855, str. 140.

na poli staročeské literatury“ v Č. Č. M. 1855 (str. 532—8), otisknuv na ukázkou částky několika žalmův.

Tento překlad novějším bibliografům českým byl zcela neznámý. V XVII. století však měl o něm povědomost Václav Rosa. Ve své grammatice čili „Čechořečnosti“ l. 1672 vydané, jednáje o prosodii časoměrné, uvozuje větší i menší vyňatky ze žalmů 3, 5, 6, 11, 20, 23, 27, 34, 37, 42 a 54, kteréž vzaty jsou z metrického překladu našeho. Pohříchu se Rosa o původci jeho a jiných okolnostech ani slovičkem nezmiňuje. Vážné nám nicméně jest to, že Rosa příklady bral jen z těch žalmů, kteréž se v zachovaném podnes necelém exempláři nalezájí; z čehož dosti podobně souditi můžeme, že ani on překladu pozdějších žalmův před rukama neměl.

Šafařík, vida, že to není překlad Benešovského, M. Benediktových pak žalmů nikde se dobrati nemoha, a mimo učeného Slováka toho nenalezaje nikoho, kdoby se překládáním žalmův byl ku konci XVI. anebo na začátku XVII. století zanášel, ustrnul natom, že i nově objevený překlad jemu připsati sluší. Pod M. Benediktovým jménem otiskli sme i my sedm žalmů z necelého žaltáře v Anthologii z lit. české doby střední (v Praze 1858).

Nyní však, poznavše překlad žalmův, jehož bezodporným původcem M. Benedikt byl, a uváživše jiné ještě okolnosti, při domnění tomto setrvati nemůžeme.

Předně jisto jest, že necelý žaltář nebyl tištěn v Praze, nýbrž podle všeliké podobnosti na Kralicích. Písmo zajisté, jehož v něm se užívá, totéž jest jako v Musice Blahoslavově druhého vydání. Toto ovšem pochází z Evančie; ale víme, že tiskárna odtamtud l. 1578 přenesena byla na Kralice ¹⁾. Mimo to celá úprava tiskarská upomíná na způsob od Br. Václava Solína zavedený. Sem počísti sluší i důsledné šetření rozdílu mezi *l* a *ł*, čehož v Pražských tiscích po smrti M. Adama marně hledáš.

¹⁾ Rozpravy I., str. 11 a 18.

Básník měl před sebou bratrský. překlad žaltáře a jeho užíval za základ jediný. Kdykoli toho básnické ohledy dopouštěly, přejímá slova bez proměny z překladu toho. Že některými Bratřím velmi oblíbenými slovy a rčeními dosti hlasitě na ně upomíná, ukázal již Šafařík. Kdykoli se naskytne pochybnost, v jakém asi smyslu básník to neb ono přitmělé místo bral, vždy k vysvětlení jeho stačí úplně srovnání s překladem bratrským.

Při žalmech 4, 5, 7, 9, 13 odkazuje básník na písně v bratrském kancionale obsažené, jejichžto rozměr mu při skládání na mysli tanul.

To vše spolu vzato vede určitě k tomu, že původce žaltáře necelého byl úd Jednoty bratrské, tedy nikoliv M. Benedikt Nudožerský, o kterém, jakož nahoře již ukázáno, s jistotou víme, že s Bratřimi v žádném svazku nebyl. Žeby on, kollegiát Pražský, dílo své byl svěřil Bratřím k vytisknutí, naprosto jest nepodobné.

K témuž výsledku vede i porovnání žalmů v necelém žaltáři s M. Benediktovými. Litovati ovšem jest, že nemáme ani řádku z přednější částky žaltáře; kterýby bezodporně z pera M. Benediktova pocházel, což by bez nesnáze věc celou rázem rozhodlo. Ale i toho nemajíce, dosti bezpečně souditi můžeme. M. Benedikt následoval Buchanana, nikoliv pak překladu bratrského anebo rozměrův písní bratrských. M. Benedikt užívá veskrze rozměrův lyrických, kdežto v necelém žaltáři kromě rozměru jambického a sapphického převládá metrum heroické a elegické. M. Benedikt sleduje velmi důsledně pravidla, jež sám byl ustanovil, kdežto původce necelého žaltáře užívá některých zvláštností osobně jemu vlastních.

Zvláštnosti takové jsou :

1. Slabiky *s* *r* a *l* stahuje s předchozími nebo s následujícími v jednu : sehltiti, milosrdenství, vítr, mysl, modlte.

2. Samohlásku ku konci slova, začíná-li slovo následující též na samohlásku, s touto v jedno stahuje: máme od tebe, chrámu okrase, nezbedně až Bůh můj.

3. Dvě slabiky, ač záleží-li ze samohlásek krátkých, žádnou neb jednou jen souhláskou od sebe oddělených, stahuje v jednu: Postavíš všemu je světu, slovem Božím hle nebesa učiněna sau, dovodit tě naučí.

4. Krátké samohlásky ku konci slova, byť i následující slovo začínalo souhláskou, vymítá: podpory svého života, zhůru se vypínal, u tebe že do jista, Pána se bojících.

5. Dlouhé samohlásky zkracuje a krátké zdlužuje: na mne *tahnaucím*, jest *usudek*, srdci *upřímém*, a protože *úpřímý*, my v tobě *všecko možem*, před *nami*, *sausedi naši*, zdaž *neni* známo tobě, odporu *neni* (*nejni*), tak v *dymu* ohně, *všickni* země *tuční*, *koruhev*.

6. Posici někdy zanedbává, zvláště když souhlásky ji tvořící teprv v následující slabice se vyslovují, anebo když jedna z nich jest *j* nebo *h*: bližních svých, potkává pobožného, mé pře za-*staň*, cíl o-*staviš*, nyní ne-*vzdaš*uj, ve mně *tak* rozplynulo, jako tráva va-*dnau*, jen v mlčení *čekej* Hospodina, sprostnosti *obhájce*, nic se *však* jich nebojím.

7. Někdy samohlásky krátké závěrečné, jmenovitě *ě*, třeba by nebylo posice, bere za dlouhé: cesty jeho libuje, již srozumějte sobě *vy* lidé, jichžto *mysl* bývá.

8. Někdy posléze, aby dosáhl posice, souhlásku odvojuje anebo jinak sesiluje: zase a *zasse*, svatý a *svattý*, veselý a *vesselý*, zvyšovat a *zvyššovat*, čekati a *čekkati*, něco a *nětco*, atd.

Zvláštností 2, 3 a 4 u M. Benedikta není; ostatní se mnohem středměji a řidčeji u něho vyskytají.

Prosodie v necelém žaltáři ukazuje tedy naproti paraphrasi M. Benediktově další, až i smělý pokrok. Pů-

vodce jeho znal prosodická pravidla od M. Benedikta l. 1606 vydaná, ale uživ jich, nepřestal na nich.

Nápěvy k paraphrasi Benediktově přidané, nesrovnávají se s těmi, jež původce necelého žaltáře cituje z kancionálu bratrského. Jmenovitě to viděti, porovnáme-li nápěv k žalmu XC s nápěvem k písni svrchu uvedené: Chvály radostné etc.

Povšimnutí též zasluhuje, že citáty písni v necelém žaltáři vztahují se k vydáním bratrského kancionálu na počátku XVII. století vyšlým, nikoliv pak ke starším.

Jestliže všecko toto spolu bedlivě uvážíme, nezbude nám než utvrzení v náhledu již vysloveném, že totiž původcem necelého žaltáře nebyl M. Benedikt, nýbrž někdo z Jednoty na počátku XVII. století.

Pražský exemplář jest podle všeho unicum. Povaha jeho ukazuje, že není odtrženou částkou většho nějakého celku, než že někdo archy před rukama jsoucí složil a svázati dal. Jakož z citátů Rosových viděti, byl necelým již v druhé polovici XVII. století.

Nám se zdá následující běh věcí nejpodobnějším. Žaltář byl okolo l. 1620 na Kralicích v tisku; prodej Kralic a zrušení tamní tiskárny bratrské mělo za následek nejen nedotištění žaltáře, ale bezpochyby zničení veškeré zásoby tištěných posud archův. Tu někdo, jsa tomuto dílu zkázy přítomen, zachránil na památku jeden jich exemplář. Vědomoť, že Jesuité knihy bratrské, jakkoli je hubili, nicméně v bibliothékách svých aspoň po exempláři uchraňovati uvykli. Takovým asi prostředkem dostalo se ono čtverarší do knihovny koleje Klementinské, kterou od l. 1623 spravoval uznalostí svou k zásluhám Bratří známý spisovatel český P. Jiří Ferus, a která, jak známo, přešla v bibliotheku university Pražské.

Že žaltář necelý nikdy do veřejnosti nepřišel, viděti z toho, že v Klíčích nikde ani zmínky po něm není; i Rosa uvozuje verše z něho jen jako na zápor.

Kdo byl původcem tohoto žaltáře? Otázka to nemálo nesnadná, jelikož nám dějiny literatury nejmenují nikoho z Jednoty, kdo by se kromě Strejce, jehož překlad metrický známe, byl zanášel poetickým vzděláváním žaltáře.

Nicméně není nedostatek pŕtahův, které pravdĕ na stopu přivesti mohou. Āsoměrným veršováním z Bratří zanášel se velmi šťastně Jan Amos Komenský. Disticha jeho k Hlubinĕ bezpečnosti l. 1625 přidaná ukazují jeho v tom neobyčejné mistrovství, které o rozsáhlém před tím cviku souditi nejen dopouštĕjí, alebrž nutí. O tom nemĕně skvěle svědĕí překlad mravných naučení Catonových (l. 1662 vyd.), ukázka překladu Virgiliovy IV. eklogy od l. 1655 ¹⁾, a překlady Horaciových hexametřů v Umĕní kazatelském. Tyto jistĕ od Komenského pochodící práce podávají nám i dostatečný podklad, abychom o spŕsobu jeho básnickém souditi mohli.

Komenský dokonav v cizinĕ studia a l. 1614 vrátiv se do vlasti, spravoval školu Přerovskou. L. 1616 stal se knĕzem v Jednotĕ, načež učitelství na ěas opustil. L. 1618 dostal se do Fulneka za kazatele a spolu správce školy, kdež pobyl až do l. 1622. První známá jeho díla literární jsou Labyrint světa koncem l. 162? dokonáný a Hlubina bezpečnosti l. 1625 sepsaná. Źe i před tím byl literárnĕ ěinným, o tom pochyby není; však víme, Źe při vypálení Fulneka i rukopisy jeho na zmar přišly, aĕ o obsahu jejich nevíme více nežli Źe jednaly o předmĕtech didaktických a jiných. Labyrint pak sám jest, i co se jazyka dotýĕe, spis tak dokonalý, Źeby nebylo třeba jiného důkazu o tom, Źe není prvotinou ani prosaických ani poetických prací Komenského.

Skoumáme-li měrou porovnavací spŕsob básnický v Źalmech a v Catenu, shledáme tu i tam znaĕnou

¹⁾ Ā. Ā. M. 1842, str. 454.

podobnost. Ono smělé sestavování slov, jenž žalmy charakterizuje, vyskytá se i v Catonu:

- (11) v zlých a nemíti věcech váznaucí škodlivě myslí.¹⁾
 (19) uť se než od umělých: neumí-li kdo sám, poučít
 hled';

náležitá umění dobrá všudy šířiti věc jest.

Tak též i ozdobné opakování sloves v Catonu místo má:

- (13) Cožkoli znáš škodné, by milé bylo, dej v stranu,
 dej přeč.
 („) Tak ani jmín mrhačem nebudeš, nebudeš ani
 dráčem.
 (15) Oddechu svým přej někdy pracem, přej myslí
 pohodlí.
 („) Často zpět za sebe hled', hled' též před sebe
 časně.

Nejinak i v zvláštnostech prosodických mezi žalmy a Catonem srovnalost se jeví. Uvedeme některé příklady dle pořádku na str. XVI — XVII vytčeného:

1. mysl naše 15, audy a mysl svau 17, jsi-li mudr, očekáváje modl se 19, být se povětrným 21.

2. Svě věci hlaupě veda a slušným rozumem se neřídě 17.

3. Všechností ostříhej, všeho neslušného utíkej 17, Toliko zvykem se právě dlouhým maudrosti nabývá. Proč by se, když čeho ještě nevíš, proč nauciti hanbiš 19.

4. Nesrovná se s žádným, neumí-li sám sebe snést. A přichováť míníš-li, co máš, toho myslí si nemíti 13.

5. Ve spání rozkoše nehleď 13. Bez umění nic není život 15. Úpřímé znamením řeči buď. Nebude k tobě z srdce upřímý. Všechnost spůsobů šetře 21. Stíhati tě všickni v tom 23.

6. Škodné však rovně nectnosti, srdce podpírej 15.

¹⁾ Citáty stran dle vydání Rozumova.

Měj se na uzdě, není s pochvalau lvem v svém domě
býti 27.

7. Vždycky lodí na malé vodě jsa bezpečněji
zplyvá 15. Utvrditi hled' 19. Více jiným o sobě nevěř 13

8. všudy nětco za nětco 13. zasse lakomství 15.

Jestliže toto všecko vedle sebe položíme rozvážíme, dojdeme, ač ne s jistotou, však s velikou ku pravdě podobností k té závěrce, že žaltáře necelého původcem jest Jan A. Komenský. Že on sám o překladu tom nikde se nezmiňuje, nad tím se zastavovati nelze; vsáktě vůbec též o spisech, jenž pohromou Fulneckou zachváceny byly, nikde zevrubně nemluví. Nebylo ho tajno, jaký osud potkal žaltář na Kralicích; že by z nákladu celého co bylo uchráněno, nemohl nikterak předvídati; i marné bylo na to zpomínati, co se nenavratně vidělo býti ztraceno.

Zdá se, že Komenský metrickým překladem žalmů chtěl přede vším posloužit vyšším školám bratrským, kdež se „mládeci“ připravovali k povolání učitelskému a kněžskému. Na těchto školách co učebné knihy užívali Musiky Blahoslavovy, jenž v sobě, jakož známo, obsahuje i návod k skládání písní. Zpěv církevní u Bratří vedle kázání přední místo držel. Vímeť, jakým nákladem pečovali o vydávání kancionálů. Správcům Jednoty záleželo na tom, aby tato strana služeb Božích zvelebována byla jmenovitě od kněží bratrských skládáním písní vždy nových potřebám času přiměřených, a proto hleděli k tomu, aby školy mládencům náležitou v tom přípravu dali. Českých vzorů kromě kancionálu, jehož vady metrické básnickému citu Komenského jistě neušly, nebylo dostatek; staroklassických básníků studovati zamítáno¹⁾; mimo to milovníkům jazyka českého společná byla snaha, aby modnímu tehdá veršotepství latinskému učinili konec, a i v tomto ohledu domácímu

¹⁾ Komenského Didaktika (v Praze 1849) hl. 25 o pohanských knihách str. 158.

hlaholu zjednali průchod. Toť byly asi pohnůtky, ježto slavného původce novější didaktiky přiměly, aby školám dal příklady, jichž by se v básnění českém následovati mělo. Posléze připomenouti sluší, že na vykládání žaltáře ve školách bratrských zvláštní váhu kladeno.

Přehlédneme-li nejbližší dvacetiletí po veřejném Komenského vystoupení, shledáme, že učenníci škol bratrských v básnění časoměrném skutečně nemalé zběhlosti byli dosáhli. Velmi dokonalá jest k. p. báseň elegickým rozměrem sepsaná a k Felinovu spisu proti Martinovi z Dražova (1637) přidaná od M. Jiříka Kolsynia ¹⁾; takéť píseň exulantská sapphickou slokou vzdělaná od Dan. Levinského.

I na jiných stranách vešla v obyčej prosodie časoměrná. Jesuita Jan Drachovský († 1644) v české grammatice své latinou sepsané, která ale teprvé po smrti jeho l. 1660 tiskem vydána byla, podal též pravidla její (libri V. cap. III. de quantitate carminis). Tak i Václav Roša čtvrtý díl své Čechořečnosti věnoval výkladu prosodie časoměrné ²⁾. Nalezáme též, že se někteří i prakticky pokoušeli o vzdělání českých veršů časoměrných; ale kromě nápisů v deskách zemských z let 1672, 1676 a 1677 nehrubě se jim dílo dařilo. Pro příklad stačí uvést několik hexametrův z pastýřského rozmlouvání o narození Páně, jež Roša (str. 509 — 512) a jiní po něm otiskli, Schönfeld (Einige Übersetzungen von Schülern 1775) dokonce i do latiny a němčiny přeložiti dal.

Již denice brunatná noční s nebe zplášila blesky,
slunce horaucími na nebi vystaupilo koňmi,
a na horách černých, v rovinách, dolinách všudy jasným
světlo činí bleskem. Vlnatá pastýřové stáda
vyhnali, a v čerstvých křovinách veselá se prochází (sic).

Zdárněji se ujala prosodie časoměrná mezi Slo-

¹⁾ Č. Č. M. 1855, str. 427.

²⁾ K tomu se vztahuje poznámka Balbinova (Boh. docta II. 306), že Roša rozpravu o spůsoblosti řeči české k vyrazení lat. elegických veršů sepsal. (Viz Jungm. hist. lit. V. 72.)

váky. Pravidla její šířila se tam žalmy M. Benediktovými a Catonem Komenského; později přijal je dle Rosy do grammatiky své P. Doležal (1746). I Kerman sepsal navedení k básnickému umění v Rudimentech grammaticae slavicae; ale dílo toto nedošlo tisku (Jungm. V. 29). Veršováním dle časomíry zanašeli se Dlabač, Kerman, Tešlák, Semian, Hruškovice.

L. 1795 vystoupil Dobrovský s naukou svou o prosodii přízvuché v Pelzelových „Grundsätze der böhmischen Grammatik“ (str. 209—246) i dosáhl tím v první době tak velikého úspěchu, že mladí básníci tehdejší, zamítнувše hotové již časoměrné básně své, podle theorie přízvuku je předělali¹⁾. Nieméně i odporu nescházelo. Nejprvé tuším proti přízvuku prohlásil se Jos. Onič. farář Novorychnovský. Václav Stach, jenž s Dobrovským již v Hradištském generálním semináři míval spory²⁾, zastával časomíru ve „starém veršovci“ (1805), nadto pak určitěji zvláštním spisem o harmonii a dobrozvučnosti jazyka českého (od l. 1806), jenž však vytištěn nebyl.

Přízvuk a časomíra staly se tou dobou heslem boje literárního, tak jako ypsilon a malé i. Jungmann, chtěje strany smířiti, sebral l. 1804 důvody pro obé, i předložil je některým básníkům, aby o tom rozhodli; ale po letech dostal pojednání své nazpět bez jedné přidané literky³⁾. Zatím přízvuché veršováno až do l. 1818. Tu náhle objevil se z Prešpůrku spis: „Počátkové českého básnictví, zvlášt prosodie.“ Dílo toto, v jehož sepsání společně účastenství měli Šafařík, Palacký, Benedikt a i Jungmann, způsobilo na Parnasse českém rozruch potud neslýchaný. Počátkové povstali rázně proti přízvuku a pro časomíru. Zápasníci nepřišli s prázdnýma rukama. Přidané k Počátkům básně byli v skutku básně,

¹⁾ Tak zejména učinili Puchmajer, Hněvkovský a Vojt. Nejedlý. Viz Sedláčkův životopis Ant. Puchmajera při Fialkách (v Praze 1833).

²⁾ Stach proti Dobrovskému vedl, aby se theologové ovičili i v katechetice, v čemž posléze i práv zůstal.

³⁾ Viz listů literárních K. Vinařického (Č. Č. M. 1829) číslo V.

jenž i svěžestí myšlének i bezúhonností a ušlechtilostí řeči a formy značně předčily skoro nade vše, co za celé předtím třicetiletí přízvučně básněno. Hněvkovský, co hlavní zástupce posavadní školy, pokusil se sítě o obranu, ale „Zlomky jeho o českém básnictví“ (1820) byly zbraní nehrubě výdatnou. Ještě l. 1821 hrozil kdosi časoměrce pobiti palicí, „proti níž by nebylo šermu“. Domácí tuto bitvu rozhodl jadrný a vtipný posudek v Kroku (díl I. str. 141 — 163). I později spor ten myslí zaměstnával, ale vždy slaběji; zájmy důležitější dostávaly vrch.

Takové osudy měla prosodie, jejíž prvním strůjcem byl Br. Blahoslav, druhým M. Benedikt, prvním šťastným upotřebitelem kněz M. Benešovský, hlavním pak mezi Bratřími vzdělatelem J. A. Komenský. Za dob našich zjednali ji básníci všech tří větví kmene našeho, Vinařický, Holý a Sušil, tak vítězně platnost ve vážnějších oborech básnictví, že nikoho nebude, aby neuznával ozdoby skrze ni Parnassu českému připravené.

Nebude tedy bohdá ani nevhod ani nevděk, jestliže prosodie té prvotiny, tak dávno v nepaměti utonulé, opět vynořujeme a na světlo vynášíme. Jsouť zajisté tak dokonalé a myslí básnickou prodechlé, že se v nich i podnes co ve vzorech vzácných shlédati a z nich se přiučovati můžeme.

Jestliže M. Adam z Veleslavína prosu českou zvelebil klassickou měrou: nuže zde máme Br. Jana Blahoslava, kněze Mat. Benešovského, M. Benedikta Nudožerského a Br. Jana Amosa Komenského, kteří touž měrou zvelebili českou řeč básnickou. I není-liž to řízení podivu hodné, že i tuto spolu s dvěma Moravany spatřujeme Čecha i Slováka, ani všickni čtyři myslí jednou, ač směrem, časem i místem rozdílným usilují k cíli společnému!

Ve Vídni, měsíce Ledna 1861.

Žalm I.

(Métrem heroickým.)

Přešťastný, za sebou koho zlých rad k následování
bezbožných nepotáh! obor! a na cestu nevážných
hříšníků kdo nenastoupil! kdo ku počtu se ovšem
bláznivě posměvačů zúffalých příučastníci vzdálil:
v zákoně radše Božím založiv své všecko kochání,
dnem i nocí jeho jakby plniť sobě rozkazy chutná.
Tenť jako jest spanilý strom, strom, vody pospodu věčné
jejž tekuté svlažují: byť naň bílo pálcivě slunce,
neb studený váł vítr, on své zelenosti nepouští:
nýbrž ovotce časem svým zdárné vessele dává.
Cožkoli ten kdy činí, prospěšné všecko to bývá.
Než ne tak, auve ne tak, ti kdož opovážlivě dráždí
svého Boha! Hroznýť bude los jich; co plevy větrem
tak zmítání budau, když jim čas nastane saudu.
Nebť Bůh přijde, a svět přehlédna z počtu vymísí
svých věrných ony bezbožné: tu se přiznaje míle
k svým, je spasí; tito pak zahynau přezálostně na večnost.

Žalm II.

(Týmž heroickým métre.)

Oč se to pak bauří? co to pak, co začínati myslí
národové? co to jen ti lidé práci daremnau
společně činí? pyšná s mocnými se knížata králi
proč sstupují? proti Hospodinu žsti plné rady jisté
darmo snujíc a kujíc, a jeho proti Kristu mířemu?
Nechceme, řkau, toho jich jha trpěť, jim nechceme býti
podnože: nám kralovať se samým, nám řiditi líbí.
Bůh však Otec, v nebesích jeho jenž věčné panování,
smích z toho má, vida, jak bídní tito bláznivě repeí.
Než přijdeť brzy čas, v prudkém hněvu když se zanítě,
ozve se nesmyslným, a tu tak na ně sůřivě zahřmí:

Slyšte lidé způrní! Já sem, já krále vyhlásil
 nad Sionem mé slávy hradem, já já toho věčně
 míti chei: protož kdo mi mau tu zruší radu, rád se podívám.
 Král pak dí: Hlas Hospodinův stať takto se ke mně:
 Syn jsi ty můj přemilý, já dnes sem, dnes porodit tě.
 Žádej ode mne, a dámť, dám národy všecky: dědictví
 tvé bude svět, tvá vláda budau jeho končiny všecky.
 Mocně panuj, máš moc, dávámť k tomu berlu železnau,
 již způrné, zniku ať nemají, jako hrnce potírej.
 A protož, ó mocní sobě již světa páni, již aspoň
 usrozumějte; zemí jimž saud svěřen, učte se saudu.
 Svým Boha znejte Bohem, s bázní jemu služte pokornau:
 v slávě, kteréž přeje vám, s třesením veselte se před ním.
 Vzvzlášť syna krále věků, padajíc, líbejte milého:
 tak aby všech přísný jeho vás hněv věčně nesetřel.
 Neb kdo ho rozdráždí, protivíc se mu, těm běda věčně:
 než kdo na něj čekají douffanlivě, těm blaze věčně.

Žalm III.

(Métrem elegiackým.)

Jak mnoho jest, znáš můj Bože sám, mé bez viny lýtých
 odpůrců, noh mých k podtržení hotových!
 Jak mnoho plésání sobě pádu z mého strojících,
 a smrti mé nadějí jenž se ľahodně kojí!
 Jižť po něm, řkau, jižť po něm; nebo Bůh jej opustil,
 svau všemohaucí odjať od něho všecku pomoc.
 Než zmýlil se, věřím! neb můj štít tys Bože vůkoť,
 sláva ty má, hlavy mé sám ty pavéza budeš.
 Proč toho bych nečekal? zkušené maje více tisíckrát,
 že z nebe moc a pomoc při mně neměnně stojí!
 Když koli sem k Bohu vraucně voľal, byv postaven úzkém
 v místě, Boží blízka zastkvěla hned se pomoc.
 Já lehľ, já spať sem, maje ač nepřátele vůkoť:
 bezpečnosti Boží ochrana dost mi dala.
 Proč tedy bych napotom, proč zlých chtěl báti se škůdců?
 Nechci: Boží mocnost k ochraně při mně bude.
 Byť zlých vojska lidí, byť zlých na tisíce nepřátele
 Kladlo se vůkoť opět, já v Bohu svém se těším.

Jen Bože můj zvyklé nechtěj své při mne miřlosti
 přestati! jen věčný cos počal Otče konej!
 Tím pak abych jistší mohl být, mé zhaubce nynější
 rozžeň, a jim lité z líc zuby mocně vyraz.
 Tvá bude čest, samo tvé spasení, tobě přičteme všecko,
 tvé i požehnání hlásati věčně budem.

Žalm IV.

(Métrem jambickým s rytmem. Zpívati se můž jako: Když Alžběta
 matku Páně A. VII.)

Obháje mé spravedlivé pře, můj milý Bože,
 kterýž's mne často z sauzení mnohých vytrhl, k tobě
 aj opět volám, prosím miřlosti tvé sobě.
 Vy pak lidé, co marně to při vás se jen děje,
 že závidíce zlostně mé cti, jíž mi Bůh přeje,
 tak se silně puntujíc, zkaziť mne jen chcete?
 A vězte, žeť daremně vám naděje se tak činí:
 nebes to pán umínil, on to k vůli nezmění
 zlosti té vaší, na tom svatost jeho stojí.
 Vybrať sobě z lidí mne sám a k tomu hned oddělit,
 abych milým mu nástrojem jeho zde slávy byt:
 když na vás upěť budu, mne vyslyší, to vím.
 Uleknětež se, vám radím, a víc nehřešte již:
 umlkni váš jazyk, pravím, nedražďte Pána tžž.
 Jestli nic, hle vytne vás! hle pomsta ve dveřích!
 Obět za hříchy k smíření, chcete-li, jest dáti čas,
 najíti dá miřlost tu vám, že zasse přijme vás;
 zpaury jen se šetřte již: v tutůž nelezte zas.
 Ach auve jak mnozí lidé dobrého žádají!
 Co však to jest dobré, slepí zde jsauce neznají:
 jen břicho kdy pást mohau, natom přestávají.
 Ty pak mi svého jen Bože světkem obličeje
 vždy stále svět; miřlost k sobě ať tu srdce mé čije,
 víc neptám, tu dosti mám, plnost tu svou znaje.
 Nechať jiní z rolí, z vinic aurody shromažďují,
 zboží, peněz, pereť drahých, a víc co chtějí mají:
 nic nedbám, když jen tě mám, tu věčně mysl stojí.
 Protož kde sem, stojím, chodím, sedím, ležím koli,
 všudy s tebau jsem, ó ty můj Bože, doma i v poli:
 a ty mi spůsobíš pokoj, mne zprostě nezvolí. Amen.

Žalm V.

(Métrem saffickým i s rytmy v předních dvou verších. Můž se zpívat
jako : Chvály radostné nebeskému otci. J. XI.)

Věčně nestihlau všeho moc mající,
všecko jasností zraku spatřující,
můj Bože, slyš má upění a mého
pláče tužebnost!

Nebť volám, sevřín jsa mnohau bolestí,
hlas k tobě vzní můj s velikau truchlostí:
však's pak ochráncím tebe vzývajících,
králi velebný.

Jáť na tvau věrnau pomoc aj vyhlédám
stále, každého jitra když přivstávám,
již-li mau žádost vyslyšíš, chtě každé
šetřiti chvíle.

Neb to vím, ach vím, u tebe že do jista
všickni bezbožní nemajíce místa,
oškliví jsau vždycky očím svatým tvé
čistoty Božské.

A protož doufám, že je sám zkazíš svau
(když jinak nechť) pravici přemocnau:
snášejiť způrní zlobivosti mzdu, tvau
hodně nenávist.

Lež mluví divné lsti plní, vražedně
smýšlejí, vábí jazykem ľahodně!
Zatrať ó všecky takové na věčnost,
můj Bože, zatrať.

Já jsa pak od jich zachován ľstivosti,
vejdu do tvého domu s veselostí,
vzdám za tvau vděčnau tobě, svému Pánu,
dobrotu chválu.

Však prvé než ještě to tak uhlédám,
šetř mne před zlostí jejich, ach tě žádám,
nech střehau po všech všudy na mne, jak chtí
bedlivě, cestách.

V jich slovích nikdež není pravdy žádné,
z hrdla jich nic než sama vražda páchne:
způsobem nám jim dověřit se věčně
nelze nížádným.

Zkaz je, ó zlosti Bože soudce přísný,
příklad ať z nich má živě muž ulisný:
dejž ať od vlastní, sami v svém uváznauc,
své rady padnau.

Aťby tak všickni v tebe doufající
mohli být v tvé dobrotě plésající,
ctnosti a zlosti patrný vidauce
odměny rozdíl.

Neb's ty Bůh náš pán, jeho jest povinnost
slávy své zastávati až na věčnost:
těž všech upřímych, tobě když ji hájí,
hájiti věčně.

Žalm VI.

(Métrem elegiackým.)

Ó Bože hrůzyplný, přestaň tak zůřivě, přestaň
trestati a dlouhých bítí bolestmi časů!
Tak-liž pak mne pořád chceš stírati? Tak-li dokonce
mne v hněvě svém věčném stíhati přísně budeš?
Odhliviž, ó odhliv se Pane! viz mé mdloby těžkost;
všecko jak ať v těle mém chřadne a vadne celém.
Síly mi mé zas nětco navrať, vrať můj Bože síly!
Již hle mi mé hrůzau v mém těle kosti trnau!
Má duše též hroznau svírá se tak (auve) bolestí
ve mně, že již sobě smutný co počítí nevím!
Ach Bože síly dokudž! Navrať se ach můj Bože navrať:
jestli jaká lítost v srdci, vytrhni, pomoz!
Však pak byť mne v díl smrti dať, Bože, odtud užitku
buďto lidem buď tvé slávě nepojde tu nic.
Proč, když upím, neslyšíš? Neb upím až již do ustání:
v mých se slzách každé mé noci lůže potí.
Má mi se zármutkem tvář vraští! vráska na vrásku
jde všudy, mých i očí již mi se světla tmějí.
Preč moji však zlostní, preč jen preč buďte nepřátele
zástupové! marná vám vaše klesne radost!

Nebť já silně věřím i vidím neomylně, že mého
 Pán slyše pláče hlas, jistě modlitbu přijal.
 Styďte se zlosti vaší, ó styďte a hanběte věčně,
 již mi z očí všickni přeč jděte fašše lidé.

Žalm VII.

(Jako: Aj jak jest to milé.)

Ach věčný Bože můj, v tě silně doufám,
 zhaubců mých zlobivých mne zprošť, tě žádám.
 Neb vzteklý jako lev se na mne zpauzí
 nepřítel, zuby své přezlostně brausí.
 Nezbráníš-li, dušič mi mau uchvátí,
 již v laupež budu! rač pomoc mi dáti.
 Zámyslu lstivě k vraždě pohledává,
 bezbožnau lživě na mne věc vecpává.
 Ještoť znáš, Bože můj, že křivdu snáším,
 bezpečně s nimi k saudu tvému stát smím.
 Jest-liť sem kdy činil co jim neprávě
 v čas jich ke mně se též jmění pokojně,
 nýbrž když sami dávali, mne dráždíc,
 příčin dost, nekrotit-li sem je sám víc;
 nechť jest tak, svolujit, nech odpáčí mi
 nepřítel stíhaje mne s hauffy svými,
 nech mne jma pošlapá na zem život můj,
 nech v prach můj položí s slavau celý trůn.
 Pak-liť sem nevinen (jakož ty znáš sám),
 ó povstaňž a retuj! k toběť zření mám.
 Neb vím, žes ty, kterýžs lidem přikázał
 přímý saud: i kterakž by sám ho nedbať?
 Ó zjev svou Bože před světem spravedlnost,
 ať všickni ji vidauc slaví na věčnost.
 Však pak nic nehledám, hle nic jiného,
 než rozsudku při své tebau pravého.
 Ó sám, jenž zkušuješ ledví a srdce,
 buď mé, buď nedleně (prosím) pře saudce!
 Ať již zlost ale již ta nešlechetných
 má přítrž a vykvetne čest nevinných!
 Bůh můj štít bude! Bůh spomůž upřímým!
 Bůh saudcím světa jest a přítelem mým.

Bůh silný se hněvá na zlé každý den !
 meč břídký hle nabrause již dobyť ven !
 Silné silně napaľ hle již ľučíšťě !
 již míř! střely již klade přejistě !
 zbroj chápá na ně , jistě zbroj smrťedlnau !
 Ach auveh běda , jest-ližeť neuhnau !
 Uhnau , jestliže chťi činiť pokání :
 než přlišť tomu zľost jejich se brání.
 Neb zľost v srdci počav chodí těhotný
 bezbožník , bude mít porod neřestný.
 Neb kdež jámu kopať ľstivau jinému ,
 sám sám padne do ní , jda k cíli svému.
 Obmýšleť duši mé co zľého pilně ,
 na vlastní jemu všecko hľavu se vkydne.
 Kdež já všech zbavený strachu starostí ,
 vzdám vděčnau Bohu čest z také miľosti ,
 slavnau slavně chci zvyšľovat spravedľnost
 zpíváním jeho jměnu až na věčnosť.

Žalm VIII.

(Heroico.)

Ó veliký velikého ty náš panovníče okřľku,
 Hospodine , ach velikáť jest tvého jměna veľebnosť !
 Ach jak nestižená tvá , jenž zemi přistřěľa všecku ,
 všecku nebes výsost věčným zastínila bľeskem ,
 býti musí stáva ! Nýbrž (což divněji vážím)
 tvau velebí divnau i ta nemľuvňátka maličká
 (v nichž se o tvor lidský jasná tvá spatřuje péče)
 moc , jichž ústa nemá jsau tvých chvať hľásati nástroj ,
 tak že ti nesmyslní , Boha kdož prau , hanbu nemírnau
 z důvodu tak makavého mají . Já jistě nebes tvých ,
 ó Bože , když jen krásu vidím , a s tak mnoha slunce
 hvězdami v řádu miľém , jejž's jim daľ , kráčeti patřím ,
 hned trna tak říkám : Ach jak's velikých , Bože , pánem
 těchto věcí ! A co pak , co člověk neb plod jeho bídny
 jest , že ho tak vážíš ? nebo málo pod aneľy níže's
 jej posadiv , korunau panování nad tvory všecky
 ozdobiť ozdobnau ; poddav jeho pod nohy všecko ,
 cožkoli rozličným ruka tvá kde zřídila dítem :
 stáda volů a ovec a hovaď na polích se pasaucích ;

těž zvíři stáda mnohá vysokých po horach běhající;
 ptactvo u větru libém, jimž vysoko létati dáno;
 těž ryby všech vod a řek, v hlubinách jimž zpływati dáno.
 Ó Bože, přeslavný pane náš, jak rozlita slavně
 důstojná tvá moc všudy! jak tvé jméno velebné!

Žalm IX.

(Jambi tetrastrophí; můž se zpívat jako: Kristu v jednotu cirkve
 své. G. XX.)

Tě slávo má Bože z nebe
 slaviť strojím, celým sebe
 srdcem ponukna, bych směle
 tvé skutky hlásat vessele.
 Neb zdaž nemám co hlásati,
 zda v čem nemám i plésati?
 radost radost mi způsobíť,
 plný milosti Hospodin.
 Nepřátelé vzteklí moji
 nazpět hle sau obrázení!
 radost radost mi způsobíť
 plný milosti Hospodin.
 Ó soudce můj spravedlivý,
 vyvedl's při mau a saud pravý:
 radost radost v samém tobě
 pokládá srdce mé sobě.
 Zahřměv na pýchu národů
 omračil's jich vzteklaú rotu;
 již síly své pověst ztratil
 nepřítel, neb ho Bůh zhledil.
 Pověz mi, pýcho proklatá,
 co již-li města padla ta,
 ktaráz's zkazit strojil cele,
 všeho's že již dovedl mněje.
 Ba nic než klesl's hanebně sám!
 protože Bůh chce býti znám
 v spravedlivosti své, a svůj
 že postavil přepevně trůn.
 K němuž kdo moc jeho znají,
 ohled že stále brát mají:

sice kdo ctí pravost ruší,
 krutau že výpověď slyší.
 Neb Hospodin jsa zástupů
 na trůnu svém velebně Bůh
 chce věčně být opuštěných
 všech autočistě svých chudých.
 Z čehož to jest že plésají,
 kdo jméno Páně poznají:
 neb on ochotně, kdožkoli
 hledá ho, dá se jim k volí.
 Protož Siona dáti jest
 slavnému strážci všecku čest!
 jehož činu divné rady
 zvěstujte i mezi národy.
 Milých jeho krev ač litá
 i od litych šelem pitá,
 však on ji vyhledá i svých,
 křik jistě vyslyší jiných.
 To číň i dále, můj Bože,
 mne z mého cele vychvať hoře!
 neb ještě vím, že škůdce mám,
 dejž ať plnau pomoc seznám.
 Tu já, bran ukrutné smrti
 jsa prost všech již, chci hned vjíti
 do bran Slona, chvály tvé
 tu hlásat vši dle síly své:
 spravedlivě pohřžení
 že sau do jámy své sami,
 jiným osídla kdo stkali,
 tu zvázi, odpřáti vzali.
 To dá, to Pánu slávy čest,
 pravý že právě saudec jest,
 když nepravým zaslauženau
 dle cest jich pomstu dá hojnau.
 Přezlí psi, peklo sžíře vás!
 propast sehlí hle věčně vás!
 kteříž na svého stvořitele
 pamět tratíte tak směle.
 Aleť chudý, kterýž čeká
 (ač on se někdy též leká)
 na svého Pána v sauzení,
 spatří jisté vyproštění.

Povstaň povstaň Bože ó milý,
 ne tak se ať pyšný sllí
 člověk! poraz strachem poraz
 tu zběř, se v hrůzi jim ohlas.
 Ten aužitek ať odnesau,
 lidé že jen smrtední sau,
 by poznajíc usmysliti
 sobě a zniknauf mohli smrti.

Žalm X.

(Jamb. jako IV.)

Proč ó stojíš, milý Pane, ode mne vzdálený?
 ode mne tvář proč odvracíš v čas mého sauzení,
 když tyran chudému pyšně všecko zlé činí?
 Ó byť je spíš vlastní jejich postihla nepravost!
 v radách, kteréž vymýšlejí, by zapletla jich se zlost!
 neb co již nevědí činit pro pýchy své hrdost.
 Život lhostejně sám veda jiné šlí pudí,
 zboží hromadně sháněje mnohé jiné chudí,
 nic lidí se, nic Boha dokonce nestydí.
 Ba nad to víc sobě z Boha nevážně smích strojí,
 aniž se přšhody jaké neb moci Boží bojí,
 dmychnutím zkazit chtě všechny, kdož mu v čem sloní.
 Mně má (praví) klesnauf nemůž nikdy věc, zlého já
 nemám se báti proč: protože hle jsau jeho plná
 ústa všech řečí pyšných. Ľsti, trápení mnohá
 vymýšleje, v skrytých sedí přetvárně zálohach,
 zrakem pase ľstivým všudy: v polích i též horách
 jeskyně strojí co lev na zvěř, a daupatách.
 A tak řapá mnohé chudé do svych takých tenat,
 kteréž pazaury svými bez milosti zvykl trhat:
 Bůh podál stoje (praví) nemá kdy co rettovať.
 Protož věčný Bože nemlč, již aspoň ozvi se!
 vznes ó přemocně svau ruku, chudých a ujmi se,
 vzteklec ať nemá v moc jich a tvého v šprým nebe.
 Vidíš vidíš, co on činí, a křivdy spatřuješ,
 časem to svým vše nahradíš, ač lhůty jim přeješ,
 svých ochránce že jsi, sám tohoť neukryješ.
 To rámě těch lidí ľtých potřeš, a vyhledáš
 zlosti jejich a za vše jim zaslauženau mzdu dáš,
 vím: věků jsa pán věčný, tu čest nedílně máš.

Žalm XI.

(Eleg.)

V svém Bohu já doufám : mne vy proč trápíte daremně?
řkauce: Někam co do hor ptáče, radíme, zaleť.

Proč? že-li bezbožní bezbožně na mne natáhli
své luky? a k těživům pilně že šípy lepí?

Proč? že-li již zdělali zlostné sobě zálohy tajně,
z nichž by na upřímé stříleli prudce lidi?

Nic toho, nic nedbám! To samým již k zkáze poslaují.

Mé má (když sebe vím bez viny) srdce pokoj.

Neb v nebi Hospodinův věčný jest dosti upevněn
trůn, utočiště chudých, obrana, mocně chudých.

Všecko vědět i vidět, co svět děje, jest jemu vlastní:
všecky také vlastní řídití maudře věci.

On ctného zkušuje, když naň něco trpce dopauští:
nectný pak v jeho jest ošklivě všecken očíh.

Ach hrozněť s nimi zajde, vicher na ně když hněvu pustí,
jich s uhlím řeřavým síry oheň mzda bude.

Tento podíl (hrozný hle podíl!) jest od Boha mého
tém, kdo jiné tak chut trápiti chutně mají.

Neb Bůh náš Bůh jest miřující věčně spravedlnost,
Hospodin upřímých zaslona věčně bude.

(Já tedy když tu stojím a konám, Božské povolání
což mi velí, nic zlých, nic nebojím se lidí).

Žalm XII.

(Eleg.)

Dej mi pomoc Bože můj! hle není v světě ochrany žádné,
dej, nebo aj ve všech srdce zatvrdlo lidech!

Víry není, sprostnosti není, každý se ľahodně
vůči maje, bližním ľest kuje v srdci jiným.

Ó by se rozhorliť Bože, můj Bože, ó by vyplénit
všecky ty zlé, srdce ty dvojitého lidi!

Ten jazyk aulisný, ošemetný ten jazyk ó by
Bůh jim z nejhlubších všech vytrhať kořenů!

Máme jazyk, řkau, máme jazyk, nech řečňuje, ostrý:
k podvodu vycvičená máme i ústa také.

Nám kdo roven? My, co jemností vtipu jen chceme, můžem,
před nami aj každý zepřa se klesne jazyk.

„Já tedy povstanu sám“, dí Bůh, „já zlosti vaší jda
vstříc, svých potlačených zastanu mocně chudých.
Nebť volajíc volají, již déle se dívati nechci:
vám vaše přistrojené já na ně léčky strhám.“
Hlas to Boží, jistší zkušením než stříbró to čisté,
průbu kteréž prudké sedmeru prošlo pecí.
Takť jest, tak Bože můj, nuzných že's chrániti věrně
slíbil a jich (vím já) chrániti věrně budeš.
Čiňž to prosím a zastíraje sám, zlostného nevážným
těm k nám zlostníkům přístupu věčně nedej.
Neb se síl příliš bezbožní, kdyžto nevážná
zběh taková nad ctným dostane vlády lidem.

Žalm XIII.

(Jambi. Když Alžběta matku Páně.)

I až dokudž, milý Pane? dokud se dívati?
nébrž dokud, maje přispěť, budeš se skrývati?
až dokud na nás chudé se zapomínati?
Dokudž hořem se trápiti! dokud vyhlédati -
na tvař pomoc budem, a darmo tak se trápiti?
můj dokud se zhaubce bude nade mne zpínati?
Ó vzhlédni vzhlédni, můj Bože! a již mne pak vyslyš!
I však že více snésti nelze, sám to dobře víš:
sic musím strachem zhynaut, smrti v podíl jsa již.
A tuť by hned nepřítel, ach, triumf slavit začal,
a řekl: Hle předce sem přemohl! ač on se troštovať,
tau jakaus Boží mocí, v něhož vždy tak ufať.
Neboť moji nepřátelé že douffati v tebe
zvyk mám, vědí, retuňku tvého čekáje z nebe:
a protož prosím retuj i nás i sám sebe.
Tu když zahanbě zlost oněch a nás pak oslavě,
takau radost mi způsobíš, chci zpívať, tak pravě:
Hospodin hle Bůh je sám! Služmež mu již živě!

Žalm XIV.

(Eleg.)

Bezbožný v zvyklých tím bezpečněji hříších
spať leže, tak říká bláznivě: „Bůh neni nic.
Jen sobě tak lekavé lidské bez potřeby srdce
marnau všech původ smysliho hrůzu pověr.“

Aj toto bláznovství jak lidské zmámišlo myslí!

Tak žádného není, kdož by co dobře činí!

Bůh z nebe sám, veliký svůj tento se dívaje na svět,
tak zkažených započal šetřiti pilně lidí.

Byl-li by ještě také z velikého kdy zástupu maudrý,
kdož by Boží v čisté bedlivě bázni chodil?

Nic ale, nic nenašel: spoļu neb se odvrátili všickni:
jak by se hned napořád dráždili, zpikli Boha!

Jsau všickní co jeden; co jeden jest, jsau cele všickní
rozmařilí, zsmradilí v svých řeči, mysli činech.

Zvláště ti bezbožní tyrané, jenž jsauc živi mého,
mého krví lidu, jich s massem i kosti žerau.

Než přijdeť brzy čas, v němž sám obhájce pravosti
ozva se se sám velikým Bůh zděšením je raní,
tak mluvě: „Již přestaňte lidé, přestaňte, vražední!

Já jsem já zhrdaných ochrana věčně chudých!

Těm, kdo trpíe nátisk, nadějí svau k mému se trůnu
obracejí, s hanbau potkati já se nedám.“

Staň se, amen, Pane náš! zastkvěj, zastkvěj se (pokorně
žádáme) spasení tvé lidu tvému milé!

Nás z zajetí vydobuď, vydobuď své vězně Sionské!

Tím lidu převděčnau způsobě svému radost.

Žalm XV.

(Eleg.)

V důstojném, Pane, tvém nebe stánku, na tvé hoře svatě
prav, kdo hoden uznán bydliti věčně bude?

Ten bude, kdož srdcem jest upřímnosti milovník,
rád čině všecko pravé, rád mluvě všecko milé.

Ke škodě kdož jazyka svého bližnímu nebrausí;
před křivdau zlobivých zastane radše lidí.

Kdož sobě hříšníků (byť slavných) v mysli neváží:
než váží etnostných, jakkoli často chudých.

Přípovědi kdož stále drží svých přísahy všechny:
a slova svého ničím, byť škodu brať, nemění.

Auplatku kdož nedbá v saudu proti bráti nevinným,
vůbec aniž bližních lichvami svými hubí.

Těchto věcí kdo by chtěl stáľau ostříhati myslí,
tenť cele, ten vlastní zůstane věčně Boží.

Žalm XVI.

(Heroico.)

Ostříhej, Bože můj, ostříhej z trůnu milosti,
 kdož v tě celým doufá srdcem! Tobě má duše míle:
 „Pán jsi ty můj,“ říká; já pak tvůj služba mizerný
 znám se že sem; tobě však chvátám tobě služiti věčně!
 Však vida, má že samému nemůž tobě prospěti služba
 nic, uložil sem tvým, tvým aspoň služiti službám,
 tu v světě jež vedlé sebe mám. V kom spatřuji vraucnost,
 v tom se kochám: má péče budau všickni tvoji věrní.
 Než s těmi míti činiť, kdož poct chtí šetřiti marných
 bůžků, nechci: bolest ti plodí sobě; jich se pověrných
 týkati těch obětí, jich jmén ani znáti nežádám.
 Nebť já dosti na tvé mám, můj Pane, dosti milosti,
 můj jsi ty dít, můj los, mé slavné věčně dědictví:
 můj jsi kalich, jímž srdce se mé sladkostmi napájí.
 Ó jak sem dědicem učiněn slavného dědictví!
 Jak veselého losem k bydlení mi se dostało místa!
 Svau hle ty tak míle mne radau vedeš! Od tebe světlo
 mé věci všecky berau: v ledví svém i v noci cítím
 tvá mne ponaukání. Tvůj obličej, ó Bože, vždycky,
 vždycky před obličejem mým jest; tvaυ vždycky velebnost
 po pravici slavnau cítím, až srdce radostí
 ve mně se rozplývá a jazyk můj vessele pléše,
 nýbrž i mé tělo též cele bezpečnosti užívá.
 Neb duše mé jediné nenecháš že v pekle, těším se,
 mému také že tělu v smutném hrobě (byť v něm i lehko)
 zůstati věčně nedáš. Brž zas veselau mi odevřeš
 bránu živých, bych slavně vešel tam, kdež se vylévá
 od tvé tváře radosti potok, ten věčně nesaucí
 všecku sytosti plnost přeplné bez konce radosti.

Žalm XVII.

(Métrem safickým s rytmem v předních dvou verších).

Ó vyslyš hlas můj, světa správce mocný,
 mé pře k zastání všudy dostatečný,
 modliteb vraucích, Bože můj, vzdychání
 přijmi pokorná.

Autoků zlostných na se cítě množství,
kam nevím bráti jinam autočiští;
tvé hledám tváře, Bože můj, popatřiž
mau na upřímnost.

Však's zkusil naskrz všudy srdce mého,
i v noci's ohněm cele saudu svého
mne připálil sám: vše, i což kdy myslím,
jest tobě známé.

Víš, že sem tvých rád všudy cest ostríhať,
víš, že bezbožných všudy stezk utíkať:
když vymýšlel zlost, nebyloť tu mého
zhaubce kochání.

Jen zdržuj, žádám, kroky mé vždy stále,
svých po cestách mé nohy voď vždy dále,
ať někam z přímých ušinauc se cest tvých
škodně nebľaudí.

Já volám, hlas můj k tobě jest, tě vzývám,
neb že vyslyšíš, zkušené to již mám:
svých uší svattých i nyní mi, žádám,
naklön ochotně.

A prokaž svau moc, jediný ochránce
všech k tobě v bídách zřetel obracících!
ať protivník své, vida tvau moc, hanbu
odnese zlosti.

Ty mne co zřítelnice své ostríhej,
mne, prosím, v své záslony stínu skryvej
před těmi, kdož mne stihají do konce
zvrátiti míní.

Ti, kteříž bujnosti tukem prorostli,
drsnatí pýchau aby všecky bodli,
hřímají vztekklých proti nám pohružek
ústý plnými.

Nad to již naše v mysl stezky vzavše,
zálohy zlostné všudy nám zdělavše,
číhají z skryší jako lev litý, když
ľaupeže číhá.

Povstaň ó povstaň, Bože můj, předejdi,
tvář vraha zlostnau, jeho pýchu seňi:
tím mečem, jímž mé duši vraždu skládá,
vytni tyranna.

Svau rukau Božskau (vždy prosím) mne přichraň,
od lidí světských ukrutnosti zastaň:
jichžto jest slepců jediná zde pásti
své břicho péče.

An ty jim hojnost všeho sám poskytáš:
sám z špižiren svých bohatých dodáváš,
tak že svým dítkám co mají k dědictví
hojně nechávaš.

Já však aj vzdávám tobě chválu vděčně,
že's podíl lepší mně dal! Ach srdečně
já se tvé slávy nasytím, potom když
věčně procítím.

Žalm XVIII.

(Heroico.)

Své tobě všechno celau vraucností srdce vylévám:
v své tebe všecky živau láskau vnitřnosti pojmám,
ó Bože můj, má síla milá, má skála přepelná,
můj hrade, mé jediné spasení, můj sám Bože silný,
v němž doufám, můj štíte tuhý, rohu, jímž se potírá
mých cele zlost škůdců, před bauřemi kotvo a porte
vždycky mi bezpečný! Neb kdyžkoli chválu do ust svých
tvau bera, tě vzývám, hned mých, hned zpět jde nepřítel
moc! Hned i auzkost má hned na prostranno vychází.
Již mne opět jistá byla smrt obstaupila svými
hrůzami, již zhynutí vzteklym obklíčilo praudem.
Již hotový mne děsil, smutné rozdíraje hrdlo,
hrob, noha již sílí smrti jsauc zachvácená vázla:
v těchto byv auzkostech, k nebi jsem pozdvíhaje tráře
vraucně volal, k Bohu svému mocí vši síly volal jsem.
On pak, jakž na svém ohnivé seděl oblohy trůnu,
vyslyše hlas křiku mého, pohnut byl rychle miřostí.
Hned jeho pod nohami svět se střásá, hned země všickni
základové, všech i hor hned trásl se strašlivě. Hrozný
dým z chřípí jeho šel, ohnivý plamen z ust jeho pářal,
jiskry živé s uhlím řezavým všudy prskaly vůkol.
Kdež nebe z svých širokých veřejí vyzdvihši se, Pána
spustilo hned k zemi níže, jehož byla podnože temný
mrákoty stín, vosové jeho pak světých cherubínů

zástup. Skryší sobě připravil z temnosti mračen svých,
odkudž blesk z oblaků uhlí řeřavého vycházel.
Od Boha Bůh hřímał, zvuku svého vydáváje troskot;
tak střely pauštěje své nepřátele prudce porážel,
až se propast hluboká tam pod nimi odkryla všecka,
základové země též se ukázali od ducha ust tvých.
Pak mne ujav s výsosti chopil a vyvedl z velikých vod,
z mých všech nepřátel praudů těch jakkoli prudkých,
ačkoli silnější mne byli. Pán podpora silná
sám mi byl. Oblíbiv mne sobě, Pán z úzka vytrhl mne.
Odplatu mé nevině, mé čistotě náhradu dal Pán,
když, že jsem ostříhal jeho cest, viděl; ustavených prav
šetře Božích a upřímně se mít k Bohu svému hleděl jsem.
Mé dle spravedlnosti tedy odplatu, můj Bože, dať s mi,
čistoty srdce vnitř i rukau zevnitř povědom jsa;
neb s milosrdným rád každým milosrdně nakládáš,
úprímým úprímě činíš, sprostnosti obhájce!
Než naopak kdo chodí převráceně, své věci všecky
též spatří, že mu též půjdu naopak a narůžno.
Kdo's saužen, k Bohu svému volej, a tu hned oči pyšné
Pán snížíc jasnu rozsvítí svíci radosti.
Jakž mně činíš, Bože můj, v tobě já, v tobě vojska porážím,
bašty tebau kácím, vysoké v tobě přeskakují zdi.
Síla jest cesta Boží, řeči jsau jeho pravda nemylná:
štitem jest mocným tomu, kdož doufanlivě kráčí.
Neb kdo Bohem kromě Hospodina? skáľau kromě Pána?
Můj Bůh k vítězství mne pasem podpásal udatně.
Mé nohy jak by ľaní křepké čině, vysoko dává
skákati. Též ruce mé bojovat uče, ľamati všecky
dá ľuky ocelivé. Proti šermům štitu dodáváš,
můj Pane, podpíráš pravici svau mau mdľobu, až již
trau odevšad vůkoľ zveleben jsem dobrotivostí.
Rozšířil's kroky mé: sehnauť nepřátele dať s mi.
Jižť zranění padli, již povstati již nemohau víc.
Mně proti kdož povstał, padł hned, sehnut jsa konečně;
kdož mne nenáviděli, všecky's hle vypléniti dať mi.
Ach voľaliť, voľali, však ani pomocníka nenašli,
i k Bohu, však nesľyšel. Já pak jako prach ve povětří.
všecky je rozprášil, pošlapav je co bláto na ryňcích.
Padł zrocených všech hľuk: ľidu aj všemu za ľľavu dať s mne!
Národové mně cizí sľauží, jichž jsem ani neznal.
O mně kde dojde pověst, slibují posľauchati: bázni.

lhauce mi pooblebují a s třesením cizozemci v hradích svých.
 Živ Bože buď! živa buď na věky tvé slávy velebnost!
 Mého jsi Bůh spasení. Bůh, jenž služe svému poražení
 pomsty a podmaňuje mně lidi, slavný spasitel můj,
 sprostitel ukrutných nepřátel, jenž cele padli.
 A protož aj zpívámť chvály tvé v národu každém,
 Hospodine, hlásám přeslavné tvé činy, mocně
 jak Davidův, Krystus, syn v národech ujma dědiectví
 již kralovat, kralovat bude až po všechny věkův dny.

Žalm XIX.

(Eleg.)

Jak veliká jest sláva Boží, jak síla nesmírná,
 jestli kdo ještě nevíš, damť radu, podí, slyš a viz!
 Zhůru popatř na nebes výsost! A tu bedlivě rozvaž,
 obloha jak divná zvěstuje díla Boží.
 Den se jeden za druhým, za nocí noc otáčeje vůkol,
 jak svědčí, že se kým říditi věčně mají!
 Neb to řemeslnictví toho hlásá mocně a správu,
 jenž to sporádav tak, tak sobě v řádu drží.
 Hlas to tichý sic jest, hlas však nade všecko pozorný:
 Kautu není na zemi, kamž pronikat by nemohl.
 Po všem okřštku nikdež nehledej toho národu, nikdež,
 kamž by sporádání slov nedosáhlo nebes.
 Slunci na nich stánek královský slavně rozestřel,
 kdežto by v blesku svém kráčet mohlo sobě.
 I kráčí co ženich, veselých z pokojů kdy vychází:
 rek co udatný, v svém když běhu cestu koná.
 Všech nebes od končin východ jeho, až večerem zas
 západu dojda, celau pod zemi noc se schová.
 A však i tam pálí, kudy kráčí, svým všudy horkem,
 před nímž nic žádná ukrytí věc se nemůže.
 Takť jest oblohy řád, tak běh světa. Dokonalejší
 však jest Hospodinův zákon a pravda jeho.
 Zákon očerstvuje nám duši, zákon studnice světla,
 maudrost těm dává, jenž umění hledají.
 Rozkazové přímí jsau Páně, radosti srdečné
 nám dodají, čistí jsauc oči osvěcují.
 Zákon učí lidi všechny Boží ctné bázně nabývat;
 Páně tam obsažená jsau slova všechna pravá.

Všecka mnohem dražší nad poklady zláta ryzého,
 sladší nad sladký plást tekutého medu.
 Sklauba jimiž, Pane, tvůj maudřejší den jsa ode dne,
 v prospěchu svattosti hojně užítku bere.
 Však jak omyl častý v nás bývá, kdož to vystihne ?
 Mne protož od tajných vin sľuhu svého očist.
 Výstupků vědomých se nedej mi dopauštěti žádných:
 v mém se nedej hříchům hnízdiť srdci, nedej !
 Tuť teprvá, laskau tvau jmín jsa, bez auhony škodné
 jak strachu tak veliké poškrvny hřicha zbudu.
 Ó by se ust slova mých tobě líbila, můj Pane ! Srdce
 mého ty sám jsi podíť : žádati víc neumím.

Žalm XX.,

(Eleg.)

Šťastně se beř, náš králi miřý, kam bráti se míníš !
 Šťastně za nás, lid svůj, jdi k boji ! šťastně bojuj !
 Bůh z nebe, největší tu kdeť toho nastane nauze,
 sám silným štítem buď tobě, králi miřý !
 Bůh tobě sešli pomoc z své svattyně ! Bůh tě podepři,
 síla nějak by tvá tímto neklesla bojem !
 Bůh se na tvých hojnost obětí ohlédni ! upřímým
 Bůh tvé, jež's srdcem, zápaľy, přijmi, konať !
 Bůh tobě štědře naplň, vraucí čeho tvá duše žádá !
 Ó všeliké šťastný tvé rady berte konec !
 Tak tebe když nám Bůh s vítězstvím šťastně navrátí,
 prospěvovať všickni Pánu radostně budem.
 Na znamení ve jménu Božím dobytého triumfu
 tak chceme, vyzdvížené slavně korauhve nesauc,
 plésati : „ Jižť, ó již zas svého vidíme radostně
 jak zachován pravici, krále, miľostně Boží !
 Bůhť sobě jej pomazaľ, jeho Bůh sobě tak mile chrání !
 Aj ruky vítězství jest toto všecko Boží !“
 Nesmyslní, kdož vojaka vidauc, vozy neb koně zbrojné,
 hned z toho k vítězství hned sobě čáku berau.
 Lid hle Boží, my, činíme jinak ! K nebi jen volajíce
 zakládáme Boží jen v moci všecku pomoc !
 Ach jak šťastně ! neb aj oni sehnuti, nýbrž i padli !
 nám ale s vítězstvím věc naše pevně stojí !
 Bůh jen již zachovej, zachovej nás v této miľosti !
 a k nám dej našemu králi miľému miľost !

Žalm XXI.

(Eleg.)

Hospodine, král tvůj v přemocné tvé plésaje síle,
zakládá v spasení tvém sobě všecku radost.
Neb si mu dať to, čehož jeho jen sobě žádalo srdce:
což k tobě v modlitbách usta vynesla jeho.
Hojně požehnáním naplniť's jej, hojně bohatstvím:
nad to mu královskau's na hlavu dať korunu.
On dnů jen prodlení žádať, a ty dlouhověkostí
jej's potěšiť, že trvat má jeho rod na věky.
On tvé slávy hledať, a ty dať's jemu jména slovautnost,
jej důstojností tak velikau přioděv,
žeť dokavad svět státi bude, bude známo potomkům,
jak's Davida svého slauhu sobě zvelebiť.
Král pak již, poněvadž v tvé Božské dobrotě doufá,
škodně že až na věky již se nepohne, tuší.
Najdeť tvá pravice své všecky nepřátele, najde:
přísných tvých žádný jistě neujde rukau.
Vháší's je do pecí hněvu svého; když se zapálí,
tam pak tvůj prudký všecky je šíře oheň.
Plémě to bezbožné vyhladí's z země, ven z země, věčně
kážeš, aby zhynulo símě to zlosti plné.
Neb směřování jich bylo zlé proti tvé velebnosti,
ač ho dotáhnauti k cíli nemohli cele.
Takž je za cíl ostavíš, samy je zlostníky střelám svým,
přímo k tváři jejich stříletí hrozně budeš.
Vstaňž a zjeviž se, Bože! vstaň udatně a síly dokaž své:
pak my o tvé slávě zpívati věčně budem.

Žalm XXII.

(Eleg.)

Můj Bože, proč, ach proč, Bože můj, proč's tak mne opustiť?
Což křiku žádného vyslyšení nebude?
Já hle celý den smutně volám, a ty nic neslyšíš mne.
I v noci těžce upím, nelze žalosti tajiť!
Ty však zůstáváš svattý, tobě chvála ta věčně,
děj se co děj, věrném zůstane v Izraeli.
Sám ty že ten's, ten sám, Bůh, v němž doufávali naši
otcové, a tys bývať zprostitelem vždy jejich.

Kdyžto volávali, vyslýchať's i skutečně spomáhať;
 doufali sau, a ty pak v hanbě si jich nenechať.
 Ach nenechejž i nyní mne v posměchu, bídě, žalosti:
 červ, ne člověk já jsem, hrůz a bolestí plný.
 Všickni, když mne vidí, zhrdají mnau, v posměchu jim jsem.
 Ošklebujíc jazykem, potřesujíc hlavami,
 řkau: „V Bohu ten doufať, Bůh ten, chce-li, nechť mu pomůže,
 jest-li se v něm zakochať, nechť ho vytrhne nyní.“
 Ješto ty, můj Bože, Bůh ten jsi, jenž z matky vyvedl's mne:
 já v tebe hned při prsích doufati sem započal.
 Nýbrž hned v životě své matky že sem tobě znám byl,
 všš, a že já té tvé péči se vždycky těším.
 Ó tedy již i nyní nevzdaťuj se mne, můj Bože, když mi
 auzkost jest veliká a spomocníka není.
 Obkličuji volové mne z Bazan pastvami bujni,
 vztekle nevinného chtěc rohy svými trkať.
 Lev tolikéž lýtý, ukrutně po řaupeži řvaucí,
 k sežrání mému na mne se ach obořil!
 Jak voda rozplývá mi se tak tělo všecko žalostí,
 srdce se mé jako vosk ve mne tak rozplýnuť.
 Jen vyprahlý střep jsem, přilnul k dásním mi jazyk můj:
 jak bych již v prachu byl, tak v smrti stínu ležím.
 Zlí psi mne obskočili, zlostných rota dotřela na mne:
 na mne bijíc ruce mé, mé nohy mi probili.
 Mohl bych sám v sobě již své všecky počítati kosti:
 však oni na mne hledíc, z mé se bolesti smějí.
 Má se o raucha dělíc, oblaupili ze všeho již mne,
 s posmíškem a o můj řos sobě vrhli oděv.
 Což ty pak Hospodine, co činíš? k ničemuž se neozveš?
 sílo mi má přispěj! přispěj a rychle retuj.
 Od meče ach duši mau, jedinau mau od smrti vychvať,
 psů zlobivých zbav mne, mne z moci vyjma jejich.
 Ukrutných ust lvů zachovej mne, a jednorožec svým
 pyšným uškoditi ať mi nemůže rohem.
 Takž budu svým bratřím velebné tvé hlásati jméno,
 v jedno milým shledaným říkáje takto mile:
 „Ó vy, kteříž se bojíte Boha, chvaltež ho radostně!
 všecko vy Jákobovo jej ctěte símě svaté.
 Nezhrdl Bůh potřeným, nezamítá jistě chudého,
 trváje neodvracuje, když k němu vraucně volá.
 Chvála má, ó Bože můj, o tobě vzní v spoľku pobožných,
 před nimi své činěné já sliby věrně splním.

Jísti budau lační, nasytí se, a chváliti Pána :
 srdce bude před ním již živo věčně jejich.
 Rozpomenu se a roztaužíc země končiny všechny
 svém po Bohu, skláněť již se samému budau.
 Nebť země všechna, Boží království právě dědičné
 jest ; a protož všechny národy ujme sobě.
 Jísti budau před ním hodujíc všickni země tuční :
 Pánu se vyššímu, skláněti Pánu budau.
 Ovšem, jichž v prachu jest bydlení, hubené duše, Pánu
 tak cele slavnému slaužiti rádi budau.
 Slaužiti Pánu bude všech jich již símě potomků,
 slaužiti mu v každém již věku všechno bude.
 Lid lidu, jakž poplynau jedni již za druhými pořádně,
 vypravovat spasení slávu Božího budau.

Žalm XXIII.

(Eleg.)

Můj Pán, můj pastýř, jeho já pak ovečka pokorná,
 nic se nedostatků netřeba báti při něm.
 On mne na pastviskách zelených pase : on mne tichých vod
 pěkně veda k pramenům, žízniti škodně nedá.
 Tak duši mau všelijak rozkošmi očerstvuje svými :
 po stezkách přímých přímo mě vždycky vodě.
 Byť mi se dostało jít přes stín smrti neb samu jámu
 ukrutné smrti té, zlého se nic nebojím.
 Proč ? proto : vím, že milý svau stráží jest všudy při mne
 můj pastýř ; jeho hůl, prut jeho, tyť mně těší.
 Zvláště vida, stůl jak bohatý, můj králi, přede mnau
 připravuješ, sokové an moji to vše vidí.
 Ještě i rozkošným olejem hlavu mau pomazal jsi :
 a mně kalich štědré hojně milosti leješ.
 Nad to ujistiťs mne, tvá dobrota že zprovodí mne,
 až dokavád bydlení zde v světě mého bude.
 Já tolikéž sluha tvůj v domu tvém zůstávaje věčně,
 rád tobě, svému Bohu, slaužiti věčně budu.

Žalm XXIV.

(Eleg.)

Jest země, jest i její široký všudy vůkoť okrášek
 Hospodinův, jeho též naskrze všechna plnost !

Hor i rovin, též pustin i měst jsau jeho všickni
 Bydlitelé! věčné jest v jeho všecko moci!
 On hluboké na vodách položil zemi základy věčných:
 on moři, on velikým dal toky maudře řekám.
 Všecko to ač jeho jest, divnější však jeho ještě
 na svatě v nebesích se stkvěje sláva hoře!
 Kamž šťastný kdo přijde! komuž bude hrad veliký ten,
 hrad ten tak jasný, spatřiti dáno, Boží!
 Kdož je ten? Úpřímau ten kdož k Bohu svému milosti
 své ruce rád, své rád v čistotě srdce chová.
 A k všechněm všelike sprostnosti užívaje bližním
 přísahy; bez přísah též slova všecka drží.
 Přijme pozhnání takový svého od Boha, přijme:
 Bůh jemu jistá sám ochrana věčně bude.
 Ten takový jest právě Boží! jest Izraelita!
 V tvář jemu věčně bude patřiti dáno Boží.
 Ey nuže brány Boží, vysoké zdvíhejte se brány,
 všech věčných aby mohl král tudy jíti věků!
 Kdož to věků král jest? Jest Hospodin, aj veliký Bůh,
 sám slavných v veliké znám všudy síle bojů!
 Ey nuže brány Boží, vysoké zdvíhejte se brány!
 všech věčných aby mohl král tudy jíti věků.
 Kdož to věků král jest? Jest Hospodin, aj veliký Bůh.
 Bůh veliký, věčná sláva samému sluší.

Žalm XXV.

(Eleg.)

Krom k tobě, Hospodine, své já duše (sám ty, to vím, znáš)
 kam důvěrně jinam zdvíhati jistě nemám.
 A protož aj v tobě jen naději svau všecku pokládám:
 odkudž ty mně, prosím, hanby dojíti nedej.
 Sic by radost měl ze mne nepřítel, hanbu pobožní:
 radši, ať bezbožné hanba připadne, poruč.
 Cesty mi své, Bože můj, v známost rač uvést, abych již
 stále uměl stále stezkami pravdy chodit.
 Však si ty sám Bůh můj spasitel, na něhož očekávám
 den co den: ó přispěj tvé mi, Pane, spasení!
 Tvá slitování stárodávní jdau na pamět mau
 vždycky, jimiž duše má vždycky se ve mně těší.
 Žeť mi mladých hříchů nebudeš mých vážit těžce,
 mdlého věka (ach!) nerozum což kdy nemaudře činil.

Hospodin ó jak dobrý jest, rada jak jeho přímá :
 sám hříšníky své laskavě cestě učí !
 Působě v nich i to sám, by krokem již kráčeli přímým,
 na vše dádauce pozor pěkně, pokorně, tiše.
 Těm je otec, těm vůdce pravý, kdož šetřiti pravdy,
 smřauvy miřosti jeho v mysl sobě stále berau.
 Ó mně také, mně také miřostiv buď, můj Bože svattý !
 Jméno pro své veliké shřaď viny mé všeliké !
 Ach člověk, ach šťastný každý ctně se Pána bojící !
 šťastně jehož dobrau vybrati cestu učí !
 Dobrým vším duše ta bude jistě opřývati hojně :
 svět jeho, dá mu to Bůh, šťastně potomstvo zdědí.
 Hospodinův ten jest, s tím Bůh má smřauvu dědičnou :
 Bůh tajné zjevuje své takovému rady.
 A protož, ó oči mé, i vy jen k Bohu patřte samému !
 Z léčky nepřátele mých on nohy mé vyvede.
 Takť doufám, Bože můj : viz, patř a smřikuj se nade mnau !
 saužen a strápen jsem, krom v tobě trořtu nemám.
 Ve mně truchlí srdce mé, poněvaďž mé bídy množí se :
 jimžto učíň, těžkost mau mi odejma, konec.
 Vím, že pokut větřších sobě sem já svými zasřaužil
 hřřichy : avřak odpusť mé, Bože, hřřichy prosím.
 Viz nepřátele mé a jejich proti tvému nenávist
 sřauze, přeď jichž zřostí bráně mně mocně zastaň.
 Ostřřihaj duše mé přeď zhaubau : a mně vytrhna
 s mým v tebe doufáním, zřustati v hanbě nedej.
 Dej mi za šřtít sprořstnost a ceřau dej srdce upřřimnost,
 ať mně stále sřřehau : nebř na tě stále čekám.
 V bezpeřčnosti chovej, Bože, lid svůj, lid tobě věrný,
 z úzkosti všelikých vysvoboď Izraele.

Žařm XXVI.

(Eleg.)

K saudu se tvému volám, neopauřtěj mne přeřhudého,
 v úpřřimnosti své já, Bože, stále chodím.
 Ty mne zprubuj, ty zkus, ty přeřpal mé srdce a ledví :
 tvé oko buď svěřkem, v pravdě že pevně stojím.
 V spořku lidí marných nesedám, s pokrytci neřřádám
 dřř mřř ; bezbožných cesty mi sau nemiřé.
 Tvého když okřřaře přřistaupám k sřlužbě, snařím se
 mřřti ruce, ne vodau, než umyté nevinau.

Znáš mne, že největší má jest tebe chváliti rozkoš:
 tvé tolikéž věrným hlásati skutky jiným.
 A proto víš, miľuji slavná domu tvého obydlí,
 tam že se od věrných tvá tobě sláva množí.
 Proč tedy, proč by, Pane, v bezbožných počtu pojímat
 mau duši chtěl? a život v počtu lidí krvavých?
 V jichžto rukau jest nešlechtnost, a plné ruce vzáteků;
 saud nepravý konajíc, všecko činí pro dary.
 Já pak upřímný jsem, srdcem v sprostnosti chodící:
 sám mne se ujma retuj, sám zahynauti nedej.
 Má noha pevně stojí: tebe mám podpůrce silného,
 v spoľku svatých tebe já chváliti věčně budu.

Žalm XXVII.

(Eleg.)

Světlo mi mé, Bůh můj, září své vessele svítí
 tváře: jaké odkud mrákoty báti se mám?
 Síla mi má, Bůh můj, podpírá můj život: odkud
 (byť mi se pak i hrozil) pádu se báti budu?
 Vím co mluvím! zkušené nebo mám, jak často nedobří
 zlostně lidé zlostné brausili na mne zuby.
 Sežrati nýbrž chtě, kolikrát i doráželi silně,
 svými však aj tolikrát autoky padli sami.
 Nic tedy bázně nemám z jich hrůz, ani míti nemínám:
 k obležení vůkol byť stany mému bili!
 Nýbrž i byť vzteklé své jakkoli pauštěli šturmy,
 nic hle se nic nebojím; boj bude za mne Boží!
 Neb já s svým státau mám Pánem bez měry smlauvu,
 bych obydlí stále měl v domě věčně Božím.
 Neb k jeho sem zahořel láskau chrámu okrase vrauci,
 tam klada svou rozkoš v dobrotě Pána věků.
 Vím tedy, můj mne že Bůh v den zlý v svém ukryje stánku:
 vím, že mi skryše vichrů, podpora síly bude.
 Vím, hlava má, ač snížena jest, však zas se vyvýší,
 závistníci zase když moji různou budau.
 Svému začez Bohu já vděčných obětí nesa hojnost,
 začnu (a již se strojím) zpívati chvály radost.
 Jen v naději zmýlit se nedej, ó můj Bože, žádám!
 slyš a vyslyš můj hlas! hle k tobě stále volám.
 Hle k tobě stále patří duše má: neb patřiti kážeš.
 Tvé slovo nám hledati tváře miľosti velí.

Té tedy stále hledám, ach té neskrývej ode mne!
 Tvůj jsem já Pane, tvůj služba, i věčně budu
 Jakž si pomoc býval má prv, tak ještě nepauštěj
 mne z péče: otcovskau na mne měj, Otče, pamět.
 Ačkoli můj mne otec, brž i má mne opustila matka,
 laskavě však sám můj mne k sobě Bůh přivinuť.
 Po mne pasau, toť vím: však Bůh můj dáti mi ráci,
 bych rozšafně uměl stezkami ctnými chodiť.
 Jen mne nedávej v moc protivnískům, můj Bože, lýtým,
 hrozněť bych vzteklé jich k sobě zlosti počít!
 Já hle věřím! a věřím, mně že má neni víra daremná!
 Jistě by, bych nevěřil, zaufati snadno bylo.
 Věř tedy, věř, duše má! v bídách v Boha doufati uč se!
 On posilí i pomůž: věř a na Pána čekej.

Žalm XXVIII.

(Eleg.)

Dlouho volám, má skálo Bože, k tobě, až již umdlévám:
 proč se neohlásíš? Ozvi se, ozvi, nemlč.
 Jestliže tak chceš věčně mlčet, bude po mně konečně:
 octnu se jak mrtvý již v hrobu jámě brzo.
 Proč neslyšíš, Pane, proč hlasu mé modlitby pokorné,
 k tvé když stále rukau svattyni pozdvihuji?
 Či's mne pak, ach! zahrnout s těmi bezbožníky umíniť,
 srdce jejichž zaviťé, jichž mysl fašle plná?
 Usty lahodně pokoj s bližními svými mluvících,
 an v zrádném lestné podvody srdci kujiť.
 Dej Pane jim skutků dle jejich, dej odpłatu zlosti:
 příslušnou mzdu svou nech bere práce jejich.
 Nebť nechťi k skutkům velebným tvým myslí obrátit:
 podvrát trošty jejich, podvrát i dílo jejich.
 pochválen buď Pán na věky: nebo vím, že pokorných
 mých k sobě tak vraucích hlas modliteb vyslyšel.
 Hospodin on Bůh jest, silný můj štít a pavéza:
 v němžto samém skládám doufaje vždycky pomoc.
 Tož z toho plésání ustavičné srdci přichází,
 ustům pak zpěvové často radosti plní.
 Síla svatých bude svých sám Hospodin, ozdoba věčná:
 králi, jehož pomazať, sám bude na spasení.
 Spas lid svůj, Pane náš, a požehnej svému dědictví,
 pas je tu stádo své, pak je vyvyš na věky.

Žalm XXIX.

(Eleg.)

Vzdejte mocní z sebe čest sebe mocnějšímu! Velebnost
jest jeho, jest vlastní, všecka samému sluší.

Vzdejte ji rádi jemu, tu na čas svou jenž v světě máte
od něho důstojnost: onť v nebi věčně bydlí.

Onť z nebe, nad vodami sedě, hlas velebnosti vydává,
hřímáním stvoření svá všudy všecka děse.

Hlas jeho ten s velikau kdy mocí násilně přichází,
rozráží mocné cedry Libána mocí.

Skály před ním se třesau, hory též vysoké i pahrbci
od jeho hrůz musejí skákati jak telata.

Hlas jeho, Hospodinův, když rozkřeše pod nebem ohně,
pauť se i hauť před ním třásti bolestně musí:

svého láně plodu pozbývá, lesy obnažují se,
v chrámě pak on svatté své slovo vypravuje.

Nad potopau Bůh soudce seděl, Bůh ještě sedí král,
důstojný jeho trůn jest v nebi, jest na věky.

On lidu svému pokoj tu po bouřech zasse navrátí:
navrátí přemíř Bůh lidu svému pokoj.

Žalm XXX.

(Eleg.)

Zvyššovat Hospodine tě budu, proto žes mne vyvyšil,
pyšných nepřátele ze mne neobradovav.

Hospodine ó Bože můj, k tobě sem vořel, uzdraviť mne
tvá ruka, tak divné hlásati já chei činy.

Z pekla vyvedl's duši mau, z hrdla's smrti mocně vyňal mne:
navrátíť's mi život, sehliti hrob mne nemohl.

Žalmy již, ó svattí, všickni zpívejte radostně,
oslavujíc skutků zvučně památku jeho!

Ach na kratičko trvá v hněvu svém Pán: byť i zabil vás,
líbezný zase však dá život až na věky.

Z večera pláč potrvá, když někdy pokáráti ráčí,
z jitra však aj hned opět nám zpěvy naše vrací.

Byť sem i já kdysi řekl, bylo když se mi vedlo po vůli:
„Mocně stojím, na věky já se nepohnu, stojím.“

(Neb's ty byť Hospodine, svou sílu mocně upevniť
mau horu, sám pevný můj hrad i bašta buda).

Jak's ale tvář svou skryl, předěšen byv své k tobě prosby
 rychle sem odsíla, takto žalostně mluvě:
 „Slyš mne, jakýž z krve mé užitek tobě, můj Pane, pojde,
 astaupiti jestliže já do hrobu jámy musím?
 Zdaž tě prach oslavovat, zdaž tvau můž hlásati pravdu,
 odsud vyjda a tam do prachu lehna člověk?
 Vyslyšiž, ó vyslyš, mocný Bože slyš a smiřuj se!
 Již zhynu, jestli mi své sám nedodáš pomoci.“
 I slyšel on, Bůh můj, v plésání pláč mi obrátil,
 smutku pytel odjav, pás zato dať veselí.
 A protož, ó Bože můj, tobě zpívá žalmy jazyk můj,
 věčně tě oslavujíc věčně mlčeť nebude.

Žalm XXXI.

(Sapphico carmine: jako Žalm V.)

Jáť v tebe doufám, Pane můj, důvěrně,
 v svých tebe vzývám modlitbách pokorně,
 pro spravedlnost svou nenechej mne v hanbě,
 rychle vyslyš mne.

Nakloň, ó nakloň, ucha svého ke mně,
 rychle z bíd těžkých vydobuď mne jemně!
 buď mi mau skáľau a hradem přepevným,
 mne k zachování.

Skáľa má, hrad můj ty ji sám přepevný,
 mé pře k zastání všudy dostatečný,
 z té chytré léčky, mně kterauž polékli,
 ty mne vyved' sám.

V tvé ruce svat'ě duši svou poraučím,
 když s světem již dle rady tvé se ľaučím,
 ty's mne z mých hříchů, Bože můj převěrný,
 silně vykupiť.

Mám v nenávisti, to ty víš, nevěrné,
 jenž hledí každé věci pauze marné,
 sám pak aj já svou naději vždy stále
 jen v tobě skládám.

Plésatiť v hojné budu tvé miľosti,
 že's vzezřel v mé této poníženosti
 na mne, a v dlouhých neřestech vždy předce
 mau duši poznať.

Těž aniž's zavřeť v ruce škůdce mého
 k sehlcení mému cele tak chtivého,
 na prostranné's zas postavíť z úzkosti
 mau nohu cestě.

Ještě však tvého smíkování žádám,
 svým konec bídám nechať ó uhlédám!
 zámutkem má tvář opadá a bledne,
 duch, duše vadne.

Náramným smutkem zhynulo zdraví mé,
 léta má tak-liž zaletí odemne?
 zemdený jsem již, ve mně mé mi zpráhly
 kosti do konce.

Svých u nepřátele v posměchu jsa, svým jsem
 sausedům, známým učiněn strašidlem:
 kdožkoli mne vně kde spatří, přede mnau
 z cesty utíká.

Víc co dím! Všechněm z paměti vycházím,
 jak mrtvý v hrob svůj položen jsa, i svým
 vážen tak jak rozražena do konce
 nádoba střep jen.

Často já slychám přemnohých utržky,
 puntujících na mne se stále vždycky,
 jak by násilně nebo lstí život můj
 odjali předce.

Předce však svau v tvé, Bože můj, milosti
 čáku zakládám, znaje přítomnosti
 tvé moc, a s vraucí nadějí to říkám:
 Bůh jsi ty můj sám.

V tvých rukau Božských časové moji jsau;
 nech co chtí lidské rady zlého nesau,
 tvá silnější jest ruka než nepřátele
 mne stihajících.

Osvětiť tvář nad služebníkem věrným
 svým, nedej naň přístupu těm nevěrným
 lásky tvé mocná přistří jej pavéza,
 ať zachován jest.

Ó nech ať nejsem, Pane můj, zahanben,
 však tě pak vzývám (ty to všě) každý den,
 nech ti bezbožní tebe nedbající
 v hanbě se octnau.

Jich rtové ləstní jeno ləž mluvící,
 zlé nevinnému vždy obmýšlející,
 nech umlknuu již s potupau : to pýchy
 odpłata nechť jest.

Ó pře jak hojná, Pane, jest milost tvá
 těm, kteříž tě ctí, u tebe schována !
 jak's činívával v tebe doufajícím
 před syny svými.

Sám ty je skrýváš v stanu stínu svého,
 k nim nedáš pyše člověka ləstivého,
 svárlivý zlostný by jazyk nemohl být
 na škodu jim nic.

Ó budiž chválen, velebný ty Pán náš,
 mocně v ochranné ruce všecko jenž máš :
 svým jsa baštou sám hrazenau přepevně
 k obraně silné.

Já strachem sevřín jsa, kdy jsem utíkal,
 že ztracen jsem již a zahynul, domníval :
 ty's pak aj hlas mé vyslyšel milostně
 prosby pokorné.

Ó miľujtez jej jeho všickni svatí
 v stráž jeho věčnou spolu jsauc pojattí,
 onť vašim škůdcům za jejich sľušnou dá
 odpłatu zľosti.

Jen statečnými v Bohu stále buďte,
 pod jeho stráží sebe býti suďte,
 v něm kdo svou skládá naději, až do konce
 hanby nedojde.

Zaľm XXXII.

(Heroico.)

Přešťastný, komu Bůh hříchů jeho těžce neváží,
 k zatracení komu výstupků minulých nepočítá :
 sám je brž odpauští, sám pláštěm ľásky přikrývá.
 Kdož je to tak šťastný ? Ten, v kom ducha není ləstivého,
 jenž by z umysla hřešil, a hřešiv hřích tutľati žádat :
 (tím i oním svattému Bohu podvod stroje bídný ;
 ach darmo! příklad vlastní můj k výstraže nechť jest)

já hříchů se dopustě mlčev, svědomí hnětlivého
 hned muky jsem cítil, v upění mém kosti mé práhly.
 Neb ruka tvá, Bože můj, obtížena přísně nade mnau
 srdce presem tlačila, vřaha má až všecka mi vyschla.
 Což vida tak řekl jsem: „Vševědaucí nechce posmíván
 býti: vyznám na se sám, vyznám své všechny neřesti
 svému Bohu.“ Což když se stało, Bože, byl's mi miľostiv,
 z vin i pokut těžkých hned, hned mne propustiv ochotně.
 Ó nesmírná láska Boží, tobě buď za to chvála!
 Všickni svatí zato těž Bohu, ach všudy, rádi se modlte:
 rozvodnění hněvu vás aby též nedosáhlo nižádné.
 Ty's má skryše, Bože: před přivaľy sám zachováš mne,
 tak aby plésání vítězné zůstało dar tvůj.
 Já tobě poslaужím (dí Bůh), aby cestu poznal mau,
 maudře po ní a chodil: pozoruj jen, dámť radu dobrau.
 Medle nebuď jako kůň a mezek, jenž bez rozumu jsau,
 jichžto musíš, aby neškodili, tuze svíratí usta
 uzdy mocí. Tak kdož hovadem se dělať chce, udidľem
 kázně musí svírán býť. Toť hle bolesti
 bezbožníku dělá; ale kdož za Bohem jde povolně,
 obklíčí cele jej Božské všudy miľosrdenství.
 Plésejtež tedy v Hospodinu všickni vy pobožní!
 V komkoli úpřímé jest srdce, radujte se v Pánu!

Žalm XXXIII.

(Jambico. Když Alžběta etc.)

Veselte se, spravedliví, a Pánu chválení
 donášeľce, jej ctěte: jiného nic není
 čímž by uctěn býti mohl ducha v rozhorlení.
 Radosti své pronášení jiného způsobu
 není, než Pána chváliti srdcem každau dobu;
 harfu, řautnu však přidáš-li neb jinau hudbu,
 přidá to svým libým zvukem srdcím rozveselení;
 jen však živého Páně slova pravé rozvážení
 nech tu jest, Boží věčné miľosti k chválení.
 Slovem Božím hle vysoká nebesa učiněna jsau,
 duchem jeho vše vojsko jich, a což s sebau nesau,
 rozkazem jeho propasti vod poklad berau.
 Protož se Pána všecko boj, co jest kde na zemi,
 jeho děste se po všech stranách bydlitelé zemí.
 On co řekl, vše se stało, i ještě děje nyní.

Aj Hospodin ruší rady všudy všech národů,
 v nic obrací vymyšlení jakýchkoli podvodů;
 bez něhoť hned nic nemůže míti průchodu.
 Blažíme národ slušně ten, jehož je Bůh Bohem,
 lid ten, kterýž on má za svůj: ač víc jich má mnohem,
 však dědičně jimž se dá jich být sílou, rohem.
 Na trůnu svém sedě v nebi na zem dořů hledí
 věčný ten Pán, okem jasným všechněch činů lidí
 šetře, co kdo páše, ví; neb všecko sám vidí.
 Nýbrž i všech lidských srdcí tajnosti zná cele,
 kteráž on sám stvořiv, vidí, co z nich která mele.
 Těm protož běda, kteříž před nim hřeší směle.
 Ni král, ni pán, ni kníže jest, kterýž by svou mocí
 boj vésti mohl, neb svítězí reků svých pomocí:
 kůň i jízda jej sklamá, buď ve dne buď v noci.
 Těm pak vždy stále světlo jest, kterýmž Boží oči
 přelibě svítí, těm samým vše neštěstí bočí,
 hlad i meč, i když jaký nepřítel zlý sočí.
 Protož ty jen na Pána měj ohled, milá duše!
 čekej na něj, budeť on tvá pavéza: šíp z kuše
 nicť neuškodí, při něm jen pěkně stůj tiše.
 To jedna jen hle cesta jest před zlým se k hájení:
 a srdce stále v svém Bohu milém veselí,
 v jménu stále doufati jeho bez skončení.
 Budiž nad námi stále tvé miłosrdenství, Pane!
 Nechať se nám až do smrti i po smrti stane
 tak, jak těm, na něž přelibě láska tvá vane.

Žalm XXXIV.

(Eleg.)

Dobrořečím každého času vraucím Bohu srdcem,
 do smrti mé v ustech mých bude chvála jeho.
 Chlůba libá duši mé bude Bůh můj: v něm honosím se:
 slyšte tiší, v Bohu svém učte se vesseliti.
 Hospodina všickní se mnau zvelebujte radostně:
 jméno jeho slavné ó vyvyšujme spolu.
 Jest-li kdo Pána hledá v úzkostech, Pán se najíti
 dá jemu, jej ze všech mocně vytrhna strachů.
 Kdož k němu kol' patří, k němu kdož se sevřín jsa utíká,
 tváře jeho žádná hanba mu nepřikryje.

Tento chudý (řkau) k Pánu voľaľ, a hle Pán vyslyšev jej
 z úzkosti vsechněch ľaskavě vysvobodil!
 Vojsko Boží kľade se vsech vľkoľ Pána se bojľeľch,
 anjeľské vojsko k ochraně jim pľidaně.
 Poďte, okuste a vizte, jaká jest dobrota Páně!
 Ó blaže, kdož naději v dobrotě Páně sľoží!
 Bojte se Hospodina svatťi, jeho ľasku znajľeľ,
 jak on ľkodnému k svým nedostatku nedá!
 Lvľcata, ač silná, hľadu vľak se nevľdycký obrání:
 Pán ale svým věrným v nauzi zhynauti nedá.
 Poďte milě dľtky, rady mé poslechněte milě!
 vám k dobrému Boží bázni hle vás poučľm.
 Kdo z vás jest žľvota žľdostiv na svěťe, dľauhých
 těž sobě tu přeje dnů, v nichž by dobrěho užíľ,
 čiň toto: Dej nade vľecko pozor, v sobě sám se sporádej,
 hľeď vľastní šetrně míti na uzďe jazyk.
 Skutkem pak nic zľěho nečiň žľdnému z bližňeľch svých:
 radši pokoj stľhej, se vľemi míru hľedej.
 Nebť oči Páně patřľ k milujľcľm z srdce spravedľnost,
 hľas voľajľeľ Pán v své uši milě sľyší.
 Naproti kdož páší věci zľé, na ty zľřľvě hľřímá,
 jich aby vyvrátľľ vľecku památku z země!
 Když voľajľ ctnostňi, vyslyší Pán, blľzko jsa vľechněm,
 kdož se ho v pravďe bojíe jsau potřeněho ducha.
 Zľých sic v pravďe věcí mnoho potkává pobožňeho:
 ze vsech vľak jemů zas Pán jeho vľdycky pomůž.
 Byť i kľesaľ, i padaľ, ostrľřhává vsech jeho kostľ,
 ľškodlivě z nich žľdně zľámanu býti nedá.
 Bezbožňika zase vľastní zahubľ jeho zľosti,
 ctněho nenávisťník sám sebe jistě zkazľ.
 Svých duše pak sľuh teň předobřý Pán věčně vykupľ:
 před vľelikau zhaubau stráž jeho věčně majľ.

Žalľm XXXV.

(Heroico.)

Sok mne hľeďá zkaziti: k mé záhubě povstali vľtekleci:
 vstaň Bože, za mne bojuj! Pochytě štľť svůj a pavězu,
 vezmi kopľ, a se v cestu poľož těm na mne tahnaucľm!
 Řečľ duši mé: „Spasenľ já tvě jsem, nic nelekej se!“
 Dejž Bože, ať zblednau vľrahové duše mé hľeďajľeľ!

Ať jako před větrem plevy jsau! Rozptyl je anjeť tvůj!
 Cesta jejich plzká buď pod nimi, tak aby padli!
 Bez všeliké jim ode mne dané mně poléklí osidlo
 příčiny; nech zvánau sami v něm, sami nech do tenat těch,
 na mne kteráž napiali, tak uběhnau, až by se v jámě
 octli. A má duše v Hospodinu cele mohla začítí
 plésati, prozpěvujíc v spasení jeho. Kdežto radostí
 v mém těle kosti dějí: Tobě ó Pane, kdož je podobný?
 ješto by nuzného z' moci násilníka vytrhna
 na prostranno stavěť? Nebo mých obmysly nepřáteť,
 k záhubě mé směřujíc, stihají mne i svědky lživými;
 často nevím mne nic oč chytrými dotázkami trápí.
 Zlým za dobré mi se odpłacují, duše mé mne zbavit chtěc,
 ješto jejich v nemoci já jsem se pytle přiodívať,
 já duši svau postem trápíť, za ně často se modlíť:
 k příteli jak přítel, bratr k bratru vlastnímu chodívať;
 jak kdo po matce smutek nesa kvílí, tak bylo se mnau.
 Aj oni pak z mých bíd se těšíc převráceně semnau
 zašli, se na mne rotíc, krom očí (nebo já nevěděť jsem)
 puntý divné strojili, přenevážní právě pokrytei,
 s fatkářů přivzetím zlostí zuby skřípali na mne.
 Dlauho-liž, ó Pane, pak na takau zlost dívati se chceš?
 Ujmi se pak duše mé, jedinau mau z ust lva vytrhni.
 Já začez oslavovať povinen budu v spolku věřících
 dobrotu tvau, lidu ve množství tebe chváliti vděčně.
 Jen se nenávisníkům mým radovať nedopauštej
 ze mne, a mhaurání posměšné zastav očím jich!
 Nebť nemluví nic hned k pokoji, jen rozbroje vřadycky
 řestně strojí: když co mohau komu strápati zlého,
 hned z toho chechty mají, „dobře tak, tak“ usty plnými.
 Což ty, Pane, poněvaď vše vidíš, proč stále mlčeť chceš?
 Věčně-li pak na to dívaje se vzdálíš se ode mne!
 Ach probudiž se, prosím, a prociť, povstaň Bože sandu!
 Můj Bože mé pře zastaň! Saud tak, jakž káže spravedlnost,
 sám vykonej, ať zlost netriumfuje, můj a nepřítel
 říkati v srdci nemůž: „Měhoděk! již již nu po něm jest.“
 Ó Bože, plésání toto zlé jim již cele zastav,
 v hanbu je radše obleč, ať jich stud přikryje tváře;
 kdož ale mé spravedlnosti přejí, nech plésati začnau,
 tak řkauc: „Ó veleben na věky buď Pán! služu svému
 ješto přeje pokoje, dobrým aby všem bylo dobře!“
 Můj tolikéz tvau věčně jazyk bude hlásati chválu.

Žalm XXXVI.

(Eleg.)

Často se nad množstvím zlosynů mé srdce děsívá,
 až říkám: Žádné tam není bázně Boží.
 Neb sobě pochlebuje zlý každý, všecko v očích mu
 dobré, což páchá právě do zošklivení.
 Z ust jeho nic než lest (nepravá slova) vždycky vychází:
 nic, aby nětco činil, v mysli dobrého nemá.
 I v noci jen smýšlí nepravost, a na cestě nedobré
 sem tam onam se vrtě, svou mysl ustavuje.
 Což ale mám k tomu říci? To, že divná dobrota Božská
 ach divná, dívat tak že se může na to.
 Ó svatý Bože náš, přesahá tvá oblaky všechny
 snášlivost a k lidem dobrota výšku nebes.
 Jak hory nejvyšší spravedlnost tvá; jak dno propasti
 tak hluboký soud tvůj, bez všeho vystižení.
 Toť to činí, že vedle dobrých lidí zlé a hovadné
 též snášíš a, co jest v svém bytu, všecko chováš.
 Obzvláštní však jest předrahá nestihle milost tvá
 k těm, jenž v tvých křídlech doufati stínu chtějí.
 Tučností domu svého, Bože, libě rozvážuješ je,
 sladce napájíš je rozkoše své potokem.
 Těm, ty živý Bože náš, života v sobě studnici dáváš:
 tiť v tvém světle chodíš, světlo radostně vidíš.
 Ó rozprostři milost na všechny tě právě znající,
 kdožkoli úpímně ctné v sobě srdce mají.
 I mne také sobě haj! Noze na mne dotíratí pyšných
 bráně, vražedlných též lstné ruce ke mně nedej,
 až by přišel ten čas, zlé činící v němž cele padnou,
 ach padnou, na věky povstati zas nemohau!

Žalm XXXVII.

(Eleg.)

Urputných v zlosti štěstím ty se pálení nechtěj,
 srdce dobré: hřšným závidě, nic se netrap.
 Neb jako tráva vadnou, než kdo zví, podřati jsauce;
 jak zelená bylina, když se na lauce seče.
 Doufej v Hospodina, v zemi buď, čiň dobře a živ se
 poctivě z práce rukau: vše všudy dobře bude.

Těš se samému Bohu, na samého spoléhati nauč se :
tak, což jen žádá tvá duše, míti budeš.

Břímě starosti jaké tě připadne-li někdy, uval naň,
v něm naději slože svou ! Onť za tě všechno zpraví.

On na jevo spravedlnost vyvede tvau, tak jako světlo :
jak jasné poledne, tak světle tvau nevinu.

Jen v mlčení čekej Hospodina ! Proto nic se nekormuť,
nešlechetsníku že se v zlé jeho cestě daří.

Pust mimo hněv, prchlosti nechej ! nic nic se nepauzej,
závistí aby co měl neslušného činit.

Neb zlostníci budou vyplnění : než Bohu věrní
zas vládnouti zemí jistě dědičně budou.

Přijde čas, a jde nyní, že se bezbožníka nenajde :
nýbrž ani spatříš místa, nenajda jeho.

V pravdě tichým země všechna Boží bude dána v dědictví,
ve množství pokoje rozkoše míti budou.

Zlýť o dobrém zle myslí, zuby naň škřípě jezlivě svými :
Pán ale náš směje se, den jeho že jde, vída.

Ukrutník bere meč, brausí a lučiště napíná,
etné a chudé napořád jen chěje předce hubit.

Meč ale projde jejich vlastní jich srdce, lučiště
zlámáno s střelami jim bude, jistě zvedí.

Nad to, co má pobožný, lepší jest, byť bylo málo,
než bezbožníků všechna jmění veliká.

Neb zlostní cokoli zde drží, bude jim osekáno,
i s rameny : ctnostných los ale Pán zdržuje.

Hospodin úpřímé znaje své, jim věčně dědictví
dá : protož i v čas zlý jim dobře býti musí.

Naproti pak tomu zlým zle bude, zde i věčně zhynauti
jim jest, jak beranů tuk v dymu ohně zmizí.

Bezbožník tu i tam se dluží, a nemá platit odkud :
ctný pak i rozdává, půjčuje, dosti maje.

Páně požehnání za nimi jde, a půjde v dědictví:
bezbožných na to pak místo čeká prokletí.

Jsau krokové člověka ctného Bohu, kam se obrátí,
pod pozorem, přímé cesty jeho libuje.

Jestliby padl, škodného nedá jemu aurazu vzíti,
Pán Bůh sám za ruku jej drže stále vede.

Mlád jsem byl, již sem se sstaral, neviděl posavad však,
Bůh všelijak by koho ctného opustiti měl.

Nýbrž i sám jeho v požehnání jest : chleba svého
žebrati netřeba mu, radše udílet jiným.

Slyš tedy, ó každý! odstup od zlého, dobré čin:
 tak čině bezpečné v své zemi měj bydlení.
 Neb Pán saud miľuje, neopauští věčně svatých svých,
 v stráži jeho na věky již neproměnně budau.
 Jest usudek to Boží dobrým zemi dáti v dědictví:
 těchto řečí na věky zůstati pravda musí.
 Usta mluví maudrost toho, kdož spravedlnosti ostříhá,
 rozšafný o věcech maudře vynášeje saud.
 Zákon Hospodinův složený v jeho srdci upřímém;
 podvrtnauti jeho škodně nedá se nohám.
 Bezbožný po ctném špehuje, jemu k záhubě: Bůh pak
 v jakkoli obmyslných zlých nenechá ho rukau.
 A protož upřímý každý, očekávaje Pána,
 doufej a ostříhej stále vždy cesty jeho.
 On tě povýší, zvlíš, a zemi vládnauti dědičně
 dá, z níž zlých vyfato plémě konečně bude.
 Sám sem bezbožníka viděl, jenž zhůru se vypínal
 jak samorostlý strom, anť ho tu hned nebylo!
 Než pobožného věci člověka, (jen pilně pozor děj!)
 nedřív-li, šťastné jistě na konci budau.
 Převrácenců vyhlazení měj v pravdě za jisté:
 kdožkoli bezbožní jsau, bude jistě po nich.
 Úpřímých spasení složené v Bohu nikdy neujde:
 sám bude jim, sám Pán, síla jejich v času zlém.
 Ochrana jich, Bůh sám, je vytrhne ode všeho zlého,
 neb naději složili v jménu svatosti jeho.

Žalm XXXVIII.

(Eleg.)

Prehlivě tak, Bože můj, tak prehlivě ach nedotírej!
 hněv tvůj tak strašlivý, odvráť ode mne jinam!
 Tvé střely, jak's naměřil, tak již cele ve mně uvázly!
 tvá na mne smutného těžce dolehla ruka!
 Nic v těle svém hle celého nemám, když's tak poraniť mne
 můj pro hřích: s massem všecky mi kosti hynau.
 Neb nepravosti mnohé nad mau hlavu vysoko vzešly,
 břímě mi jsau těžké, snéstí jehož nemohu.
 Rány ty, jichž's nadělal, bije zůřivě mau pro nemaudrost,
 jak mi se aj jítříc ve mně bolestně kyší!
 Aj shrbený, skrčený, sevřený náramně bolestmi,
 buď že ležím, jsem, neb v smutku žalostně chodím.

Uvnitř pak, cítím, mrzkostí jest plno ve mně:
 úzkostmi svírá srdce se ve mně celé.
 Ó Pane mau těžkost rozvaž a slituj se nademnou!
 Všecko, po čem taužím, zdaž neni známo tobě?
 Srdce se mé zmítá, má již mne opustila síla:
 již hynu, již se mnau mých neni světlo očí.
 Mne přátelstvo milé ostanzilo, štítě se ran mých:
 též moji příbuzní všickni stojí zdaleka.
 Mého nepřítel pak můj bezživotí hledající
 posměchy má, tím víc zlostně osídka stroje.
 Já však v hanbě leže co hluchý tak býti musím již:
 svých tolikéž co němý ust odevřítí nesmím.
 Jsem co člověk bídný, v jehož ustech odporu není:
 za mne, ty má naděje, odpověz, ó Bože můj!
 Ať se nenávistník radovat můj ze mne nemůže,
 zprav to, a ať zlostný plésati pyšně nemůž!
 Já poněvadž svých vin jsa hotov trau snášeti kázeň,
 mocné poddávám tvé, Bože, všecko ruce.
 Též nepravosti své že vyznávám, z srdce pokorně
 teskle pro hříchy své, sám ty to víš, Bože můj.
 Nech tedy ze mne nemá posmišku zlý, mně za dobré
 zlým směňuje, proto jen stále že ctnosti hledím.
 Ó neopauštejž mne, Bože můj, nevzdaluj se ode mne!
 mé jediné spasení, přispěj a rychle pomoz!

Žalm XXXIX.

(Eleg.)

Já sobě jsem uložil tak všech ostříhati cest svých,
 jak možné, nic abych svým jazykem nehřešil.
 Řekl jsem: Bezbožník pokavadž bude státi přede mnau,
 ust vrata svých v ostrá pojmu udidla cele.
 Rád co němý v dobré při také umlčím se dokonce,
 byť mi se pak v srdci bauřila více bolest.
 Až když v srdci oheň myšlení mých prudce mně páliť,
 zkríkľ sem a roznícen byv k Bohu takto voľal:
 Dej mi konec, dej znáti, Bože, jak dľauho život můj
 dnů jeho v odměření ještě mi může trvat?
 Sám sobě pak zase odpověďev, díím: Míra celá mých
 dnů jest dľau; věk můj tak mnoho jest jako nic.
 Pauhá jistě člověk každý jest na světě marnost,
 jakkoli pevně stáť zdá se sobě kdokoli.

Co stín tak mjíj a prací sebe kvařtuje darmo:
 což nashromáždí, nic, čí bude, nic nevěda.
 Což tedy mám v světě více činiť? očekávati nač jest?
 Mé očekávání jest, Pane můj, na tebe.
 Jen mne vin ó zprošť mých, z nepravosti mých vysvoboď mne!
 světským těm bláznům posměchu ze mně nečiň!
 Sic před tvaú tváří oněmím rád, ust neodevru:
 když jen vím, že to jest tvá ruka, jenž mne švihá.
 A však odejmi, prosím, i tu svau ruku; sic mi zhynauti
 od tvé metly bude, jistě že po mně bude.
 Neb ty pro hřích člověka když tresceš, tak jeho zdárnost,
 jak mol se stírá, tak k zetlení přivodíš.
 Vyslyšiž, ó Bože můj, v uši své má přijmi volání:
 host a podruh jsem tvůj na světě, jakž i jiní.
 Odvrť ode mne hněv, v bídách mých dej pookrání,
 nežli se ven vyberu, víc a tu již nebudu.

Žalm XL.

(Eleg.)

Žálostí na retuňk očekávať jsem Boha svého:
 k mým on pak prosbám hned mi se mše ozvav,
 mne z hluku jámy vytáhl, vydobyť z bahna hlubokého,
 mé nohy, na skále postavě, mocně stvrdíť.
 Čímž v má usta novau píseň vlože, příklad ukázat
 všechněm, jak v jediném doufati Pánu mají.
 Ó blažený, naději kdo skládá v Hospodinu svau,
 nehledě nic, že jiní lží se daremně kojí.
 Což ty mnohé věci maudře konáš, Bože můj; tvoji divní
 jsau činové, divná tvá i o nás myšlení!
 Chtěl-li by je kdo vyčísti pořád, nic nesvede: více
 jest toho, než lidské chápati srdce může.
 Dať bych obět, a na tvém oltáři ty zápały páliť
 rád, kdyby jich žádať, rád, kdyby oblibovať.
 Než poněvadž's mne jinak naučit sobě: aj jdu povolně
 já k tobě, jakž knihy nás zákona tvého učí.
 Všecko činiť tvaú vůli, Bože, mé všecko kochání
 jest: hle po tom taužím, tvá slova v srdci maje.
 Ohlašovať jsem rád, to ty víš, tvaú v spoľku věřících
 pravdu, a ještě miľost hlásati věčně budu.
 V srdci spravedlnost svém tvaú mám, tvaú pravdu i v ustech,
 tvé spasení v svattých tvých zboru vypravuji.

Odtud abych poznal, sobě žeť líbujes sluhu svého,
mému nepříteli když plésati ze mně nedáš.

Já pak upřímně chodě zachován budu, zpívaje vděčně:

„Po vše věků věky buď Pán mile chválen! Amen.“

Žalm XLII.

(Eleg.)

Jak jelen od lovců honěný se očerstviti žádá

vod tekutých pramenem, tak k Bohu má rve duše.

Žízni, ach žízni duše má Boha věčně živého,

řikajíc: Ach brzo-liž spatřiti tvář jeho jest?

Dnem i nocí slzy mé místo chleba jsou mi žalostné,

když slyším nectně říkati: „Bůh kdeže tvůj?“

Nad to mi když na paměť předešlé v Bohu rozkoše mé jdau,

div že mi mé ve mně srdce nepukne hořem,

s plésáním hlasitým jak sem do Božího chodíval

chrámu, a to v velikém počtu Božích ctitelů.

Má duše však příliš se netrap! Počkej Boha svého!

Ještě budeš spasení hlásati tváře jeho.

Můj Bože, jak tesklí duše má, s pomocí že prodléváš,

tak v krajinách že cizích bydliti dlehu musím,

an k hlučení trub tvých co propast se propasti ozyvá,

rozvodnění všech bíd kdyžto se na mne valí.

Doufám však, že mi Pán udělí své hojné milosti:

buď že kde ve dne chodím, neb noci stín mne kryje,

předce budau písničky jeho mé předce kochání:

já v Bohu svém životu plésati předce budu.

Dím k Bohu, své skále: Proč's tak nade mnau se zapomněl?

tak-liž pak svaďnauť v mém hoři věčně musím?

Rána mi jest v kostech, nectných nepřátel utržka,

řikati tak že smějí rauhavě: „Bůh kdeže tvůj?“

Má ty se však duše nic netrap! Počkej Boha svého!

Ještě budeš spasení hlásati tváře jeho.

Žalm XLIII.

(Eleg.)

Rossuď mau při, Bože! Bože můj, sám o mne zasaď se,

rychle z rukou zlostných sám mne vytrhna, retuj!

Však jsi ty pak Bůh můj, jediná má síla: pročež's mne
 pak zapudil? proč tak kráčet v smutku musím?
 Sešli prosím své světlo, Pane, svou pravdu mi sešli!
 ať mne vodí, zprovodí, až k hoře tvého domu,
 kdež bych s plésáním k svatému oltáři přistaupě
 oslavoval tebe, své dárce radosti, Boha.
 Proč truchlíš duše má? zanechej smutných kolotání;
 doufaje jen, k pomoci své Boha svého čekej.
 Ještě ten bude čas, vyznávati dobrotu Páně
 žeť budu moct, spasení spatruje tváře jeho.

Žalm XLIV.

(Heroico.)

Co's, Bože, tam za dnů starodávních slavně činíval,
 došla pověst i uší ta našich, i my z vypravování
 otců svých nenevíme, kterak's mocnau pravci svou
 před nimi sám vyhnal pohany, vštípl je tu. Neb jsou
 této mečem vlasti vlastním nedosáhli, aniž jim
 rámě jejich vlastní k takovému pomohlo dědictví:
 tvá ale, tvá pravice s světlostí záře milostné.
 Ty's, Bože, sám král náš, máme od tebe všecko, co máme.
 My v tobě všecko můžeme, ty za nás protivníky potíráš;
 my v svatém tvém jménu šlapáme nepřátele všechny.
 Já, Bože můj, tvůj lid, v luk svůj jsem nikdy nedoufal.
 Můj mne meč od zhaubeů zdaž mohl kdy obrániti? Nikdy!
 Ty's ale nás zbavoval strastí, ty nepřátele naše
 podmaňoval, že šijí museli svých skláněti pyšných.
 A protož oslavujem tebe, tvým honosíce se jménem:
 věčně památka trvá skutků, Bože, tvých mezi námi.
 A však což se nyní, co to pak děje? kam's se podal nám
 svou pomocí, že se již vzdaluješ nás všech i našich vojsk?
 všecko že zpět kráčí? s hanbou že utíkáje lid tvůj
 v lůpež býti musí? K snědění jako ovce vlkům nás,
 nás, Pane, proč dáváš? a co zůstane, rozptyluješ sám?
 Bez ceny nadsazení cizozemcům (zlať jako kaupi)
 tak nás prostrkuješ? již z nás sobě sausedi naši
 smích strojejí. Pořekadlo jiným mezi národy již jsme.
 Hanba mne přikrývá, stud můj obě líce zalévá
 z příčiny těch utržek nepřítelů: můj Bože, slyš, spatř!
 Však pak vši a vidíš, že i tak tobě víru chováme,

v posměchu jsauc tě neodstupujem, ani smlauvy rušíme.
 Srdce se naše nedá nazpět obrátiti; stále
 na stezkách přímých krok náš tvých zůstati míní.
 Ačkoli's, ach strašně, nás potřel, a do tmy vtlačiv nás,
 jak draky v podzemní skryše stínem's smrti zastřel:
 však sme se svého Boha nestrhli, ani kdy cizho
 jména Bohů chytili. Vyhledávej sic nepravosti
 té Bože, jenž sám znáš všech srdcí všechny skrytosti.
 Nýbrž nás pro tebe nepřítel morduje zlostný;
 nás oddav k zabití jako tvého stáda ovečky.
 Ó procitiž, procitiž! proč spíš Pane? rychle probuď se!
 svých oveček bídných nezaháněj od sebe věčně!
 Před nami proč tvář svau, svau tvář proč před nami skrýváš?
 proč se na nás v obidách tak dlouhých, proč, zapomínáš?
 Do prachu až vraženau duši naši retuj, Pane náš, sám!
 povstana nám k pomoci z smrti nás dobuď, ó pro milost svau!

Žalm XLV.

(Sapphicum.)

Srdce mé zvláštní slovo své vyneslo,
 píseň o slavném bude králi heslo:
 můj jazyk volný bude jak hbitého
 písaře péro.

Jak jsi překrásný, milovníče ctnostných!
 rozlitá líbezně milost ve rtech tvých!
 A protož svattý tobě Bůh požehnať
 hojně na věčnost.

Meč připlaš svůj sám sobě svá na bedra,
 ó reku slavný, a prokaž, že štědrá
 tvé udatnosti cele dána stkvaucí
 blesku velebnost.

V slávě té své šťastně se pak ubírej,
 zlé mocí svého slova pravdy stírej!
 Tvá věci divných dovodit tě naučí
 pravice silná.

V srdci nepřátek střely tvé přeostré
 šťastně když váznauti počnau, na zlostné
 padne přehrozný světa všech po kautech
 národy strach tvůj.

Stávy tvé trůn tvůj se nikdy nepohne,
berla království stane tvého mocně:
berla tvá přímá nade všechny berly,
ó Bože, pevná.

Že's v nenávisti maje nešlechtnost,
ó Bože pravdy, miřoval spravedlnost,
aj tě nad všechny ořejem radosti
Bůh pomazal tvůj!

Kassí s mirran, aloe s převonnau
raucha tvá krásná přepochotně páchnau,
když z paláců svých slonových, velebná
kráso, vycházíš.

Tuť dcery králů mezi hostmi tvými,
tvá tu manželka přemilá s jinými
přistojí aj tvé pravici, v ryzím se
zlattě třpytící.

Deerko slyš krásná, zapomeň na lid svůj,
teď kochání tvé, přemilý hle Pán tvůj,
jenž se v krásy tvé zakocha! přeráda
služ jemu věčně.

Tuť se pak Tyrští, dary své nesauce,
postaví s službau, a povolní jsauce,
poddají též se i jiní s bohatstvím
národové svým.

Všecka jest krásná dcera krále zevnitř
v okrasách divných, ale více uvnitř
se třpytí etnostmi: to její přeslavná
ozdoby svattost.

V rauše krumplířském přivedau ji králi,
v tom, kteréž zlattem protkaným se chválí:
též panen krásných družiček jí zástup
hned se ukáže.

Všecko to v slavné procesí komonstvo
půjde s plésáním mile důstojenstvo,
až k palácům těm na kterýchž slavný král
slavně přebývá.

Místo svých otců syny míti začneš:
však s nimi v kautě doma se nezavřeš,
postavíš všemu je světu správce mocně
knížata zemská.

Tak v pamět vejde všudy jméno již tvé
 národům, po vší zemi již slovautné :
 neb tu již všickní všudy Pánu stále
 slaužití začnau.

Žalm XLVI.

(Eleg.)

Bůh jest naše pomoc, naše Bůh utočiště jedinké,
 Bůh v bídách jistá sám lidu svému pomoc.
 Nic se tedy strašiti nebudem, by se kácelo všecko
 pod námi, neb i na nás: doufati předce budem.
 Byť moře všecko na zem s ječením se vylévalo prudkým,
 byť hory padly doň, byť se propadla propast:
 město Boží, církev, v pramenů svých předce potůčkách
 své obvesselení můž v Bohu míti libé.
 Bůh s nebe patře doň a uprostřed svých jsa, přispívá
 svým k pomoci, jeho nic škodně nepohne se lid.
 Ach hlučeliť byli národové, byla pohnula všecka
 království se země, zbauřil i svět se všecken:
 okřikl však Pán všecky hlasem s výsosti nebeské,
 až všickní strnuli, všecka utichla země.
 Poďte lidé, spatřujte Boží aj skutky předivné,
 jak hrozných pustin Pán nadělal na zemi!
 Přítrž mocně bojům učiniv po vší zemi, střelbu
 roztřískav, spálil luk, střely, vůz i kopí,
 tak mluvě: „Již se lidé upokojte po vší zemi! Já sám
 nejvyšší správu všech všudy ujmu lidí.“
 Mysli dobré buď, církví milá, Bůh s námi je věčně:
 Hospodin aj vysokým nám bude věčně hradem.

Žalm XLVII.

(Eleg.)

Národové všickní, rukama plésejte radostí,
 trubte trubau, hlasitě prozpěvující Bohu!
 Nejvyšší poněvadž král Hospodin, od země končin
 až do krajů země, sám vládá přemoeně ujať.
 Král veliký, v skutech hrozný svých, národy všecky
 podmaně dať pod moc nám lidu svému mile..

Sláva to jest jeho církve milé, přemilé to dědictví,
 šťastně jehož s věčným dostača svým ženichem.
 Až do nebes již sláva Boží vyzdvihne se zhůru:
 po světě, s trub zvučením, již všudy půjde pověst.
 Již všickní zpívejte Bohu, zpívejte radostí,
 žalmy králi věků vessele pějte Bohu!
 Vší země Bůh král jest, zpívejte mu žalmy rozumně:
 kdožkoli jen zpíváš, dej k hlasu srdce Bohu.
 Bůh kraluje, kraluje nad všechněmi národy, Bůh sám
 slavně na věčném svém již mile trůnu sedě.
 Všecko se podává. I ta knížata v národu každém
 již k lidu přistupují Abrahamova Boha.
 Všecky pavězy země, kde co jest vysokého, se sklánějí:
 tak náramně Boží jméno vyvýšeno jest.

Žalm XLVIII.

(Eleg.)

Hospodin aj veliký chvalitebný velmi na svatě
 své hoře, v městě našem s námi tu věčně bude.
 Ozdoba překrásná jest vší země k půlnoci Sáleu,
 město Boží, rozkoš vší země hůra Sion,
 kdež na palácích svých svatých Bůh slavně přebývá:
 hradbau sám pevnau, baštami sám jsa jemu.
 Hluk králů, nepřátelství proti městu Božímu
 chtějíce provést, spolnau strhše se táhli mocí.
 Uzřeli však blesk slávy Boží, podivivše se, hrůzau
 hned prchali, zděšení náhle utíkali přeč.
 Strach je popadl, a bolest jako tam ženu těžce rodící,
 jak když rozráží šturmu v moři prudce lodí.
 Stýchali prv sme o tom: ale teď sami spatřili již sme,
 jak věčná jest svým ochrana, jak bude, Bůh.
 Myslit o těch skutečích, Bože, tvých i je hlasati, mlo
 nám prostřed tvého chrámu svatého bude.
 Jméno a čest chval tvých do všech širokých země končin
 roznese se, všudy tvých zvuk se rozejde činá.
 Ó pléšej Sione! pléšej svatá horo Páně!
 z sandů, ó Judské všecky vy dcerky, Božích.
 Obcházejte Sion, krásné v něm zečtete vůkol
 jak věže tak pevné vessele bašty jeho.

Těž na paláce jeho vnitř vejdauc spatřete všecko,
 byste potomkům svým vypravovat uměli,
 tento že Bůh náš jest, Bůh, jenž zůstáváje věčně,
 náš po našich cestách do smrti vůdce bude.

Žalm XLIX.

(Eleg.)

Slyšte lidi všech národové, světa slyšte celého
 bydlitelé, všickni mých pozorujte řečí,
 tak z obecného lidu, jako též koho stav kde vyvýšit :
 buď statkem bohatí, buď i vy nuzně chudí !
 Usta hle má vynesau maudrost, mé srdce rozumnost :
 v myslí věc uvnitř mé dobře usauzena jest.
 Zvláštní vám se poví a potřebné jistě tajemství :
 věc jistá (byť se zdála pohádka) bude.
 Proč v světě báti se mám dnů zlých, kdež všecko nestálé,
 byť mi časem zlostní mé na paty šlapali ?
 Když pýchau bujní a zbožím se vypínati snažní
 myslí, jich štěstí věčně trvat že bude :
 ješto nemůž žádný ni sebe, ni vykaupiti bratra
 od smrti svým statkem : mysliti darmo na to.
 Neb duše bez ceny jest u Boha, mzdy za ní není žádné :
 z pekla není na věky, ni z hrobu vyplacení.
 Nýbrž ani v životu k zdržení sebe bez smrti žádný
 síly nemá, aby též do hrobu sám nemusel.
 Zdaž nevidíš, zároveň maudrý že i blázen umírá,
 a všeho odchází svého tu ten i onen ?
 Mysle boháč, jeho sláva a pracht že s ním stane věčně,
 svým věcem od svých jmen chlubně památku strojí :
 ješto člověk žádný netrvá v své slávě, podobný
 v tom hovadům jsa, smrti své že zniknauti nemůž.
 Bláznovstvím tedy jsau proti zlé smrti trošty smrtedlných :
 ač je jeden za druhým předce sobě libuje.
 Jak hovada světští padají, napořád je požírá
 smrt; ale upřímí, po smrti zas oživauc,
 nač zlými panství ujmau : tito pak sebe v pekle
 uzří, z příbytku tam hrobu se vstěhujíc.
 Mau ale Bůh dobrý duši sám z moei pekla vykaupě,
 přijme do své věčné klína milosti sobě.
 Nic se neboj tedy, nic žádného odpůrce mocného,
 byť se tu rozložila jakkoli sláva jeho.

Při smrti neb takový odsud ničehého nevezme:
sláva konečně jeho dále nepůjde za ním.

Žalm L.

(Heroico.)

Nad bohy Bůh silný zavolá všech k saudu bohů svých,
což jich rozsázel po vši zemi; východ i západ
státí musí jeho před trůnem, když v kráse Sionské
zastkvěje se slavně. Aj Bůh náš již se ubírá!
Nechce se dél dívat, ni mlčet k světa déle neřádům.
Před nim oheň vše zžirati má, vše pokáceti vůkol
vichřice náramná. Zavolá výsosti nebes svých,
též širokosti země — svých saudů s lidmi za svědky!
Pak se jim ohlásí, řka: Shromážďte mi posvěcené mé,
smělavu kteříž se mnau učinivše zde, sáuli lidem mým.
Stáli-li v pravdě toho: stvoření zemská i nebeská
ať spatříc potvrdí saudů Boha svého pravosti.
Slyš, lide můj, a povím: pozoruj a budeš sobě svědkem,
žeť jsem já, Bůh tvůj, neukryl tobě k výstraze nic, nic.
Nechci tě obviňovat z obětí, jestli's kdy zanedbal
v mé zevnitř co službě konat. Nebo zdaž mi volů tvých
neb kozlů třeba jest? Zvěř všecka a všecka hovádka
jsau na tisíci horách v moci mé, tak i ptactvo nebeské.
Zlačným-liž, nepožádám nic, nic od tebe: má jest
všecka plnost všech dostatků v zemi, i v nebi má jest.
Přes to zdaliž jídám neb piji? Tím mne ty necti.
Než toto radši dělej, obětuj Bohu chváty srdečné
všecka za dobrodiní, jemu své plně záměvy věrně,
pomněje, co's při křtu sliboval nebo býváje v úzku.
Pakli co ještě trvá, cožť trápí, jen mne důvěrně
vzývej: já tě vytrhna novauť dám příčinu chváty.
Pokrytcům ale saudce, jinak mluvě, tak na ně zahřmí:
Což ti to prospívá, že beřeš mé zákony v usta,
smělavau mau chlubě se, kázeň poněvadž opomítáš?
Neb zloděje kdy vidíš, tož s ním běže v krádeži díl máš;
usta mluví tvá lest a jazyk ctným na škodu pauštíš;
srdcem zlostně kuješ proti bližním praktiky zrádné.
To's hle činíš! a že já mlče všecko to jsem tobě snášel,
žeť podobný budu, mněť's. A protož již trestati začnu.
Již tedy, již srozumějte sobě vy, lidé, vy ničemní,

jenž pauštíte Boha z paměti, bez bázně hřešíce :
 ještě on když pochytí, nebudeť žádného retuňku.
 Chváliti Pána obět nejlepší, tím jeho uctíš.
 Cest kdo svých popraví, spasení své Bůh mu ukáže.

Žalm LI.

(Sapphicum.)

Ach přenesmírný Bože z vysokosti,
 cožkoliv Božské v sobě máš miłosti,
 tau vylej, žádám, a na výstupek můj
 zůřiti přestaň !

Obmyj, ó obmyj, špinu hřicha mého,
 sejmi, ó sejmi, vinu spáchaného;
 znám se, ach znám, mne svědomí přetěžce
 mé samo vinní.

Bycht i chtěl mrzké viny své zapírat,
 zdaž mne vlastní přestane srdce stíhat?
 Před smrtnými stavět se lidmi
 pokrytě snadno.

Než do vnitř zrak kdy do nás pohlédne,
 hned milá hrůzau naše krása zbledne;
 nebť nemožné jest, by o nás pravý tvůj
 auhonu saud brať.

Aj zpłozen jsem hned v nepravosti na svět,
 matky mé hříšnost truple mého byl květ,
 sám se též hřichem po celý život svůj
 ošklivě kálev.

Ach Bože hrozný, spomenauť mi hrozno
 mých nevděčností ! mnoho tak na prázdno
 tvé že jsem lásky přijav, ach nevázně
 příliš užíval !

Neb's mi poznání mnoho dáti ráčil,
 (já pak ó bídný sobě málo vážil)
 dať's mi svau tajnu, tobě poety vzácné,
 poznati maudrost.

Teď stojím smutný znaje svau šerednost!
 Ty, prosím, mau svým yzopem tu mrzkost
 zetři, bych čistý mohl být a nad sníh
 ještě bělejší.

Dej slyšet hlas tvůj zase této chvíle!
 dej milost cítit zase srdce míle!
 tak zase v kostech potřených hle duch můj
 zpléše radostí.

Hřích, kterýmž tak jsem pomazán, s mnohými
 nechť prosím již jest vymazán jinými!
 Ó sladká, žádám, zapomeň na trpkau,
 dobroto, přísnost!

Srdce čisté stvoř znovu ve mně, žádám!
 dej milost vraucí k pobožnosti, chvátám
 ať ceľau myslí vyplácej vinu svých
 horlivě pádů.

Ačť hoden jsem, však nezamítej od své
 tváře (žádám) mne služby svého věčně!
 Též mi svatého ducha svého, vůdce
 mého nebeř přeč.

Radše již dílem mne jeho spodepři,
 ať mi má cest tvých duše stále šetří,
 dobrovolný můj tobě ať s milostí
 duch cele slauží.

Příkladem pak svým milerád k pokání
 zváti hříšníky chci jiné. Vytrhni
 jen mne již z té, již dobře sem krví tau,
 pomsty, zaskaužíš.

Ó Bože, slavný's spasitel ty můj sám,
 s vesselím zpívat bude můj jazyk tam,
 kdež milost hříšníci budau kající
 hlásati věčně.

Dať bych aj tučných tobě, jistě rád dať
 zápaľu hojnost, by je míti žádať,
 svůj za hřích masným snadno bych dymem tvůj
 obvinuť oltář.

Než takých již vím obětí že nedbáš,
 vůni brž srdce z potřeného rád máš:
 a protož zápaľ ducha, skraušeneho,
 můj Bože, přijmi!

Laskavě s smutným Sionem nakládej,
 hřích pro můj svých naň pokut ó nevzkládej!
 Zdem zdělej pevné jeho, též i utvrď
 podpory baštám.

Tuť pak oltářům tuku tvým s radostí
dáme dost vzácných obětí v hojnosti,
často tím v bídách činěné sliby své
vděčně plníce.

Žalm LII.

(Eleg.)

Falše plný, co se tak vzpínáš, zlostníče? Trváť Bůh
v dobrotě své; co tropíš, všecko nadarmo bude.
Tvůj jazyk obmyšlí těžkost bližnímu; co břitvu
přelstivě jej na cizí brausiti zhaubu umíš.
Zlé miľuješ, žež oblibuješ, nevoní ti spravedlnost:
kam se jen obrátíš, řest ošemetně kuješ.
Bůh tě zkazí na věky, pochyťí tebe, z stánku vytrhne,
i z kořenů hlubokých tě z země vytne živých.
Což pobožní spatřující budau Boha báti se, bídám
dokročilým na tě pak smáti se, takto dějíc:
Eyhle člověk marný, v Bohu jenž své síly neskládal:
než v statku množství doufaje jen trucovať.
Já v domu zasse Božím jak olíva kvěst budu věčně:
v dobrotě všecku Boží svau založiv naději.
Oslavovať budu stále Boží já jméno velebné:
vzácně svatí všickní chváliti Pána budau.

Žalm LIII.

Jako Žalm XIV.

Žalm LIV.

(Eleg.)

Ujmi se mocně, Bože, mé pře, pro jméno svaté své!
mau modlitbu vyslyš! mých řeči ust pozoruj!
Neb duše mé hledajíc i cizí již povstali na mne:
nic sobě tvé před oči bázně nepředstavujíc.
Bůh však jest a bude spomočník můj, Pán s těmi aj jest,
z lásky kteréž jeho mám podpory svého života.
Saudce pravý dej zkým tu, kteréž zaslaužili, pomstu!
plénili v pravdě dobré, v pravdě je zasse vyplně!

Já začez oddávat vděčné tobě zápały rád chci,
dobré tvé jméno ze všeho oslavujíc.
Z mých kdy mě tak těžkých úzkostí šťastně vytrhna,
mýma mi dáš očima své viděti spasení.

Žalm LV.

(Eleg.)

Slyš, Bože, má upění! neskrývej tváře přede mnau!
z mého naříkání hlas v uši své, Pane, pusť!
Křik mne děsí zlostných nepřátel: nýbrž i na mne
bez mé slušně dané příčiny vztekla bijí.
Ve mně se mé svírá, ach svírá srdce bolestí!
strach smrti mne zjímá, hrůza přikváčila mně.
Říkám: Bychť hořubí brky měl, již bych zaletěl přeč,
vzdále se zlostníků někde na paušti bydlet.
Vichřici tak bych ušel. Ty pak, ó Pane, zkaz je! Jazyk jich
těž pomat, ať víc již rozbroje neprovodí!
Dnem i nocí páší nepravost, jako město bezectné
nátisků v ulicích a zrady na zdi plné.
Byť mi to můj zjevný nepřítel zjevně činit chtěl,
sneš bych aneb před ním skryl se, ustaupě někam.
Než to bolí, že to druh, rada má, můj právě domácí,
s nímž jsem i služby Boží v chrámě dověrně konał.
Ó by je smrt v náhle přikváčila! ó by fašešné
všecky také za živa v pekle se octly duše!
Já k Bohu pak volati nepřestanu, doufaje stále,
Hospodin od zrádců že mne vytrhne sobě.
Já u večer, já ráno volat budu, já o polední
nezbedně, až Bůh můj vyslyše dá mi pomoc.
Dá mi pomoc, dá též vítězství, válka proti mně
vyzdvížená skončí šťastně se na stranu mau.
Vyjma mne z úzkostí, ony tam vmece saudec pravý Bůh:
kdyžto při nich žádné nápravy nikde není.
Vztáhł ruce své na toho, kdož s ním rád mítí pokoj chtěl,
přátelskau zlostník smřauvu nevázně zrušíł.
Mášlo libé byla ústa jeho, než pod jazykem jed,
řeč měkká co ořej meč v sobě nesla tichý.
Ty však uvrz, duše má, směle jen své břímě na Pána!
Pán neopustí tě, Pán zachová tě sobě.

Než oninoť padnau, sama jich zlost jim bude jámau;
 žádný z nich dnů svých cíle nedojde cele.
 Já zase v Hospodinu v svých bídách doufaje stále,
 ze všech svých strastí vím že vyniknu cele.

Žalm LVI.

(Eleg.)

Kam se podíť, Bože, mám? Hle člověk zlý sehliti mne chce;
 boj veda převzteklý již dorazit mne hledá.
 Jak mnoho jest těch, bez viny mé, na mě nastupujících,
 znáš, ó Nejvyšší: nic tebe tajno není.
 Já pak, když duši mau odkudkoli obkličuje strach,
 jen k tobě zhůru očí, jen k tobě pozdvihuji!
 Z tvého tě já slova jen chválím, Bože, doufaje silně
 žádné že uškoditi nic mi nemůže tělo.
 Ač slova má chytají, na opak řeči převracejíce
 vše svau chytrostí: nic se však jich nebojím.
 Vímt, že se zběr schází leckdes v skrytě číhati na mne,
 mých šlepěj šetříc: nic se však jich nebojím.
 Ty's všeho saudce, Bože: nešlechetaost pomsty neujde,
 bezbožné ty lidi prchlivě v jámu smeceš.
 V počtu utíkání má všecka ty máš, Pane, vím to,
 krůpěje všech mých v svau láhvicí sbíraje slz.
 Vímt, i že při mně stojí Bůh, má slyše vždycky volání:
 vímt, že nepřítel můj zpět, se zahanbě, musí.
 Tuť pak já budu rád, ach rád, Boha chváliti, mocným
 mocně slovem že svým mne's při sobě zdržovat.
 Nech to všečen ví svět, v Bohu já své skládaje všecko
 doufání, že zlých nic nebojím se lidí.
 Tak, Bože můj, nechť jest! Učiniv já tak tobě množství
 dávno slibů, plniti již budu všecky pořád.
 Neb's proto (silně věřím) z časté smrti brány dobyl mne:
 v světle živých již abych po smrti stále chodil.

Žalm LVII.

(Eleg.)

Zhlédni na mé, Bože můj, těžkosti, zhlédni! smiřuj se!
 od tebe já o pomoc jistě nepůjdu jinam.
 Krom pod křídlymi já nehledám sobě ochrany tvými:
 tu mne přikryj, těžká vichřice až pomine.

Silně volám k Bohu silnému, kdy mi těžce doléhá:
 on své při mně, věřím, dílo milosti koná.
 On z nebe své posly, svou pravdu a milosrdenství
 pošle, a mne svého sehlití slauhy nedá.
 Má duše u prostřed jest lvů; paliči všudy vůkol,
 jichž jazyk ostrý meč, jichž zubové co kopí
 neb střely. Již proti nim povstaň, Bože, již se vyvyš sám
 nad nebe a sláva tvá nadě všeku zemi.
 Mým spletená roztáhli nohám všudy, kam jdu, osidla:
 jámu mi připravili, však sami padli do ní.
 Srdce pročež mé jest hotové čest oddati Pánu:
 zpíváním přelibým oslavovat tě budu.
 Slávo ty má harfo, umění mé lautno, probuď se!
 mám s vami před Pánem v jitře se postaviti.
 Těť slaviti mezi lidmi budu; mezi národy všechny,
 ó Pane, mých žalů zvuk se rozejde všudy.
 Slušně: neb až do nebes veliké tvé milosrdenství,
 k nejvyšším oblakům tvá, Bože, pravda sahá.
 Již tedy, ó Bože náš, se vyvyš i nad oblohu všeku!
 svou po vši široké slávu rozestří zemi!

Žalm LVIII.

(Eleg.)

Právě-liž, ó synové lidští, nad lidmi majíce
 od Boha moc svěřenau, saudy konáte Boží?
 Ach naopak se děje! Nepravost kuje a snuje každý
 v srdci, rukau křivdy, kvať provodice, činí.
 Od porodu prázdni jsau bezbožníci pravosti:
 každý jak započal, tak sobě ve lsti trvá.
 Jsau jako had lýtý: jedu od sebe svého nepustí,
 brž ucho zacpává před slovy zaklínače.
 Ó Bože, sám ty jejich zlostné zuby potři, vyrážej
 kly z tlamy těm šelmám, tvé jimiž ovce žerau.
 Jak voda v zem vsáká, nech tak zhyne, tak zplyne zlostník,
 nech se vrahům napiaté láme lučiště jejich!
 Jak na slunci hlemeyžď se tratí: jak z matky nevyšlé,
 slunce nespátřiv, mdlé nedochůdce hyne:
 jak hyne bodláčí nemilé v poli, když se zapálí:
 tak nemilé zlostných ať Bohu plémě zhyne.
 Což vida, kdož spravedlnost miluje, v Bohu rozveselí se,
 pomstu Boží krvavau nad vrahy svými vida.

Každý pak rád dí : Aj etnostným aužitek hojný,
když Bůh sám na zemi, povstana, soudce bude.

Žalm LIX.

(Eleg.)

Od zlobivých mých nepřátel, Bože můj, mne vytrhni!
od škůdců všech svých bezpečen ať jsem, učíň!
Zprošť mne lidí nepravých, jimž zlost jest páchatí rozkoš:
jichžto mysl bývá ráda v radách krvavých.
Zálohy neb hle strojí duši mé k mé záhubě mocní,
ačkoli bez všeliké příčiny slušně dané.
Ó Pane, rychle popatř, tomu zlému se více nedívej!
navštěv národy zlé : zlému milosti nečiň.
Nech jsau psům podobní štekajícím bez škody dobrých,
nech štekají, těkají, však vše nadarmo, Pane!
Jich zubové mečové, ve rtech jich jakkoli ostří,
nech sekají, flekají, však vše nadarmo, Pane!
Říkati slepci smějí (jako tak tobě Pánu na posměch):
„Nás kdo slyší? kdo vidí? jak cheme činíme sobě.“
Ješto ty všecko vidíš a směješ se i nesmyslnosti:
všecky je pak ohromíš, byť byli zástupové.
Nechť se mocí honosí, nedbám, tvau moc znaje vyšší:
můj jsi ty hrad vysoký, vím, že v něm ochranu mám.
Tvář mne předejde milost a oněm předchvátiti zbrání:
nýbrž pomstu mi svau nad nimi spatřiti dáš.
Nezbíjej však jich: lid tvůj na to sic by zapomněl,
jen jimi tak zmítej, naše pavézo, Pane!
Pakliť chtí, se zlobíc, s ukrutenstvím pýchu pronášet,
(tak jako ještě činíc navzdoru všecko tobě)
prchlivě již se oboř! brž bez lítosti zahlad je!
ať poznají, sám náš že všudy Bůh panuje.
Nech jsau psům podobní běhajícím a štekajícím
až i do ustání, však bez užitku sobě.
Nech těkají, potrav hledajíc po všem všudy městě,
však se hladem uloží trápití zas musejí.
Já pak o síle tvé z jitra hned zpívati začnu,
tvé hojné, Bože můj, dobroty k oslavení.
A jsa věrau posílen vděčné tobě vzdávati chvály,
ó vysoký hrade můj, má Bože slávo, budu.

Žalm LX.

(Eleg.)

Všecka trhá se země, každý chvěje se v světě národ,
 jak, by propadnauti s námi se všecko chtělo.
 Ó Bože rozhněvaný, tak-liž podvrátiti míníš
 již národ lidský, již i tu s námi zemi?
 Zůřiti ach přestaň! rozsedliny zas země uzdrav!
 k nám se miřostí zas, k nám, lidu svému, navrať!
 Ach tvrdě, ach příliš, příliš tvrdě, ach Bože, s námi
 nakládáš, kalichem hořce napájeje nás.
 Však tobě čest na věky, že miřost zase spatřiti dáváš,
 jak zdviženau koruhev těm, tebe kdož se bojí.
 Ó tedy již pravici sám svou lidu svého milého
 ostatky z bíd těch vysvobod! ó zachovej!
 Plésám, Bůh že se nám z své svattyně ozval ochotně,
 czvat a vítězství nám učiniti naději.
 Již bude můj Síchem i Suchot i Galád i Manasse,
 Efraim i s Judau, končiny všecky jejich.
 Kdož mi se pak protiví! (Moab, Edom, též Filistýnští),
 k otrockým službám všecky sobě podrobím.
 Měst však tak hrazených, pevností tak nedobytných
 kdož mi dobyt dopomůž? Dílo to práce dodá.
 Kdož by jiný než sám, Bože náš ty, kterýž's byl opustil
 nás v hněvě svém, přestav vojsk byti vůdce našich.
 Již ale zas se navrať, sílu mřloby naši podepři!
 lidská jest marná pravdivě všecka pomoc.
 Než v Bohu svém sobě postupujíc my udatně, nepřátele
 všecku s Boží pomocí moc pošlapáme našich.

Žalm LXI.

(Eleg.)

Slyš, Bože, modlitbu mau, pozoruj hlasu mého volání,
 od končin země aj! já k tobě stále volám.
 Skáľu mi někde ukaž vysokau, a na ni mne uveď sám!
 sám mi buď ochrannau, jak's byl i jindy, věží.
 V stánku mne před zlostí, Bože, skryj nepřitele mého,
 v křídle tvých přemílá skryše mi stínu bude.
 Vím, Bože, vím, že slyšíš a pomůžeš zas mi k dědictví,
 těmto danému, kteříž jména se tvého bojí.

Dejž a přidejž (žádám) k dnům krále i dlouhověkosti,
ať jak běh nebe jest, tak jeho léta plynau.
Pravdu nastroj a milost, aby jej ostříhały věčně!
tvau ať před tváří bydliti můž na věky!
Já zato pak věčně, Pane můj, tobě zpívaje žalmy,
věčně plnit činěné své sliby všecky budu.

Žalm LXII.

(Eleg.)

Mlč Bohu, mlč duše má! Spasení mé od něho půjde!
škodně nepohnu se, vím: on mi za skálu bude.
Až dokavadž bídnému, lidé, chcete tak protivit se,
jak zed podkopanau skáceti jej hledajíc?
Jen se radí, jak dostrčiti bídného ku pádu:
byv poražen bych zas povstati více nemohł.
S nímž ó jak lřtívě jdau! Lahodíc jemu ustý libými,
vnitř zlořečí a jeho v svém tiše srdci klnau.
Mlč Bohu však, duše má! Spasení mé od něho přijde!
já jeho vyhlédám, já jeho stále čekám.
Onť mi bude skálau, spasením, vysokým hradem, on sám:
škodně nepohnu se, vím, mé v Bohu jest spasení.
Učte se, všickni lidé, naději v něm skládati vřdycky:
před ním ó všickni srdce vylejte lidé!
Bůh pevně utočiště je sám; v lidech aufati marnost:
i v velikých lehkau váha ukáže pomoc.
Nic ani moc nepomůž, ani když komu statku přibývá;
maudrý tě, k srdci kdož věci nepřiloží.
Bůh nakonec to mluvit (slyšet) mi to dáno nejednau,
moc ne v lidech neb jiném, než v Bohu všecka že jest.
Tvá že také řídí, Pane, všecko pravda s milostí,
všechněm a dle skutků odpłata dána bude.

Žalm LXIII.

(Eleg.)

Ráno hledám tě, Bože! tebe žízni má duše! tauží
těž tělo mé po tobě, má jediná potěcho!
Neb v zemi vyhnanství svého, v té pustyni smutné
bydleje, k rozvřazení svému tu nic nevidím.

Jakž jsem vídával v tvé svatyni, můj Bože, lásky
 tvé znamení přemnohá, plésaje vždycky tobě.
 Neb mi život tak nejní milý, jako tvá přemilostná
 tvář, Bože, tam v domu tvém chváliti když tě mohu.
 Ó jak rád tobě dobrořečím v tvých spoľku věřících!
 Mněť by, pokud jsem živ, tam býti mřlo bylo.
 Tuť co tukem duše má přelíbým by se pásła, zpěvem rtů
 rozkoše mé byty by chváliti vždycky tebe.
 Však i nyní co mi jest možné v samotnosti, činím rád:
 v mysli tě a v paměti pěstuji dnem i nocí.
 Neb jsi mi přispíval na retuňk sám: v stínu se já tvých
 ochranných křídel skrýváje, prozpěvuji.
 Přiřnuť neb duše má k tobě, můj Bože, tak že nemožné
 spustiti se mně tebe, pustiti tvé pravice.
 Pádu protož duše mé hledající jistě se zmýlí:
 uzří v nejhřubší brž sami jámě sebe.
 Pomsty Boží meč z nich potká každého konečně,
 až těla jich po polích ptactvu budou za podř.
 Král pak splěše v Bohu, i jiní Bohu stále dověrní:
 usta mluvících lež když cele v hanbě budou.

Žalm LXIV.

(Sapphicum.)

Slyš Bože hlas můj, upě když naříkám!
 když se před hrůzau protivníka svírám!
 skryj mne před zlostných buřičů, prosím sám,
 auklady zřými.

Na mne jenž brausí jako meč jazyk svůj,
 jak střely z svého łuku pauštějí. Můj
 znáš umysl přímý, Bože můj, nedávejž
 v moc mne vrahům těm.

Překlady Br. Jana Blahoslava

(z koncionálu Šamotulského od l. 1561).

Žalm LXXIX.

Věčný králi, pane náš,
jenž dědictví milé máš
Jeruzalém rozkošný,
ozdobný,
a hrad v něm ctných rytířův plný.

Ej viz, coť se děje těm,
kteříž přebývají v něm,
pracně tobě služíce,
tě ctíce,
proti zlým věrně bojujíce.

Rámě národů litych
vtrhlo do dědictví tvých :
krásné domy plundrují,
mordují,
svaté tvé hrozně zarmucují.

Obrácenť Jeruzalém
i okrasa jeho v něm
v pustinu tak žalostnau,
bolestnau,
věrným tvým vši truchlosti plnau.

Neb tvůj chrám poškrvněný,
Sion hrad rozbořený,
vojska silných pobita,
vylita
krev svatá, všecka moc odjata.

I tiť sau rozeznáni,
kteříž bděli nad námi,
slovem skutkem služíce,
svítíce
a ctnostmi slavně se stkvějíce.

Což s bolestí vidauce,
 hněv tvůj hodně nesauce,
 ó vinniť se dáváme :
 ať známe
 lásku tvau, odpust nám, žádáme.

Eliáše ctného dnům
 podoben velmi tvůj dům,
 dokudž jej dáš kaziti,
 nuziti,
 bezbožným jich zlost provoditi.

Jákoba slauhy tvého,
 lidu tak ssauženého
 slyš smutná naříkání,
 stonání
 i věžňův žalostná vzdychání.

Budiž tobě žel toho,
 jména tvého svatého
 v potupě nenechávej,
 nedávej
 nás šelmám, mdlých ovec zastávej.

Proti tobě mluvení
 slyš hrozná rauhání,
 nepřátele slova pyšná,
 posměšná,
 jejichž lest zastěňuje tvau čest.

Moc vši tvé prechlivosti,
 hněvu a zůřivosti
 ó vylíž hroznau pomstu,
 ať zrůstu
 nemají, jenž tebe neznají.

Dejž nám v tebe doufati,
 ó nerač zpomínati
 rozličných provinění :
 zemdlení
 naše znáš; sám buď pomocník náš.

Lítostivý že jsi svým
 a mstitel zůřivý ztým,
 nechť to svědčí skutkové,
 divové,
 tvé ruky přemocní činové.

Učiň slavné jméno své,
 a my ovce pastvy tvé,
     ať tvau pomoc vidíme,
     tě ctíme
 a potom věčně velebíme.

Žalm CXXI.

Ve dnech bídných
 pokušení plných,
 velmi hrozných
     počal sem patřiti k horám,
     by aspoň daly pomoc nám :
     aj v nich marné spoléhání ;
     nedočkav tu spomožení
     obrátím vzhůru své zření !

K tomu Pánu,
 v němž užřím obranu
 i svau schránu :
     před nímž silní veyvodové,
     mocné hory, pahrbkové,
     i dalecí ostrovové
     třesau se, jsauce zstrašení,
     mocí jeho poděšení.

Tenť vždycky bdí,
 nedříme ani spí,
 všecko vidí :
     což jest v nebi, zemi, v pekle,
     patře na vše velmi světle,
     i na zlost ukrutných vrahův ;
     zahání je od svých stanův
     tento strážce Izrahelův.

Onť jest skála
 tvé duše podpora,
 silná hora :
     bez níž zámek, také město,
     není bezpečenstým jisto,
     duše tělo od přeludův
     mámících ďábelských duchův,
     jich fašse a libých svodův.

Na té skále
což vzdělá právě,
trváť stale :

držmež se jí vždy v celosti,
tak zůstanem v bezpečnosti :
všickni jiní pahrbkové,
lidé mocní i tvorové
jsauť jako kvítí ořtové.

Dověř se mu
jako pánu svému,
a rciž k němu :

Ó Bože můj má obrano,
pevný hrad jest mi tvé jméno,
v toběť celé doufání mám,
žeť nepřáteleům odořám,
nepůjduť od tebe k horám.

Zkušeneť mám,
že jsi ty mocný Pán
všech věcí sám :

bezpečněť já bydlím v tobě,
ač pak pomáhají sobě
dábeť s světa miřovníky :
ty jim zmateš jejich šiky,
nepřemohauť mne na věky.

Až svítání,
v němž mám potěšení
v nočním bdění,

ukáže se s veselořtí,
za ním vejde v své jasnosti,
Kristus slunce spravedlnosti :
tuť bude vždy bezpečný den.
Pomoziž nám Bože. Amen.

Žalm CXXX.

Z hlubokosti své auzkosti
tebeť vzývám, k tobě volám,
pane všeho stvoření !
ač daleko, přehluboko
již jsem zašel, s tvých cest sešel
cele v svém přirození :
pročež hodně obklíčit mne
zámutek a truchlení ;

nebt pomoci ve dne v noci
v nižadném tvorů není.

A z sebe sám, to dobře znám,
nie nemožu, tak jsem mnohú
všecken prošlý bídností :
bázní sevřín, v jámě zavřín
nepravostí, hříchův zlostí,
hrůzau Boží přísností :
jestiž k zlému, ne k dobrému
moc duše obrácena,
i duch svázán, hříchy zmazán,
nevinnost potracena.

Však v tom blátě, volám na tě
ukálený, tě vzdálený,
ó nakloň ucha svého :
budiž duch tvůj pomocník můj,
ať prosby mé jdau v uši tvé,
pozorujž hlasu mého :
nebt již není jinam zření
než k tobě jedinému ;
obratiz se a slituj se
i pomoz ssauženému !

Nepravosti všecky zlosti
zpomeneš-li, vyhledáš-li
k našemu zahanbení ;
spravedlnosti a přísnosti
saudu tvého tak hrozného
nebude-liť zdržení :
aj v tom boji kdo ostojí,
by nemusit klesnauti ?
Hnisem zmažeš a prokážeš,
žeť se nemůžem hnauti.

Dobře činíc, tobě slaužíc
zde na světě v ctném životě
abychom nehřešili :
ty všecko znáš a se díváš
mysli hnutím i tanutím,
jakť jsme kdy v tom slaužili :
máloť moci i proroci
i apoštolé svatí
v sobě měli, ač i chtěli,
při tobě věrně státi.

Byť miłosti, tvé lítosti
 k nám nebylo, námť by bylo
     přehrozně zahynauti.
 Když z hříšnosti i všech strastí
 v zahynutí i trnutí
     nebyl kdo pozdvihnauti:
 dejž pomoc nám, přemocný's pán,
 rač cestu naleznauti,
 z toho hoře jako z moře
     pomozíž vyplynauti.

Neboť miłost, lítostivost
 jest u tebe, takť o tobě
     skovo tvé vypravuje;
 ano syn tvůj, spasitel můj,
 řečmi svými přejistými
     tvau lásku osvědčuje:
 protož na tě, trpíc pro tě,
 má duše očekává,
 že vyprostíš, vazby sprostíš
     doutatí nepřestává.

V tomť se těším, že vždy uzřím
 předivnou moc, státau pomoc
     z té přílišné bídnoti;
 v času jitřním i večerním
 k tobě vzdychám, předce čekám
     pomoci tvé s výsosti:
 takž i jiní naplnění
 zde v svém duchu hořkostí
 k Bohu jděte, naleznete
     v něm studnici miłosti.

Tať rozváží, kdožť jen váží,
 v něho věře, hojnost béře
     sladké vody života;
 nebť jest zjeven i oslaven,
 jenž smrt přemohl, vězně vymohl
     pánem jest všeho světa.

Jezu Kriste, v tobeť jisté
 skládáme své doufání,
 Ó vyprostiž, všech bíd zprostiž
     dej s sebou kralování.

Z překladův

kn. Matauše Benešovského,

(přidaných ku grammatice české l. 1577).

Žalm I.

Ó příliš blažený, šťastný nad míru člověk ten,
ježto neposlouchal zlé rady svědce lidí;
přes to na cestě nestál hříšníků, pevně držíce
lež mezi nás příšlých teďky nedávno bludů;
nad to který nevyk' na lživé kazatedlnici kázat —
neb to je najhorší věc nade všecký jiné:
nýbrž den jako den, bedlivý sauc zákona Páně,
právě hledí jistú poznati pravdu Boží.
A protož od potoků jako štipek vláhy nabývá,
ježto časem jistým dosti vovotce vydá,
jenž s sebe nesmítá žádný čas v létě ni v zímě
listu, trvá zelený bez všeliké proměny:
tak bude muž zběhlý, však v čistotě písma Božího;
skrz svú práci vydá půžitek odměnění.
Voč se koliv takový pokusí, svúj průchod uhlídá;
neb mu požehnáním Bůh jeho práce daří.
Zlým se ne tak podaří: nýbrž jako vod země zmítá
vítr aneb nějaká té doby bauře prachem,
tak nebudú stálí v učení svém z církve poběhlí;
neb jest neštípil Bůh toho jich učení.
A protož ačkolivěk jest nám všem k saudu přijíti,
však takoví nebudú saudu Božího tvrdit.
V zástupu půjde svatých svých Kristus s aneły k saudu:
k té radě nepřijdau blaudi ni svědce lidí.
Znáť ovšem Pán Bůh svých věrných cestu pořádnú,
aumysl, obchod i jich v zákoně Páně potaz.
Cesta pak obhájcův učení scestného do pekla,
neb jich paycha pravě pozbyla víry, běží.

Žalm II.

Proč jsau národové proti Pánu přemayšleli zbitky?
 proč se Paléstýnský lid proti Kristu množí?
 Králi, Pilát Pontský, Galilejský vladař Heródes,
 knížata též kněžská zdarma na Pána čelí,
 ač k jeho bezživotí směřují. Však jakkoli Kristus
 vodsauzen vod nich pníti na kříži musí:
 smrt jeho bez těžké jim vodměny jistě neumře,
 s kožmichlubem vezmau pomstu Pilát i židé.
 Zrušme my svazky jejich: takové jich jednoty skazme,
 neschvaluje takových rad proti Kristu jejich.
 Neb by se báli třebas, žeby z Kristovy víry došáhli
 záhuby vod Řimanů, však z toho sjíti nemůž.
 Neb to je ten posměch, vo kterém teď písmo povídá,
 když na ně táž bázeň přijde, které se bojí.
 Tento také jest hněv, vo jakém teď zmínka činí se,
 jímž promluví Pán Bůh, když je zhubí Římané.
 Já pak sem Kristus na svaté jeho církvi nařízen
 králem, vypravující jim jeho vůli svatú.
 Pán pověděl ke mně: „Syn můj ty si v podstatě rovný,
 nestihlým rozením dnes si vode mne zplozen.
 Neb sem světlo, protož kdež sem, temnosti nebývá;
 den tedy jest věčný, mrákoty kdežto není.
 Žádajž království nad národy vši země: všeckny
 končiny, vostrovové dání dědičně budau.
 Správce neposlušné přísný jako nádobu zetřeš,
 k víře svaté některé bezděky sám přinutíš.“
 Knížata, páni, sudí, rozumějte vy, vládky mocné,
 vajvodové velicí, jak se mu slaužiti má.
 Služte mu v bázni Boží s třesením, vzdávajte mu chvátu,
 toť bude najjistší víry vovotce vaší.
 Vodstup, abyšte mněli, že vy jsauce zde zvyšeni slavně,
 říditi pod kázní svých nemusíte duší.
 Spravte se tauž kázní, ne by k vám snad příčiny nevzał,
 ztrátu spravedlností tak vzali byšte vašich.
 A protož ó blažený, kdož dúfá v Pána: neb uzří
 v čas své důležité potřeby vždycky pomoc.

Žalm VI.

Ó Pane rozmilelý, neračiž v prechlivosti mne trestat,
 ó neračiž v hněvu svém kárati pacych naší!

Neb vida meč krvavý, jímž jest lid mordoval angel,
 všecko mi přílišná vodňala hrůza zdraví.
 Má síla všecka, která jest v kostech, zemdlela příliš,
 zármutek obklíčil mů duši velmi tuhý.
 Až pokavad, Pane můj, lid ten chceš bítí nevinný?
 však má jest mrzutá příčinu paycha daťa.
 Aspoň obrať se nyní, duši mů z zármutku vytrhni,
 zbav mne pro svú velikú dobrotu mordu lidí.
 Neb smrt vodjímá všelikau již zásluhu vlastní,
 hrob pak vodpírá vyznati hříchy tobě.
 Každú noc velikým vznal sem se naříkati pláčem,
 tak že slzí časté krůpěje lůže myjí.
 Mé voči vod pláče sau pošly; na mysli majíce
 tvú prehlivost, všecken sem mezi dáblý vopad'.
 Již se nyní zpokojím; neb Pán můj vodňal ode mne
 hřích ten i vodpustil, hlas mého pláče slyšav.
 A protož, ó zlobiví duchové, vodstupte vode mne,
 ježto v lidech nebohých hříchy konáte sami.
 Dajte se nazpátek v autok; neb zastała všecko
 mocně miľost Božská místo, které ste měli.
 Již se nyní zastyděte, majíc vodstaupiti s hanbau,
 neb moci víc žádné míti nemáte při nás.

Žalm VII.

Kdyžkoli těžkostí nastávała bída budaucích,
 kdyžkoli vod zlostných vznikla překážka lidí:
 sám jsi ty byl, Bože můj, v němž sem svú víru zakládal,
 k žádnému sem s nadějí krom tebe jíti nemoh'.
 Teď pak opět těžkost nastává z Sauľovy zlosti:
 neb se snaží všelijak, jak by mne jíti mohl.
 Jestliže nás uhoní, jako lev zvěř zůřivě dáví:
 jak bude náš nebohý praeň se míti život?
 Neb řeč o nás prošla, žebychom jeho žádali zkázy,
 aukłady k bezživotí též že činíme jeho.
 Jestliže sem taková věc hroznú zpáchatí mínil,
 jestli v rukau nepravost mých, Pane, tak veliká,
 nýbrž jestliže sem kdy se Sauľovi pomstiti myslil:
 nechť za to teď taková vod něho pomstu trpím;
 slávu budaucšho království nechť mi vodejme,
 s mým životem nechť jí pošlape zlostně nohau.

Povstaniž, ó Bože můj, jako hrozný vajvoda vojska,
 svú nelibost nad tím Saulovi králi vokaž.
 Ať zná bez vomyšlu, že mne ráčíš chtítí za krále :
 buď skrze nás v panství jich mimo vůli slaven.
 V rozkazu tvém povstaň, jímž kázal býti mi králem :
 toť bude povstání, když mne na trůn dosadíš.
 Zástupu zbor veliký, vočekávaje krále nového,
 obklíčí důvod tvé, Pane, vůle svaté.
 Vayše pro ten lid tvůj podlé tvé vůle stojící
 vystup, ať on pozná, že's ty mne právě volíš.
 Pán si ty, jenž saudíš lid rozkazu svému protivný,
 když se jejich nedaří slávě překážka naší.
 K tvému se saudu volám, spravedlnost mů též i nevinnost,
 žeť v toto království nejdu neřádně, vokaž.
 Nechť se skoná nepravost jich, ať já právě dosednu :
 však zpytuješ žádost zlú, těla, srdce svědom.
 Jest Bohu věc vlastní dopomáhati srdce pořádným :
 dáš-li pomoc všechněm, práv budu tvú pomocí.
 Dát se činiti nepravost, neb silný saudec shovívá,
 nemstí každý čas: náhle netresce lidí.
 Však na to nechť nehledí žádný z vás. Králi židovský,
 zviš ty potom na vrších sprech vod i příhody své ;
 neb se Filistýnských meč, luk, střely Páně napřáhly,
 k tvé smrti vodporné nádoby připravené.
 Vš ty, milý králi, že kdy sem byl chválen a když mně
 z vítězství veselé zpívali chvály lidé :
 ty's mi počal tajnau závistí v srdci nepřítí,
 chtěl si Filistýnským nás lstivě dátí v ruce.
 Již pak zjevně nyní chceš svůj meč skaupati ve mně :
 jámu kopáš, do které brzce přijítí musíš.
 Závist, tvá ta bolest tobě vrch hlavy přijde srdeční,
 tvá nepravost proti nám vodplatu vezme mnohú.
 Já pak vzdám za takú jeho věčnú chválu spravedlnost,
 jíž mne vymoh' přísné z jich moci Svrchovaný.

Žalm VIII.

Ó Pane, jenž si našim Pánem, jak velmi předivně
 jest tvé jméno svaté vši země známo lidem !
 Neb tvých aučinků moc, maudrost, sláva, velebnost
 nad nebe v tvárnosti jest vzata mocně naší.

Usty nemluvnátek dokonal's svú chválu maličkých
 k hanbě židův nepravých, zákona lstných mstitelův.
 Všecko na vaysostech spatřím tvé dílo velebné,
 slunce, měsíc i jiných tvé ruky záře světel.
 Mysli zrakem spatřím, vnitřním v svém srdci povázím,
 jak si dobyl takové v své krvi slávy lidem.
 A protož, ó zmileký, tvého vobrazu strážce jedinký
 čím jest, čím bídný, čím mimo bláto člověk?
 Však si se rozpomenul: hnut sauc k jeho pádu litostí,
 navštívil's v přijatém svém těle bídu naši.
 Vzavše služebníků na se podstatu z hůry nebeské,
 k nám si přišel, sníživ pod duchy své sebe sám.
 Vší své práce svaté vykonáním slávy dosahši,
 však tak dobře pro nás ctí si dařen takovou.
 Dał si lidem všelikých vládařství v této přetěžké
 bídě životčíchů — všecko to k slávě jejich:
 ptactvo, které lítá, ryby mořské, stáda domácí,
 též divokú po lesích zvěř, tvor i tvůj všeliký.
 Ó Pane, jenž si našim Pánem, jak velmi předivně
 jest tvé jméno svaté vší země známo lidem!

Překlady

M. Vavřince Benedikta Nudožerského,

(vydané l. 1606).

Žalm LXXV.

(Stropha asclepiadeo-glyconeae.)

S plésáním veselým oslavujem tebe,
nejvyšší Pane náš, oslavujem tebe;
neb tvých skutky rukau jsau v pamětech našich,
stáľau máme památku jich.

Když spatřím toho čas, Pán řekl, povstanu,
a trůn vyzdvihnu můj sám, řekl Pán panů:
po všechných krajinách lid budu sauditi,
chciť slušně všecko řídit.

Zemští základové ač se koliv chvějí,
nechť jdau zpuřně lidé k rozbroji, jak chtějí:
gruntý chciť země zas dobře vopatřiti,
dobře sľaupy upevniti.

Dím bláznům, abý již více nebláznili,
bezbožným, rohatí dosti že již byli:
ó přestaňte rohův více vypínati,
Nejvyššímu se rauhati.

Z žádných nejde krajin čest, ani východních,
z žádných nejde krajin čest, ani západních:
nejdeť z pauště milá, nejde vyvýšenost,
důstojnost, ni jaká přednost.

Sám Bůh saudce pravý v své moci sám to má,
mocnář nikde toho práva jiný nemá:
onť jest, jenž snižuje, když se koliv vidí,
on přímé velebí lidi.

Pán kalného plný vína kalich drží,
 ježž pít nešlechetní všickni budou brzy :
 bezbožníci musí kvasnice vyžrati,
 do dna droždě vyvážiti.

Já pak vždycky budu v mém Bohu plésati,
 Božská dobrodiní všem připomínati :
 bezbožníci budou co střepy potřeni,
 věrní všickni vyvýšeni.

Žalm LXXIX.

(Versu trochaico.)

Proč pohanských zběh lidí do tvých dědictví vpád činí?
 králi věčný, ach popatřiž, jak se působí nyní!
 Tvému mínu (jménu) voddaný hanebně chrám zohyzdili,
 v Judstvu město tvé svaté žalostně v rum obrátili.
 Tvých služebníků těla ptákům žravým rozházeli,
 tvých milých těla zvěřím sau k roztrhání voddali.
 Krev jejich po všech stranách vůkoť se města spouštěla,
 jakžto přivalem potok rozvodnělý valem tekla.
 Tuť nebyl žádný z lidí, by chtěl zbité vopatřiti,
 tuť nebyl žádný z lidí, mrtvé kdoby chtěl pohřbíti.
 Jak živí tak též zbití všickniť sme již v zahanbení:
 konce posměchům mnohým u sousedův našich není.
 Otče dobrý, dlouho-liž tvá prehlivost trvat bude?
 dlouho-liž tvé horlení tak hrozně plápoat bude?
 Radše hněv na národy svůj sešli, jenž tě neznají,
 sešli království na ta, která na moc tvau nedbají.
 Neb vidíš sám, jak mečem tvé símě věrné sau zbili,
 všecko ohněm jich vobydlí z gruntu jak vyvrátili.
 Nepravostí nám našich ó nezpomínej již, Bože,
 býti rač milostivý, pro nepravost jest nám hoře.
 Ó spomoz, silný Bože, spomoz pro míno své svaté,
 vysvoboď nás všechny, odpusť hříchy naše proklaté.
 Usta rač zacpat pohanská, jenž se posměšně ptají:
 kdež je Bůh váš? by spomohl vám, proč prodlévá? říkají.
 Krev nevinnau svých služebníků milých rač pomstiti,
 nad nimi tvau pomstu zas dej ve zdraví nám spatřiti.
 Slyš vzdychání skrúšené věznů v žalář tmavý daných,
 vysvoboď silnú rukú na smrt žalostnú oddaných.

Křivdu sousedům našim v zlosti vzteklym rač odpłatiti,
 přiskoří jak nám činí, rač jim vrhem vynahraditi.
 Tvůj my lid, vovečky tvé, které ty pastvú příhodnú
 jakžto pastýř sám paseš, zdravau sytíš sám potravú.
 K tvé cti písne veselé budem vochoťně zpívati,
 v národech tobě mnohých bez konce chválu vzdávati.

Žalm LXXX.

(Versu asclepiadeo minori.)

Ó pastýři dobrý Jákobových synův,
 ó pastýři dobrý Józefových synův,
 jenž svatté při bocích svých cherubíny máš,
 svau tváří velebnou svítiti rač na nás.
 Buď s tvým Effraimem, buď s Beniaminem
 jakžto s svým voleným a zmleným synem:
 nechtějž, dobrotivý náš Pane, meškati,
 rač nám svým spasením rychle pomáhati.
 Pohleď, jak se valí bída mnohá na nás,
 ó pospěš, Pane náš, z nauze vytrhni nás,
 světlem svým, Pane náš, svítiti rač na lid,
 tak žádných nebudem báti se nikdy bíd.
 Jak se dľauho, Bože, v svém hněvu nezměníš?
 věrných jak modliteb dľauho nevyslyšíš?
 Ó jak's velmi truchlým nás nakrmil chlebem!
 jak trpkým byly nám též slzy nápojem!
 An blízcí proti nám povstali přátelé,
 obmyslíc proti nám řest všelikau cele,
 vzhůruť sau proti nám naši nepřátelé,
 nám těžkost a mnohau hanbu činíc směle.
 Pohleď, jak se valí bída mnohá na nás,
 ó přispěj, Pane náš, z bídy vytrhni nás,
 světlem svým, Pane náš, svítiti rač na lid,
 tak žádných nebudem báti se nikdy bíd.
 Ty's vzať z končin Egyptských lidu svého kmen,
 jenž v těchto krajinách od tebe jest vsazen:
 odkud's nešlechtné národy vyhladiť,
 by svůj lid jako kmen v těchto zemích vsadiť.
 Místo's mu připravil, kdež by se rozložil,
 jeť tam si vkořeniť, kdež by se rozmnožil.

Obsáhlo mnoho hor tvé vinice křoví
 an réví přemilé zrostlo co cedroví.
 Bujností velikau velmi se rozmnožil,
 vůkol své spanilé rozvody rozložil:
 jak na dlauze se ten tvůj vinohrad vleče,
 po slavných krajinách jak k moři tak k řece!
 Ach proč pak si nyní hradbu jeho zkazil?
 výborný vinohrad proč's, Pane, vobnažil?
 Proč má škůdce dravý pyšně po něm šlapat?
 proč každý ovoce brátí, trhat, šlapat?
 Ach též vepř divoký dať se do zahrady:
 a v ní velmi mnoho škod nadělat všady.
 Zvěř polní se do ní dírami vedraľa,
 v ní což zrostlo koliv, naskrze požraľa.
 Nejvyšší Pane, rač k nám se nachýliti,
 ó rač s trůnu na nás svého popatřiti,
 ó rač navštívití své ratolístky kmen,
 dřív než by s kořenem byl docela zkažen.
 Tvé réví spanilé, štěpnice tvá milá,
 vlastní jižto ruka štípila tvá byla,
 ohněm jest řeřavým všecka popálena,
 přísností, Bože, tvať jest v drť obrácena.
 Rač vlastní pravici svou lidu chrániti,
 svých věrných, Bože, rač s hůry posílniti.
 Tak tvé jméno budem před všemi hlásati,
 nad tvým dobrodiním před všemi plésati.
 Pohled, jak se valí bída mnohá na nás,
 ó přispěj, Pane náš, z nauze vytrhni nás!
 Světlem svým, Pane náš, svítiti rač na lid,
 tak žádných nebudem báti se nikdy bíd.

Žalm LXXXII.

(Stropha alcaica.)

Při všech sněmích Bůh přítomně sám sedí,
 na saudy lidské bedlivě sám hledí,
     a když neřád při saudu bývá,
     přísně na jich se neřád ozývá.
 Což vám za nic, říká, bude již chudý?
 tak-liž se bídným křívda děje všudy?

proč nepravostem foľk se pauští ?
 proč vše se nešlechtným dopauští ?
 Proč ssauženým křivdau nepomůžete ?
 na jich se teřkost proč neohlédnete ?

Spomozte bídnému, spomozte,
 z nešlechtných ho rukau vymozte !
 Darma mľuvím: neb nic zhoľa neznají,
 ve tmách chodíc, nic nesrozumívají ;

za příčinau tau svět se bauří,
 nespravednost jako dým se kauří.
 Řekl sem byľ ovšem já: Bohové ste vy,
 ovšem Boží, řekl sem, synové ste vy ;

avšak věděť to všickni máte,
 že všichni jakžto jiní skonáte.
 Ó rač, prosím, rač sám, Bože, povstati,
 a saudy sám své rač vykonávati ;
 nebo's ty sám všech národův Pán,
 všech si ty saudce lidí pravý sám.

Žalm XC.

(Stropha sapphica.)

Králi nejvyšší, Bože nejsvětější,
 od věkův ty's v své moci nejslavnější,
 od věkův ty svým voleným pomáháš,
 z nauze vymáháš.

Dřívě než jest svět, než i grunty zemské,
 nežli výsost hor, vody nežli mořské,
 vždycky zůstával's v sobě dostatečný,
 jsa v sobě věčný.

Než člověk z bídné narozen jsa matky,
 jak život má, všickni vidíme, krátký ;
 jak mu zas zpátkem poručíš se bráti,
 v prach se vobráťí.

Byť tisíc let pak mohl živ kdo býti,
 byť tisíc let pak mohl též přejíti,
 před Bohem toť jest jako jen jeden den,
 neb minulý sen.*)

---

*) Zde jest současnou rukou opraveno v posledních dvou verších takto :
 před Bohem toť jest jako den jedinký,
 den v zimě krátký.

Velmi je z končin světa prudce mýlíš,
rovně co příváť mezi lidmi řídíš.
jich život krátký jako sen pomíjí,
smrt je dravá jí.

Jakžto polní květ z jara, jakžto tráva,
již časem ranním kosa podsekává,
když sluneční horko na to připadne,
rychle zavadne :

tak se též všechněm rovně nám přihází,
když na nás hněv tvůj prchlivý přichází:
nelze nám než, což ty velíš, přijíti
a z světa jíti.

Jsau tobě známé nepravosti naše,
an je každý den tělo naše páše,
známa lidská jest tobě nestatečnost,
známa ničemnost.

Takž pro velké tvé, Pane, rozhněvání,
velmi náš věk prudce běží k skonání:
tak jako když řeč vochoťně mluvíme,
k cíli běžíme.

Sedmdesát jest let našeho starání,
osmdesát nejvíc všeho bídování:
jenž by pak zůstať živi mohli dále,
těch je na mále.

V tom věku krátkém mnoho práce máme,
bíd a těžkostí mnoho podnikáme,
když něco v tomto světě se zdržíme,
v prach se měníme.

Však kdo jest ze všech, toto ješto by znal?
kdož by na tvůj hněv mnoho zůřivý dbal?
kdož by právě chtěl co na Pána dáti,
hříchu se káti?

Dej, bychom krátkost věku mohli poznat,
jak sluší na ctné, sobě v něm počínat,
svau bychom křehkost mohli dobře poznat,
hlav nevypínat.

Dlauho-liž chceš, Hospodine, prodlévat?
 dľauho-liž chceš bídě naší se dívat?
 rač se navrátit, Pane náš, nemeškej,
 rychle pomoc dej.

Rač sytit nás svau vždy milostivostí,
 srdce naše v nás naplňuj radostí:
 tak bychom k cti tvé mohli písně pěkně
 prozpěvovat etně.

Rač starých sprostít, Bože, nás žalostí,
 rač novau nás obveselit radostí:
 změň žalost v sladkau veselost, stonání
 v pokřikování.

Buď velebnost tvá mezi námi jasná,
 tvých řemeslných díla rukau netajná:
 ať vědí o tvé i po nás budaucí
 slávě potomci.

Přítomen nám svau, Pane, buď milostí,
 k nám dokaž štědře s nebe příznivosti:
 před sebe k cti tvé cokoliv budem brát,
 zrůst tomu rač dát.

Žalm XCI.

(Stropha alcaica.)

Pod ochranau Božskau kdokoliv sedí,
 na nějž okem Bůh přívětivým hledí,
 bezpečně ten můž odpočívat,
 zlého se nic mu nepotřebí bát.

Já častokrát říkám tobě, můj Pane,
 ty's můj pevný hrad, štít, utočiště mé:
 kdož autočiště v něm koliv máš,
 přívětivost k sobě Páně poznáš.

Od tvých nepřátel vysvobodí tebe,
 věrným pomocníkem bude Pán s nebe:
 nic rány morní hestrachuj se,
 nakvašení povětří neboj se.

Pod křídla bezpečná tebe Pán skryje,
 v čas nebezpečný tebe přikryje:

v čem Pán se nejvyšší zaměřává,
 v skutku se to vše tobě splnit má.
 Nočního nechtěj se strachu nic lekat,
 obľud daremných netřeba nic se bát :
     na šípy ostré ve dne nedbej,
     jen v Bohu Hospodinu spoléhej.
 Nedbej na kalné nic povětrí v noci,
 neboj se morní hrůzy plné moci,
     denním časem nic nestrachuj se,
     příhody nic morové neboj se.
 Padneť po jednom tvém boku jich tisíc,
 a po druhém jich padne deset tisíc :
     ostrý lidem zlým kord ublíží,
     zlého se nic k tobě nepřiblíží.
 Zarmaucené ty příhody nezkusíš,
 v stálosti bezpečné na to pohledíš,
     s hříšníky jak Pán Bůh zachází,
     odměna jim že krutá přichází.
 Že's v Pánu pevnau svou naději složil,
 že's jej za jistau svou ochranu zvolil :
     na tvém škody zdraví nevezmeš,
     v zácloně Páně nijakž neklesneš.
 Stráž ráčí andělskou k tomu zříditi,
 svým andělům kázat tebe chrániti :
     po svých by cestách bez neřestí,
     kráčetí mohl a živnosti vésti.
 Přítomni po všecken tobě čas budau,
 na svých budau vlastních tě nosit rukau,
     by nešlapil nějak nemístně,
     kdež by ranil o kamen nohy své.
 Po lvu směle vzteklem ty budeš chodit,
 tobě vzteklý lev nic nebude škodit :
     na zlost dračí statečně dotřeš,
     bez škody své baziliška potřeš.
 Že má (praví Bůh) ve mně zalíbení,
 ke jménu mému všecko že má zření,
     jej nad jiné já též vyvýším,
     z bídy mnohé jeho jej vyprostím.
 Mne v potřebách svých když bude žádati,
 chciť vyslyšet jej, chciť mu pomáhati,
     všech bíd žalostivých zbavím jej,
     nad to nade všechno oslavím jej.

Množství radostných nad to mu let při-
trápit žalostným jej neduhům nedám:
o své milé že Bůh starost má,
můj volený z toho dobře pozná.

Žalm XCIV.

(Versu jambico.)

Prosím, Bože spravedlivý, rač povstati,
s pomstau nerač spravedlivau prodlévati;
ó soudce věčný, rač dožl shlédnauti s ne-
odplaf lidem pyšným, kteří dráždí tebe.
I dľauho-liž budau lidé zlí plésati?
jak dľauho bezbožní budau se zpínati?
Jak dľauho darmo žvauc budau mľuviť ži-
a v své chľaubit se nepravosti vošklivé?
Jak dľauho lid věrný budau potírati
a tvé dědictví rozmilé nahrávati?
Jak přichozi tak též domácí mordují,
sirotky trápí, řest proti vdovám kují.
By ty spatřil to, králi věčný, neznají,
bľaudíce vespoľek nemaudře řikají:
Zdaliž co působíme, ten na to hledí
v nebi, který na trůnu královském sedí?
Ó velmi bídní! v smysľu velmi ožralí!
což tak v Božích věcech ste velmi vospalí
Zdaž ten, který daľ všem lidem sľuch, ne-
Zdaž ten, který oko stvořil, sám nespatriť!
Jenž národy z hříchův jejich kára jiné,
což vaše vám přestaupení těžká mine?
Jenž vtip, rozum, maudrost v jiných lidech koná,
bez těch věcí-li Bůh nebeský býti má?
Brž Hospodin zná všecka lidská myšlení,
a ví, že nejsau než daremní bláznění.
Šťastný člověk, jehož v škole své Bůh učí,
jehož v svatém svém vždycky zákoně cvičí.
Věčný pokoj lidem pobožným nastane,
zatím se bezbožník do jámy dostane.
O své dědictví míti péči Pán bude,
na svau starost své Pán dědictví vzal chudé.
A tak se věrná pravda Páně zastkvěje,

v kterémž spravedlivý Boží se saud děje,
 lidé věrní budau vždy dychtětí,
 šlechetných Páně cestách kráčeti.
 Pě jiný při mně s retuňkem svým stojí,
 tům proti mně nešlechetných rozbroji ?
 Hospodin se při mně byl nezastavil,
 by můj mne škůdce byl duše zbavil.
 Sem byl ovšem : „již klesám, již jest po mně“,
 říznivá zastaupila v tom láska mne.
 srdce mé starost bolestná trápila,
 škavá přízeň starost odvrátila.
 v společnosti s Bohem nemívají,
 nešlechetnost a převrátnost páchají,
 se proti spravedlivému zbíhají
 v nevinnau ctných lidí vylévají.
 rad pevný jest, skála má jest Hospodin,
 radba, mé jest autočiště Hospodin :
 škůdce mé pro nešlechetné jich činy
 do konce, čímž se káti můž jiný.

Žalm XCVI.

(Versu alcaico.)

Pívejte píseň, národové, novau
 děsejte zemští bydlitelé v Bohu,
 skrauseným srdcem dobrořečte mu,
 namte Božské skutky lidu všemu.
 ěstujte Božské zázraky národům,
 ěstujte silnau moc jeho národům.
 h chvály náš jest nesmrtedné hodný,
 zů všech bohův žádný mu není rovný ;
 nejsau zajisté nic bohové cizí,
 jsau špačkové, jenž v brzce věkem mizí.
 Náš Hospodin jest, jenž nebesa stvořil,
 slávau svatý svůj přšbytek ozdobil.
 Pročež lidé po všech krajinách v světě,
 na čest Boží vesměs všichni zavzněte,
 jej poctivostí náležitou ctěte,
 do sínce Božské i s dary vejděte,
 před nejsvětějším všickni klanějte se
 a tváři Božské všickni lekejte se.

Zvěstujte tak slavnau tuto věc všudy,
 Bůh náš že jest král nad všemi národy,
 též že chce výborně svět upevniti,
 spravedlivým saudem zemi sauditi.
 Pléšej radostí, rozmité nebe,
 pléšej radostí náležitau, země,
 zvuk též vydávej svůj veselý, moře,
 zvuk nechť vydává, cožkoli jest v tobě.
 Pléšej radostí všecko milé pole
 pléšej radostí, les, veselé role *).
 Neb Hospodin k nám v své jede podstatě,
 v své slávě se stkví rovně jako v zlatě,
 budeť všecken svět pravdivě sauditi,
 slušným bude právem lidi řídit.

Žalm XCVII.

(Stropha sapphica.)

Hospodin Bůh náš kraluje v radosti,
 všech krajin pléšej země vesekostí,
 ostrovův množství se naplň radostí
 až do sytosti.

Mrákotau vůkoť přiodil se hustau,
 král v povětří tmau votočil se tlustau,
 trůnu pevný grunt jeho jest spravedlnost
 a všeliká ctnost.

Patř, oheň před ním řeřavý vychází,
 vojska nepřátele škodlivých prochází,
 škůdce, jenž pyšně proti Pánu táhli,
 všecky popálí.

Z trůnu náramný jeho blesk vychází
 a strachem každý živočich poráží:
 strašlivý ten blesk hory též vidauce
 rozplynoují se.

Hlásají Božskau nebesa spravedlnost,
 veškeren svět zná jeho slávy jasnost,
 též člověk každý do vidí, Boží čest
 jak veliká jest.

---

*) Opraveno pérem současným:

Pléšej radosti cožkoli jest v poli,
 pléšej radostí les, veselá roli.

Styďte se, kdož ještě modlám věříte,
 styďte se, kdož se v rytinách chlubíte :
 podte sem radše, k Bohu mému podte,
 v tomto se kojte.

Jakž o tom vezmau vědomost Sionští,
 všech jazyk zpívat bude bez žalosti :
 oslaví svými zpěvy saudy Božské
 dcerky Sionské.

Neb's ty nejvyšší, ty si nejsvětější,
 sám nade všecky's bohy nejslavnější :
 kdož by rovný mohl tobě králi býti,
 nelze najíti.

Kdožkoliv v Božské se kocháš milosti,
 nešlechtné měj činy v ošklivosti ;
 neb pobožných Bůh všeho pádu chrání,
 škůdce zahání.

Vzejde jasné světlo lidem šlechtným,
 všecko jich štěstí podaří se věrným ;
 kdožkoliv slauží Bohu s uctivostí,
 dojde radosti.

A protož věrní Bohu prozpěvujte,
 v něm na každý se spoļu čas radujte :
 vážně se vždycky k jeho mínu mějte,
 v něm se kochejte.

Žalm CI.

(Eadem.)

Národům se vší budu veseloostí
 zvěstovat vo tvé, Bože můj, milosti,
 o svatých saudech, Pane, tvých budu ctně
 zpívati písně.

Když mi království, Bože, dáš ujíti,
 předně sám rád příkladně živ chci býti,
 svau čeled se vší zvedu bedlivostí
 k ctné šlechtnosti.

Zlého za příklad lidu nechci míti,
 nechci po scestné nepravosti jíti :
 mámť v nenávisti všelikau převrátnost
 i všelikau zlost.

V nešlechetské radě nechci býti
a společnosti s nimi nechci míti:
kdožkoliv pášeš činy nešlechetské,
jdi přeč ode mne.

Kdož lidem dobrým jazykem škodívá,
vzhůru nádherné oči pyšně mívá,
tenť musí pod meč krvavý se dáti
a z světa bráti.

Kdož svatě v ctné pravdě budau chodívat,
při stole přední ti budau mi bývat,
hauf lidí přímých bude mé rytířstvo,
mé tovaryšstvo.

Kdožkoliv faš, kdožkoli lest činívá,
a proti bližním rady zlé mluvívá,
nelze mu v mém, nelze mu zámku býti,
než z dvoru jíti.

Bez prohlédání budu přísně trestat,
kdož by nechtěl nešlechetskosti přestat,
bych tak aspoň město Boží vyčistil,
škůdce vymýtil.

Žalm CIII.

(Eadem.)

Povstaň a zpívej, duše má, Bohu ctně,
z srdce líbezně jemu zavzni písně,
všecky mé vnitřnosti mu dobrořečte,
v písně se dejte.

Povstaň a zpívej, duše má, radostně,
z srdce výborné Bohu zavzni písně,
na mnohau Božskou dobrotu zpomínej,
všem připomínej.

Jenž promíjí tvé tobě nepravosti,
hříchyť odpauští všeliké z milosti,
jenž nemoc každau, sinakosti každé
uzdravuje tvé.

Jenž život tvůj od všeho zlého chrání,
od nebezpečného tě pádu brání,
jenž tě rozličnau bohatí milostí
své velebnosti.

K potřebám jenž tvým všechno poskytává,
v usta jenž tvá potrawy dosti dává:
odkavadž čerstev jako vorle býváš,
síly nabýváš.

Hospodin Bůh náš všechny věrně saudí,
Hospodin v svém saudu nijakž neblaudí:
když člověk přímý koli křivdu mívá,
těžce se dívá.

On zjevíť Mojžíšovi cestý přímé,
Izraelským všem netajíť moci své:
on je Pán dobrý, k hněvu pán neprechýť,
k pomstě nenáhýť.

Ač pak on někdy k sobě hněv připauští,
od hněvu však svého brzyčko pauští:
dlé našich hříchův nechová se náš k nám
dobrotivý Pán.

Jest mnohem větší k lidu láska Božská,
nežli nejvyšší širokost nebeská:
v těch jedinké má, kdo činí pokání,
všecko kochání.

Dále než západ k straně východní jest,
naše od nás vzdálena nepravost jest:
všecky neb Bůh nám, jako laskavý Pán,
hříchy zakryl sám.

Jakž otec dobrý k synu lásku mívá,
jak mu věrnau v nauzi pomoc činívá:
tak nebeský Pán, kdo se jen k němu zná,
rád mu pomáhá.

Jak sme, neb sám znáš, Pane, nestateční,
sám ty to znáš, jak sme lidé zmateční,
což je než prach, než země, hlína, bláto,
lid v světě tomto?

Jsau dnové lidští jako tráva polní,
z rána jakžto květ po lukách barevný,
na který když vítr tuhý přichází,
krásu poráží.

Poznají Božskou k sobě lásku jistau,
přímě kráčí kdožkoli Páně cestau:

poznají věrní, Pane, tvau budaucí
slávu potomci.

Poznají to všickni lidé pobožní,
před tebau jichž se šlechetný život stkví,
kdožkoli tvau vůli plní konečně,
kdož se chová ctně.

Hospodin svůj trůn v nebesích upevniť,
kdež by od věrných velebně slaven byť :
cožkoliv se kdežkoli muž najíti,
on vše to řídí.

Angelé, jenž v síle mnohé stojíte,
jenž na rozkaz všecko Boží činíte,
nuž také se mnau jemu dobrořečte
a ctně ho slávejte.

Chvalte jej, kdož se k jeho právu znáte :
zástupův množství jemu dobrořečte,
chvalte jej, kdož vůli Boží konáte,
v něm se radujte.

Skutkové Božští Bohu dobrořečte,
všecka království Bohu dobrořečte :
dobrořeč se vši, duše má, radosti
Páně miřosti.

Žalm CXIII.

(Versu jambico.)

Nuž vzdejte všickni Pánu čest,
větší kterýž nad všecko jest;
pozdvihna každý věk hlasu,
každého jej vzyvej času.

Na východ i v těch pustinách,
ve všech na západ končinách,
buď jméno Páně chváleno,
buď všech lidí zvukem ctěno.

Neb kdy kdo vyšší byť jeho
ve všech světa stranách všeho?

čí sláva tak rozšířena?

čí chvála tak rozhlášena?

Nemůž se žádný vybrati,
by mohl se Pánu vrovhati,

on ač v nebi trůnem sedí,
 však až na zem k tichým hledí.
 Ráčí chudým pomáhati,
 je s knížaty srovnávati:
 an jak prvé seděl v prachu,
 s pány stolí již bez strachu.
 Týž Pán vzdělává neplodné,
 jim dítky dává ozdobné:
 by Pána svého chválily,
 tak věk v radosti strávíly.

Přídavek.

**Ornatissimo et humanissimo viro D. Nicolao Novacio
 Rosenbergenu*), reipublicae Tustensis civi senatorio
 etc. amico et fautori suo optimo.**

Dum superiores decem psalmos adorno, ornatissime Domine Nicolae, et editionem eorum in lucem procuro: subiit mihi in mentem miserabilis status nostrae Hungariae, ortus utriusque nostrum patriae, caeteris regnis et regionibus Christianorum periculosus et formidandus.

En quo discordia cives
 perduxit miseros!

Quo enim unquam tempore inter Christianos mutuis armis periculosius decertatum est, quam nunc in ipsis reliquiarum Hungariae finibus? Gentes remotiores parum ista curare videntur: nam ductae cupiditate quadam privatarum rerum, eae quoque mutuis caedibus in suam perniciem decertant. Haec dum animo obversantur, psalmus 79 me commonuit, ut aliquam

*) Téhož Novacia M. Jan Campanus l. 1600 jmenuje v centurích svých N. Novaský Rosenbergenus.

orationem illi, quae in eo psalmo continetur, non absimilem, nostris tamen temporibus et Christianae fortunae congruam ad Salvatorem nostrum componerem. Feci itaque prope eodem genere carminis, quo 79 psalmus a me bohémice redditus est. Melodiam attribui illi patriam, in choraicum sive, ut vulgo dicimus, trochaicum numerum immutatam. Tibi autem, vir ornatissime, hunc threnum vel propter communem nostrum dolorem ob infelicem patriae nostrae statum, non minus aliis miserabilem, vel propter mutuam inter nos benevolentiam tuumque in me amorem singularem inscribere visum est. Tenuis quidem labor est in materia longe amplissima et dignissima, at ex animo susceptus et tibi fortassis non injucundus. Deus misericors ecclesiam suam tueatur et consilia clementissimi imperatoris nostri in pacificandis Christianorum motibus adjuvet et fortunet, ut virtute et concordia uniti principes Christiani expeditius turcicae immanitati resistere, et tandem otium a continuis bellis constitutere possint. Vale. E collegio Carolino, alias Magno 10. Julii, anno 1606.

Píseň nová,

v níž se obsahuje modlitba za ochranu Božskou proti nepřátelům a za svornost mezi křesťany, též na způsob latinských veršův složená.

Ach Bože svatý, jakých časův sme dočkali!
 s čím sme se pro naše těžké hříchy potkali!
 stůj při nás, bojuj za nás, ó Kriste králi náš!*)
 K nám se teď nepřátelé Turci přiblížili,
 tvých věřících křesťanův množství mečem zbili.
 Města, zámky, kostely mnohé vyvrátili,
 vsi mnohé, tvrze mnohé ohněm vypálili.
 Co starých postínali, mladých navázali,
 k bídě věčné před sebou do svých krajín hnali!
 Dítky křesťanských lidí malé poturčili,
 an na to s pláčem truchlé rodičky patřily.
 Jak se velmi jim daří, štěstí jaké mají:

*) Týž přepěv opakuje se ve všech verších, mimo 10 — 20, kdež zní:
 Buď při nás, spokojž ty nás, ó Kriste králi náš!

s pokřtěnými Turky nás, tvůj lid, přemáhají!
 Jak mnoho slávných krajin křesťanstvu odňali,
 měst pevných množství, hradův množství pozbívali!
 Jak mnoho krajin našich nepřátelé mají,
 nic nato však křesťané nic zprosta nedbají!
 Již na hrdle nám leží, na nás dotírají,
 blízko nás již harcují, o náš život hrají.
 Křesťané se nesnadí, Turek se vesselí,
 křesťané že tak jedni proti druhým čelí:
 buď při nás, spokojž ty nás, ó Kriste králi náš!
 Zruš lidí těch bauřlivých převrácené rady,
 k zhaubě křesťanské kteří nás vespolek vadí.
 Snadno vojnu jest stropit, lidskáť je sic to věc:
 rozbrojův vzteklost kojit, vlastní Boží je věc.
 Křesťané milí, prosím, proč nás mrzí pokoj?
 tuť nemůže dobře býti, kdež trvá rozbroj.
 Nechte válek již domácích, již spokojte se,
 byť nepotlačil Turek nás, ó spokojte se!
 Když v žaludku jest žření, člověk zdravý není:
 což děláte, křesťané? zanechte bauření.
 Hříchy naše nám škodí, zlé všechno působí,
 k svému pádu křesťané se vespolek zlobí.
 Skrz to pak v Uhřích se jak v jiných zemích děje,
 až se nám chytrý Turek spravedlivě směje.
 Skrz to markrabství moravské dost pocítilo,
 již se neštěstí to též Čechům přiblížilo.
 Jak se neštěstí hrubé s mnohými potkało,
 jak se velmi škod chudým lidem mnoho stało!
 Dlauho-liž pak křesťané budau se hadrovať?
 dlauho-liž pak vespolek budau se mordovať?
 Nespomínej nám našich hříchů, milý Pane;
 neb budeš-li mstítí nás z hříchův, kdo zůstane?
 Rač ty sám pomáhati své církvi saužené,
 od vlkův a lvův žravých již skůro pohlčené.
 Zkaz ty sám, kteří se mínu tvému raubají,
 ty kteří cizím bohům tvau slávu dávají.
 Ó nebeský králi náš, ó rač se ozvati,
 zběř tureckau, zběř tatarskau rač rozehnatí.
 Dej pomoc našim milým pěším i rejtharům,
 ať mohau odpírati statečně Tatarům.
 Hejdukův rozbroj spokoj, spokojž i hussary,
 jich živau smělost obrať na Turky jenčary.

Sám ty chraň svých křesťanův, z bíd sám vytrhni nás ;
 neb se velmi trápení těžké valí na nás.
 Ó učiň svým křesťanům, rychlou učiň pomoc ;
 ukrutníkův neb na nás hrozná valí se moc,
 Ať vidí nepřátelé, o nás že péči máš,
 že sme věrný tvůj my lid, že nás zkazit nedáš :
 stůj při nás, bojuj za nás, o Kriste králi náš !

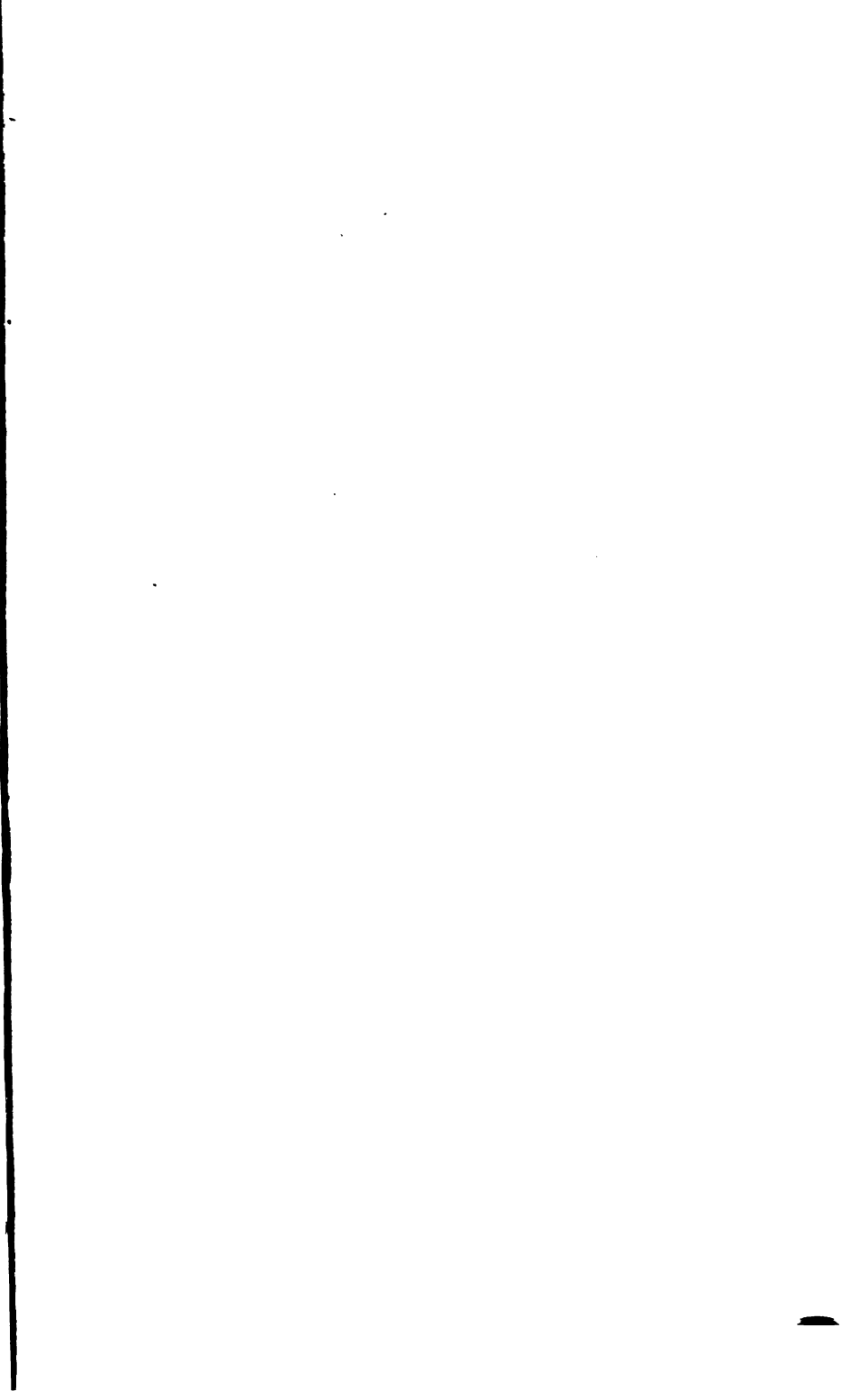
O p r a v y.

Str. X	ř.	7.	z d.	m.	πέφαντα	či πέφανται
" XII	"	20.	z d.	"	ῥῶθῃ	" ῥῶθῃ
" 2.	"	3.	z h.	"	miti choi	" miti <u>chci</u>
" "	"	13.	z h.	"	veselte	" vesselte
" "	"	13.	z d.	"	všemohaucí odjat	" všemohaucí <u>odjat</u>
" "	"	1.	z d.	"	Kladlo	" kladlo
" 3.	"	20.	z d.	"	milým	" milým
" "	"	15.	z d.	"	jest dáti	" je dáti
" "	"	6.	z d.	"	aurody	" urody
" 5.	"	6.	z d.	"	neslýšíš	" neslyšíš
" 9.	"	15.	z h.	"	Milých	" Milých
" 13.	"	2.	z h.	"	činil!	" činil ?
" "	"	4.	z h.	"	lidí.	" lidí,
" "	"	5.	z h.	"	Byl-li	" byl-li
" 18.	"	8.	z h.	"	Krystus	" Kristus
" "	"	19.	z h.	"	Kautu	" kautu
" 21.	"	15.	z h.	"	Obkličují	" Obkličují
" 23.	"	2.	z h.	"	Bydlitelé	" bydlitelé
" 26.	"	10.	z d.	"	pochválen	" Pochválen
" 31.	"	1.	z h.	"	já	" Já
" 49.	"	18	z h.	"	zrak kdy	" zrak tvůj kdy
" 53.	"	11.	z h.	"	silně	" silně,
" 67.	"	16.	z h.	"	mého	" meho
" "	"	9.	z d.	"	jak . . . život ?	" tak . . . život.
" 69.	"	13.	z h.	"	dosahši,	" došahši,
" 72.	"	1.	z h.	"	odplatiti,	" odplatit,
" "	"	2.	z h.	"	vynahraditi.	" vynahradit.
" 73.	"	14.	z h.	"	zrostlo	" zrostlo
" 76.	"	1.	z h.	"	prodlévat ?	" prodlívat ?
" "	"	5.	z d.	"	věrným	" věrným
" 77.	"	18.	z d.	"	nefesti,	" neřesti,
" 80.	"	5.	z h.	"	rozmilé	" roztomilé

V původním tisku čtou se verše 4. a 5. v žalmu II. překl. B. nežovského (str. 66).

knížata též kněžská zdarma na Pána čelí.

Až k jeho bezživosti směřují: však jakkoli Kristus atd.

THE BORROWER WILL BE CHARGED
AN OVERDUE FEE IF THIS BOOK IS NOT
RETURNED TO THE LIBRARY ON OR
BEFORE THE LAST DATE STAMPED
BELOW. NON-RECEIPT OF OVERDUE
NOTICES DOES NOT EXEMPT THE
BORROWER FROM OVERDUE FEES.

W I D E
CANCELLED
NOV 9 1981
JUL
7198098